WILMER X
Glödheta med nytt album och turné

ANDY MCCOY & STEVIE KLASSON
röjer i Skivbacken

#7 2022 Pris: 89:-
Norge 109 NOK,
Finland 9 EURO inkl. moms.

Rock'n'Roll

THE WHO
60-talets Sverige-besök

Guiden till FRANK ZAPPA

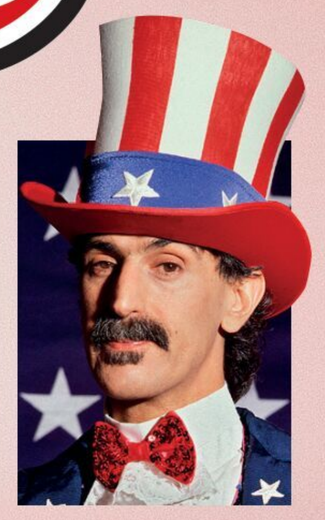

- **Mr Quinn – hårdrock från Skellefteå**
- **Magnus Lindbloom visar gitarrerna**

Samantha Fish
"Utan gitarren känner jag mig naken!"

Albinsson & Sjöberg
TIDSAM 4623-07
7 388462 308906 07
RETURVECKA 43

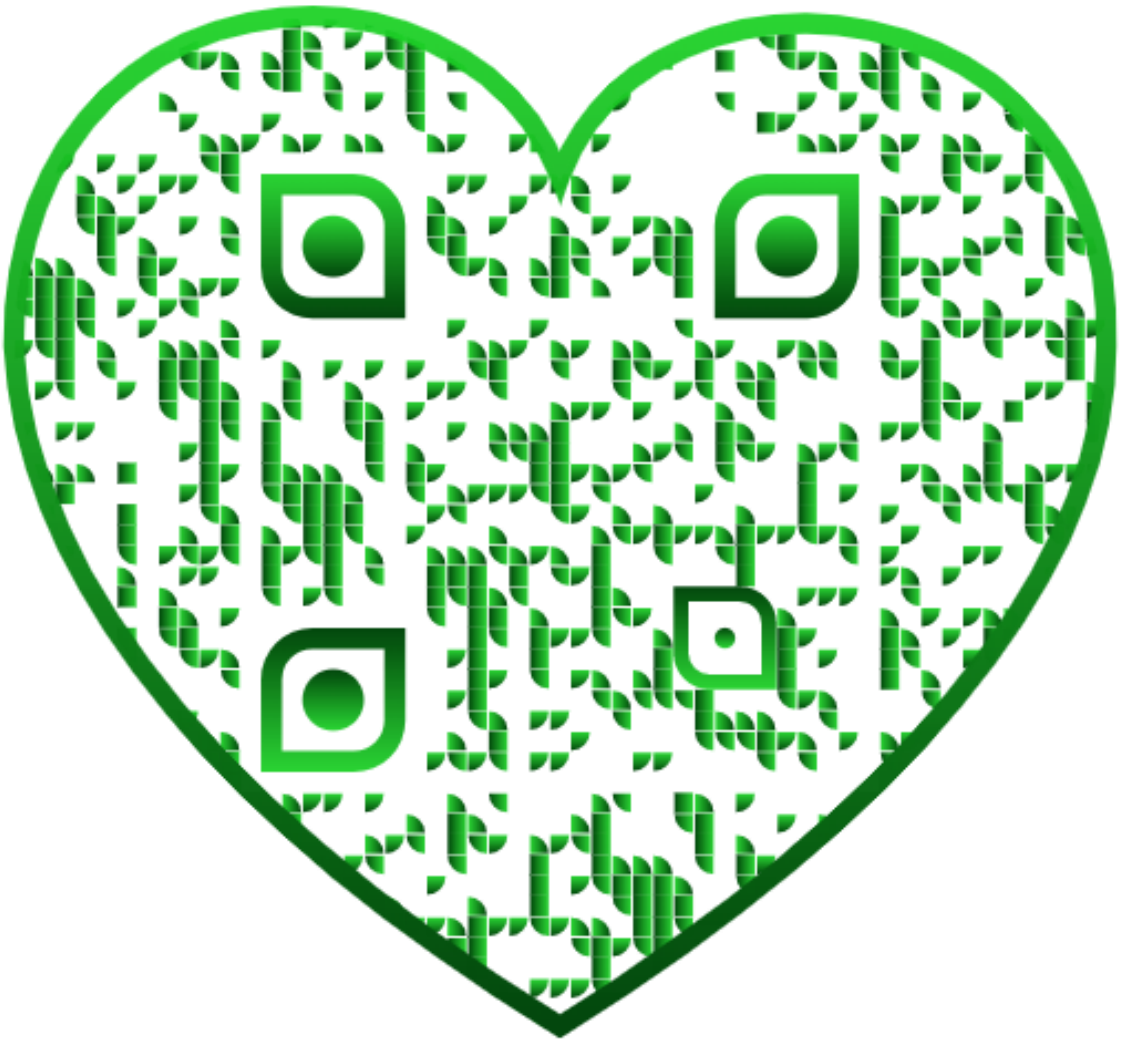

MUSIKNYHETER!

Du hittar många fler titlar på vår hemsida!

ginza.se

TRYGG E-HANDEL

☎ 0512-299 50

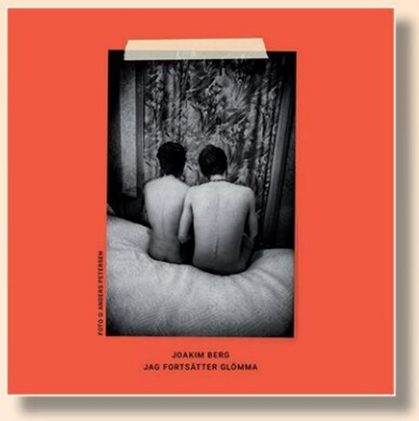

Joakim Berg:
Jag fortsätter glömma 2022
CD 82969..... **159kr**
2LP 82970 (Release 2022-09-30).. **329kr**

Lars Winnerbäck:
Själ och hjärta/Del 3
12” 87216..... **259kr**

H E A T:
Force majeure 2022
CD 77163..... **159kr**
LP 76988..... **249kr**

Chicago:
Born for this moment 2022
CD 84541..... **169kr**

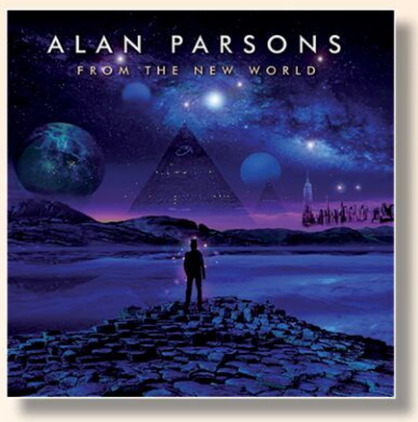

Alan Parsons:
From the new world 2022
CD 81616..... **159kr**
CD+DVD 81617 (Digi/DLX)..... **189kr**

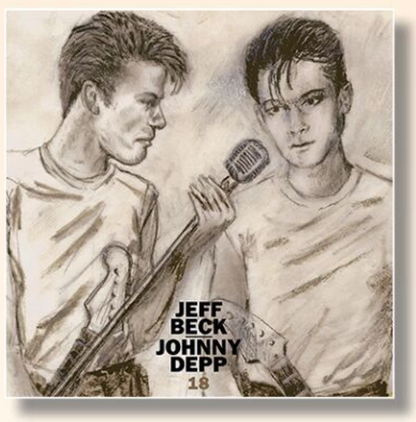

Jeff Beck & Johnny Depp:
18 2022
CD 84818 (Digi)..... **199kr**
LP 84819 (Release 2022-09-30).. **329kr**

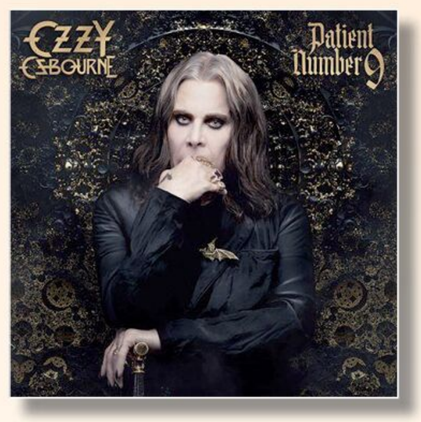

Ozzy Osbourne:
Patient number 9 2022
CD 85780..... **169kr**
2LP 85777..... **379kr**
(Release 2022-09-09)

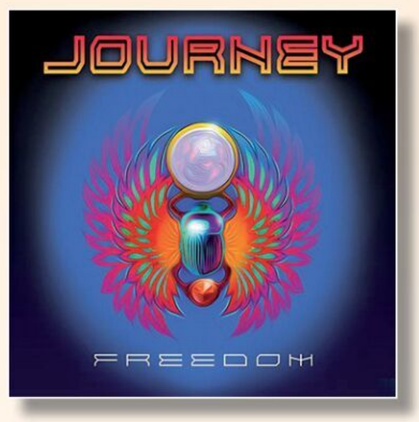

Journey:
Freedom 2022
CD 81400 (Digi)..... **159kr**
2LP 81384..... **319kr**

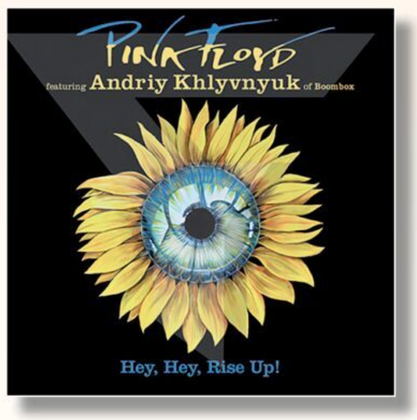

Pink Floyd:
Hey hey rise up! (2)
CD Singel 85773..... **79kr**
7” 85725..... **139kr**

ZZ Top:
Raw (That little ol’ band from Texas)
CD 77824 (Digi)..... **169kr**
LP 77821.....**319k**

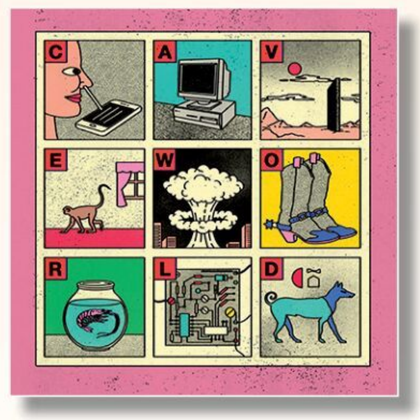

Viagra Boys:
Cave world 2022
CD 79464 (Digi)..... **139kr**
LP 79355..... **219kr**

Wilmer X:
Mer för dina pengar 2022
CD 85628..... **159kr**
LP 85629..... **279kr**
(Release 2022-09-23)

Porcupine Tree:
Closure/Continuation 2022
CD 63716..... **179kr**
2CD+BD 57552 (DLX)..... **899kr**
2LP 57651..... **469kr**
2LP 59306 (White) **499kr**

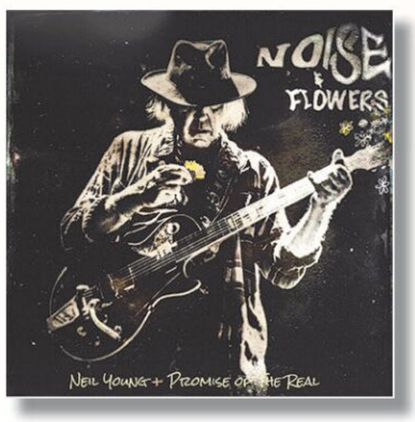

Neil Young+P O T R :
Noise & flowers 2022
CD 85626..... **199kr**
2LP 85625..... **319kr**
2LP+CD+BD 85627 ..... **1379kr**

Neil Young:
Toast 2022
CD 84170 (Digi)..... **179kr**
2LP 84169..... **399kr**

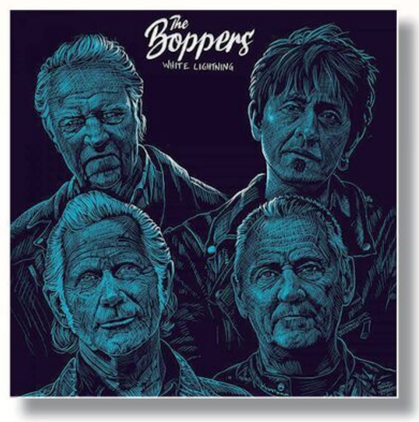

Boppers:
White lightning 2022
CD 63946..... **159kr**
LP 63904..... **199kr**
LP 76216 (White) **269kr**

Nästan en halv miljon CD, LP, DVD, SPEL, BÖCKER, ELEKTRONIK, RETRO-PRYLAR m m i sortimentet!

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den GRATIS!

Du kan även ringa och beställa!

0512-299 50

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Rock'n'Roll MAGAZINE

Grundad 2011

NR 7 2022

Rock'n'Roll Magazine utkommer med 8 nummer 2022.
Info: **www.rocknrollmagazine.se**

UTGIVARE
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Box 529, 371 23 Karlskrona
Besöksadress: Östra Köpmansgatan 1, Karlskrona
Telefon: 0455-33 53 25, Fax: 0455-31 17 15

PUBLISHER & ANSV. UTGIVARE
SL Sjöberg 0455-33 53 35

REDAKTION
CHEFREDAKTÖR
Peter Törnqvist 0455-33 53 08
peter.tornqvist@fabas.se

REDAKTÖR
Jörgen Holmstedt 08-641 81 38, 0708-19 33 19
jorgen.holmstedt@outlook.com

SKRIBENT
Anders Lundquist 0705-51 90 12
anders@obladoo.se

FOTOGRAF
Stefan Boman
stefan.boman.stockholm@gmail.com

LAYOUT
Daniel Daleke
0455-33 53 19

BILDCHEF
Joachim Cruus 0455-33 53 82
joachim.cruus@fabas.se

KORREKTUR
Petra Stieger

ANNONSAVDELNING
FÖRSÄLJNING
Erkki Salin 0705-31 24 23
erkki.salin@fabas.se

MATERIAL
Lena Dahlström 0455-33 53 01
lena.dahlström@fabas.se

MARKNADSAVDELNING
MARKNADSANSVARIG
Linnéa Lundell 0455-33 53 10
linnea.lundell@fabas.se

PERSONUPPGIFTSPOLICY
Din personliga integritet och hur vi hanterar dina personuppgifter är viktigt för oss. Vi har förtydligat hur vi hanterar dina personuppgifter i vår policy. Läs mer på www.fabas.se/integritetspolicy

PRENUMERATION & LÄSARSERVICE
Din prenumeration beställer du enklast på www.rocknrollmagazine.se/prenumerera
För personlig service är du välkommen att kontakta vår kundservice på telefon 0455-30 29 30, vardagar 9-12, 13-15 eller e-post kundservice@fabas.se
Pris helår (8 nr) **499 SEK**, 2 år (16 nr) **949 SEK**.
Utanför Sverige tillkommer portotillägg.
Reservation för eventuella prisändringar.

ÖVRIGT
TEKNISK PRODUKTION
Albinsson & Sjöberg Tel. 0455-33 53 55

TRYCK:
V-TAB, Vimmerby

DISTRIBUTION
Tidsam

COPYRIGHT
Förlags AB Albinsson & Sjöberg
Rock'n'Roll Magazine: ISSN 2001-6395

RESERVATION
Rock'n'Roll Magazine ansvarar inte för insänt, ej beställt material i form av text och bilder. Vid eventuell beskattning av vinster från tidningens pristävlingar svarar pristagarna själva för denna. Allt material lagras digitalt. Den som sänder material till tidningen förutsätts medge att materialet får lagras och spridas elektroniskt eller i pappersform.

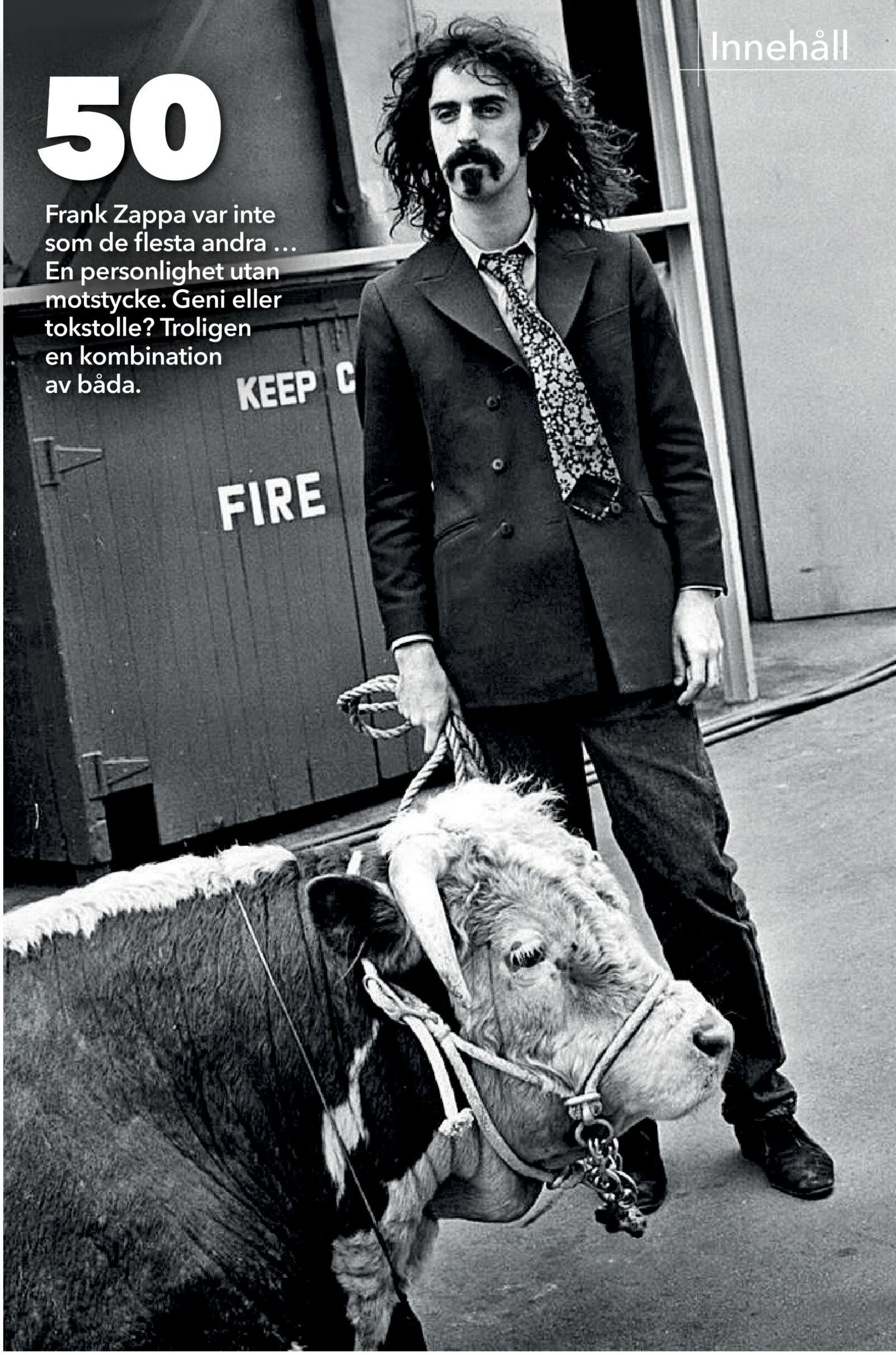

4 Samantha Fish
En komplett stjärna.

30 Wilmer X
Ny skiva och turné.

38 Två polare med Skivbacken
Andy McCoy och Stevie Klasson.

44 The Who
Äventyr i Sverige på 60-talet.

50 Frank Zappa
Guide och skivrecensioner.

66 Magnus Lindbloom
Musikpedagog och fusion-gitarrist.

70 Mr Quinn
Laddad kvintett i Skellefteå.

FASTA SIDOR
10 Rock'n'Roll-världen
34 Recensioner

Samantha Fish är bara 33 år men har redan en lång karriär bakom sig. Det har blivit sju album och hela 21 branschpriser, för det mesta som bästa bluesgitarrist. ”Men jag har mycket kvar att uträtta”, säger hon.

Bluesrockstjärnan Samantha Fish:

– Gitarren är min stridsyxa!

Samantha Fish är bluesrockartisten som har rösten, gitarrspelet, låtarna och imagen. En komplett stjärna som kommer till Sverige nästa år.
– Jag vill längta efter gitarren, det är då jag spelar som bäst, säger hon.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT, arkiv, Universal (foto)

I början av sin karriär fick Samantha Fish ibland höra att hon uppmärksammades bara för att hon var tjej.

– Det var så sårande! säger hon. Jag började gömma min feminina sida. Ville inte bli känd som kvinnlig gitarrist. Klädde mig grabbigt. Men nu har jag omfamnat min feminina sida. Jag har motat bort alla de där dumma tankarna.

Sedan skivdebuten 2009 har Samantha vunnit 21 utmärkelser, för det mesta som bästa bluesartist, på olika prisgalor. Hennes skivor innehåller allt från rock, country, bluegrass, pop och ballader till framför allt blues.

– Min huvudsakliga influens är blues, och det är sättet jag lärde mig att spela gitarr på. Även om jag spelar in en poplåt, blir gitarrsolot bluesigt.

Sköld och stridsyxa

Samantha växte upp i Kansas City i en familj där alla spelade instrument. Själv valde hon trummor.

– Då, som 13-åring, tyckte jag att trummor var kul att banka och slå på, säger hon och skrattar. Men jag tröttande efter ett par år. Gitarren verkade vara ett mycket mer spännande instrument.

Samtidigt började hon sjunga.

– Gitarren blev en förlängning av min röst. Utan gitarren känner jag mig naken på scenen. En stor del av min identitet finns i det instrumentet. När jag började spela gitarr fann jag ett naturligt sätt att kommunicera. Jag var blyg som barn, och gitarren hjälpte mig att komma ur mitt skal. När jag hänger på mig gitarren känns det som om jag tar på mig en sköld. Här kommer jag och min stridsyxa, haha!

Hur blev du upptäckt?

– Jag började spela ute i mina sena tonår och kände rätt snart att jag ville göra en karriär inom musiken. Hemma i Kansas iakttog jag banden som kom och spelade. Hur gör de? Aha, man måste ha ett turnéfordon. För att spara ihop till ett sådant spelade jag in en live-cd som jag sålde när jag giggade.

Skivan i fråga, ”Live bait”, släppte hon 2009, bara 20 år gammal.

– Jag såg någon köpa den på nätet nyss för 700 jäkla dollar! Jag mår illa, med tanke på den ▶

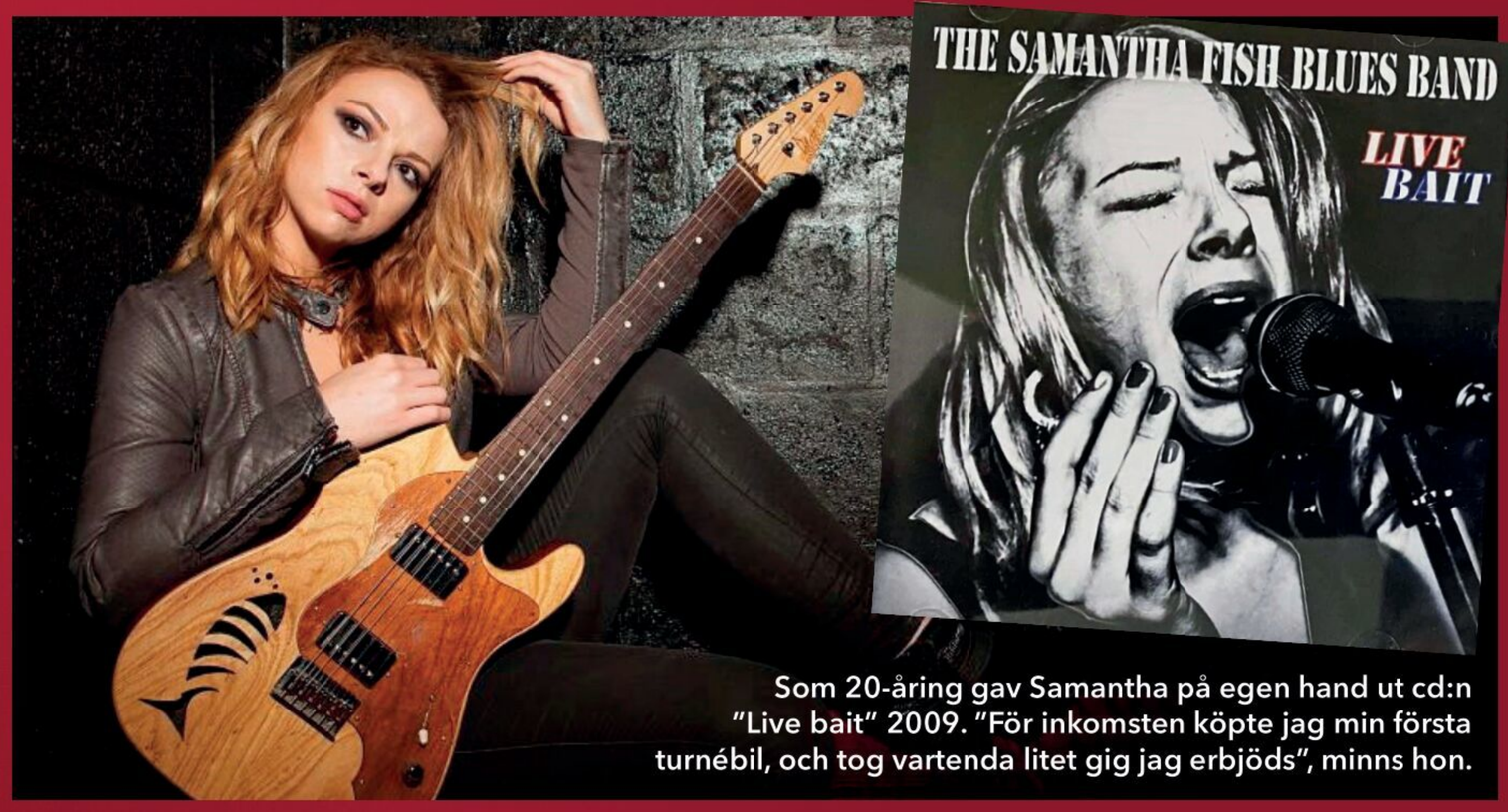

Som 20-åring gav Samantha på egen hand ut cd:n ”Live bait” 2009. ”För inkomsten köpte jag min första turnébil, och tog vartenda litet gig jag erbjöds”, minns hon.

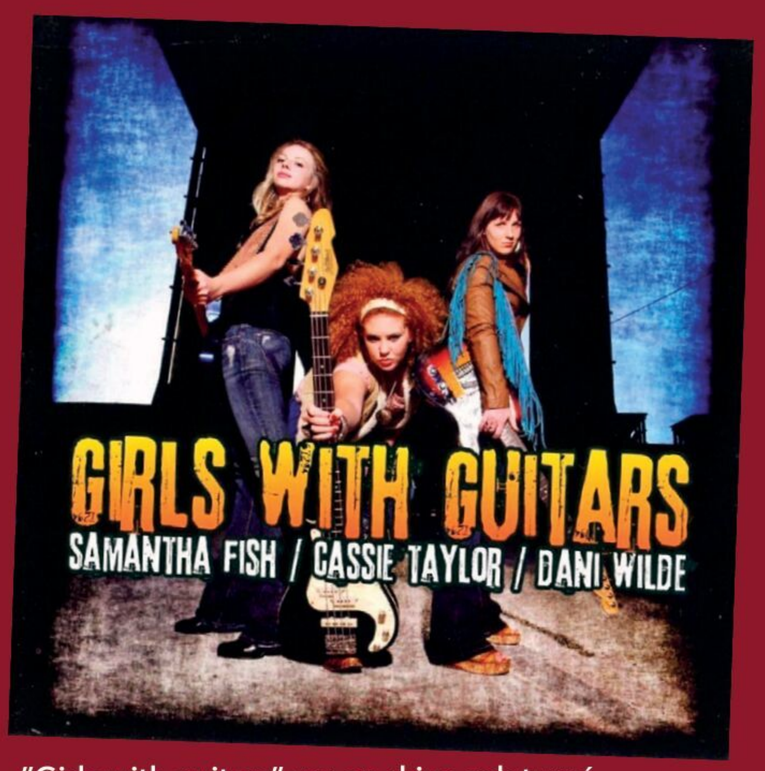

”Girls with guitars” var en skiva och turné som skivbolaget Ruf hittade på 2011. ”Min första framgång”, säger Samantha.

Samantha Fish ger alltid allt på scenen, och är en grym slidespelare. ”Bra slidespel kräver finess. I början spelade jag för hårt, innan jag förstod att man måste ha ett elegant handlag”, säger hon.

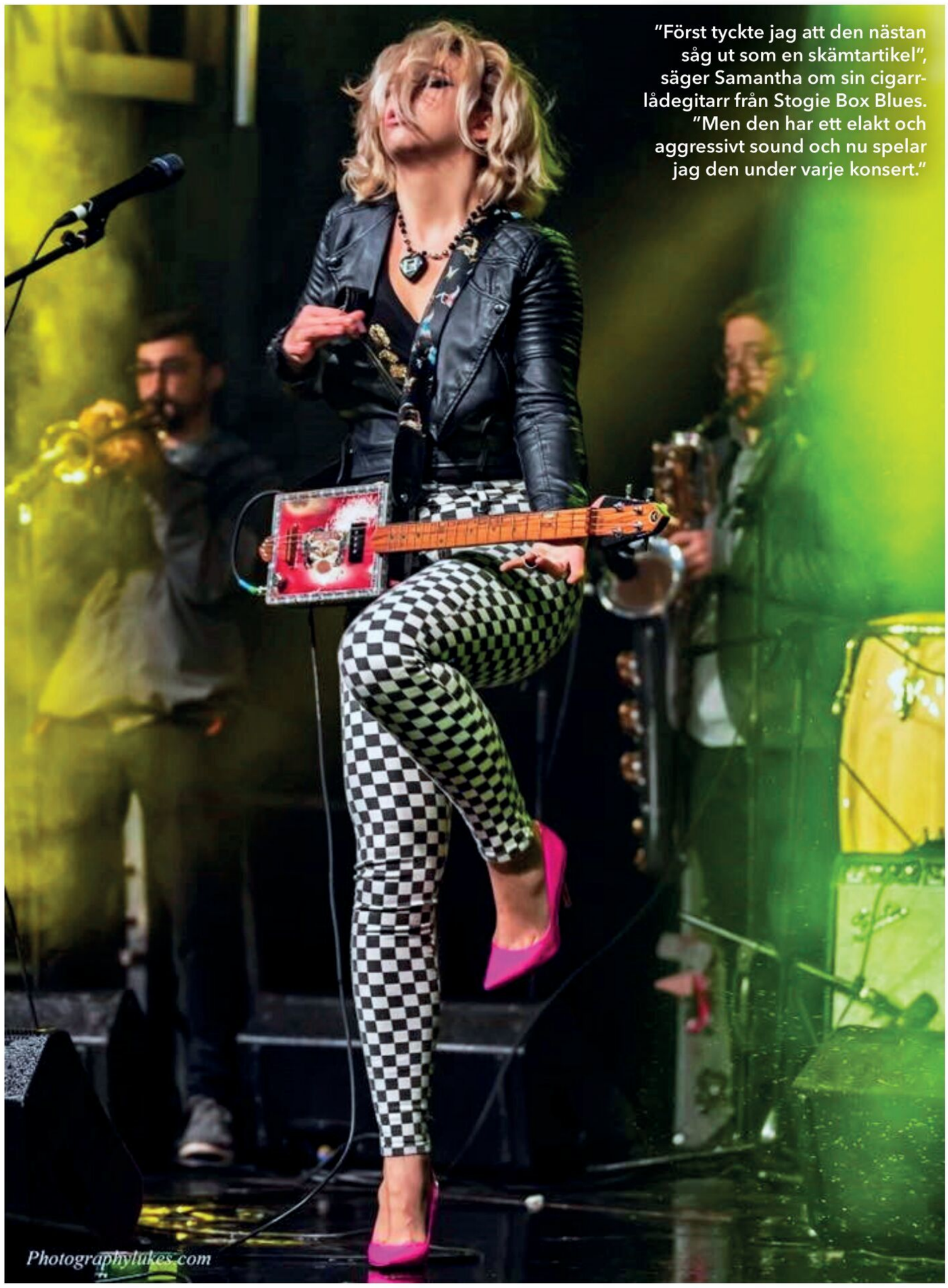

”Först tyckte jag att den nästan såg ut som en skämtartikel”, säger Samantha om sin cigarrlådegitarr från Stogie Box Blues. ”Men den har ett elakt och aggressivt sound och nu spelar jag den under varje konsert.”

▶ stackars saten som pungade ut så mycket för en så usel skiva, haha! Det är en lågbudgetplatta, inspelad i en bar i Kansas. Ett tag ville jag inte kännas vid den, men nu inser jag att den var starten på min resa.

Tjejer med gitarrer? Hmm...

Längs vägen fick hon nya kontakter, som Mike Zito, bluesrockgitarrist kontrakterad till Ruf Records.

– Mike satte mig i kontakt med Thomas Ruf, skivbolagschefen som behövde en gitarrist till sitt turnépaket Blues Caravan.

På turnén spelade Samantha med de kvinnliga kollegorna Cassie Taylor och Dani Wilde. Trion spelade även in plattan ”Girls with guitars” (2011), ännu ett påhitt av Ruf.

– Först gillade jag inte namnet. Tjejer med gitarrer? Det var motsatsen till vad jag ville göra, det vill säga att sätta fokus på min musik, inte mitt kön! Men Mike Zito övertalade mig, sa att det skulle bli en bra grej. Och det blev det. Vi gjorde jättebra konserter och hade en hel del unga tjejer i publiken. Förhoppningsvis inspirerade vi dem till att göra något liknande.

2011 gav Samantha ut vad hon anser är sitt debutalbum, ”Runaway”.

– Jag är stolt över den skivan, men jag har utvecklats mycket sedan dess. Jag var ung. Jag var en bebis! Osäker på mig själv. Ju äldre jag blir, desto mer vet jag vad jag verkligen vill göra.

Den explosiva udden

Samanthas senaste album ”Faster” kom i fjol och är mer melodiskt än någon av hennes tidigare plattor. ▶

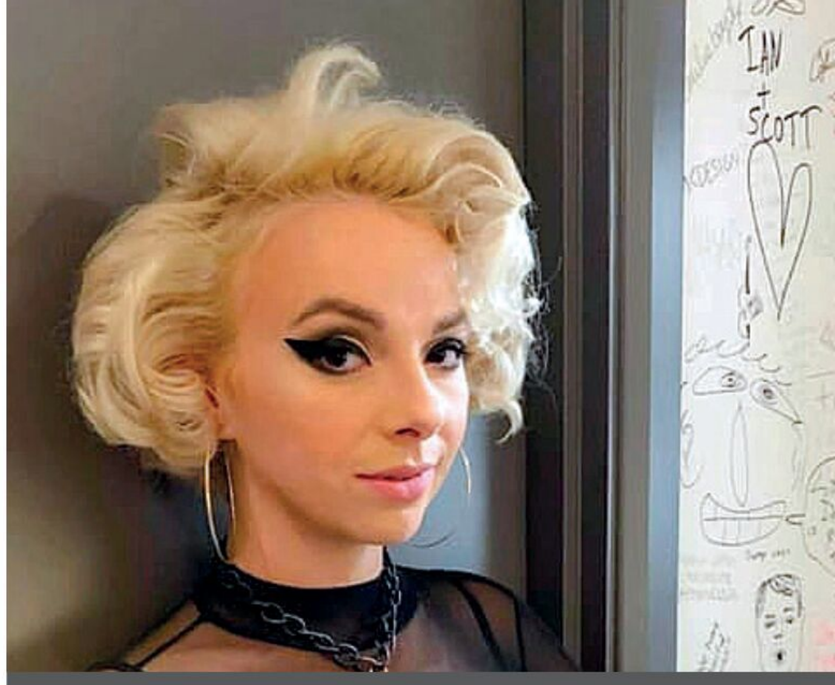

Personligt

SAMANTHA FISH
FÖDD: 30 januari 1989 i Kansas City.
BOR: Hus i New Orleans.
GÖR: Sjunger och spelar gitarr på egna turnéer och skivor.
FAMILJ: ”Ingen egen. Om jag är singel? Ingen kommentar, haha!”
INTRESSE: Matlagning, hänga med vänner och att resa.
FAVORITGITARRISTER: Mike Campbell, Keith Richards, Angus Young, Stevie Ray Vaughan, Freddie King, Sheryl Crow, Bonnie Raitt och många fler.
AKTUELL: Med albumet ”Faster” (Rounder).

Timeline

1994 Börjar spela gitarr.
2009 Självfinansierade live-cd:n ”Live bait”.
2011 Får skivkontrakt med Ruf. ”Girls with guitars”-skivan med Cassie Taylor och Dani Wilde.
2012 Första egna studioalbumet, ”Runaway”, producerat av bluesartisten Mike Zito.
2013 ”Black wind howlin'”, även den producerad av Mike Zito.
2015 ”Wild heart”, producerad av Luther Dickinson från Black Crowes.
2017 Coveralbumet ”Chills & fever” med blåsarrangemang och ”Belle of the west”, ett akustiskt och americana-inspirerat album.
2019 Skriver på för Rounder Records och släpper ”Kill or be kind”, producerad av välmeriterade Scott Billington.
2021 ”Faster”, skriven ihop med producenten Martin Kierszenbaum (Sting, Madonna, Lady Gaga).
2022 Turnerar och skriver låtar för nästa album.
2023 Spelar i Göteborg den 18 mars och i Stockholm den 19 mars.

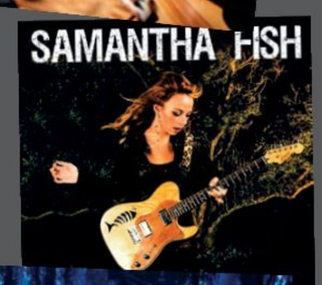

I mars kommer Samantha Fish och hennes grupp till Sverige. Fr.v. Sarah Tomek (trummor), Ron Johnson (bas), Samantha och Matt Wade (keyboards). ”Mitt bästa band hittills”, tycker Samantha.

”En ny undersökning visar att 50 procent av dagens gitarrkunder är kvinnor, vilket är historiskt.”

– Numera bygger jag allt på melodier. En melodi är genrelös, allt beror på hur du arrangerar musiken. En ”hook” är jätteviktig, om du vill få folk att lyssna. På ”Faster” har jag också mina mest melodiösa gitarrsolon någonsin. Solona är en blandning av inövade grejer och improvisation. Jag vill inte nöta in ett solo för mycket innan jag spelar in det. Då kan man förlora den där explosiva udden, som uppstår just där och då. Det är magin med att jobba i studion och släppa loss, man vet inte riktigt vad som ska hända, vart ditt gitarrspel ska föra dig.

Slide kräver elegans

Hon är en jäkel på att spela slide.

– Jag började spela i en trio och gjorde långa shower, upp till fyra timmar, i barer i Kansas City. Det kan bli enformigt för lyssnaren, så för att ge variation lärde jag mig att spela slide. Bra slidespel kräver finess. I början spelade jag för hårt, sedan förstod jag att man måste ha ett elegant handlag. Mitt melodisinne har också blivit bättre, sedan jag började spela slide.

Samantha är så gott som ständigt på turné.

– Jag och min gitarr spenderar väldigt mycket tid med varandra. Konserterna är nästan två timmar långa och innan dess är det soundcheck. Det blir som vilken relation som helst, ibland vill man ha lite tid för sig själv. Om jag är spelledig kanske jag inte plockar upp gitarren på en vecka. Man måste göra annat också, och jag vill känna att jag längtar efter gitarren. Det är då jag spelar som bäst. Jag har gitarrer överallt i mitt hem. Får jag en idé har jag alltid en gitarr till hands.

En så kallad cigarrlådegitarr gjord av Stogie Box Blues har blivit ett kännetecken för henne.

– Jag kände hur jag drogs till den, trots att jag först tyckte att den nästan såg ut som en skämtartikel. Men när jag pluggade in den och rev loss hade den ett elakt och aggressivt sound som tilltalade mig.

Senaste albumet ”Faster” kom för snart ett år sedan. ”Min mest melodiösa skiva hittills”, säger Samantha som nu skriver låtar för nästa platta. ”Jag har massor av idéer. Det finns ingen tid att förlora, och jag älskar att jobba i studion”, säger hon.

Klär sig utmanande

Samantha Fish är inte rädd för att klä sig i utmanande scenkläder.

– Det heter showbusiness, eller hur? Folk lyssnar med ögonen såväl som med öronen. När man ser en bild på en artist kan man oftast avgöra vilken stil den spelar genom att kolla in imagen. Den är en viktig del av paketet, men det fattade jag inte i början. Nu tycker jag det är kul med kläder och smink.

Kvinnliga gitarrister är fortfarande relativ sällsynta – varför, tror du?

– Nästan ingen satsar på kvinnliga gitarrister. De får inte samma chans. I början föll jag själv för uppfattningen att kvinnor inte ska spela gitarrsolon. Jag drog mig för att göra det. ”Gitarrsolon är bara för män”, tänkte jag. Trodde inte att någon ville höra mig dra ett solo. Men en ny undersökning visar att 50 procent av dagens gitarrkunder är kvinnor, vilket är historiskt. Jag tror att det är en förändring på gång.

I mars nästa år kommer Samantha Fish till Göteborg och Stockholm.

– Jag älskar Sverige. Jag spelade i Stockholm för fem-sex år sedan. Sedan dess har allting blivit uppskjutet, så det är verkligen på tiden! □

Hificonsult - en riktig Hifibutik

Vi säljer inte multirumslösningar, kan inget om zon-indelning och vägrar befatta oss med extremt billiga look-a-like-produkter från Asien, retro eller inte. Vi kan det där andra, Hifi i bokstavlig mening, att få fram musiken så nära originalet som möjligt.

Merason DAC:ar

Schweiziska Merason dök upp för ett halvår sedan i form av lilla ”Frerot” för **14 900kr.** Stora DAC-1 sopade banan med allt vi haft i butiken upp till 180 000kr.(!) Klass A, helt diskret uppbyggd, helt balanserad, inga inställningsmöjligheter (!) Skönheten blir din för **58 500kr**
(*det är inte extremsiffror som ger välljud, det är noggrannhet och know how*)

Viennas Beethoven Baby nu som Reference. Toppbetyg!

AVM
AUDIOPHILE MEISTERSTÜCKE SEIT 1986

AVM:s minsta integrerade förstärkare som vi kallar ”husfrid” kommer med nya appen. Spotify, Tidal, MQA i ett bra gränssnitt 2x80W, CD-spelare, grym hörlursutgång, blåtand för dina gäster. **64 000kr**

Vår hobby hamnar ofta i facket prylar och priser. Med ett hembesök kan en Hificonsult hjälpa dig med det där som är minst lika viktigt: placering av högtalare, rumsakustik och intrimning av din anläggning.

Hifi (och musik) är allmänbildning och kultur men också friskvård (!) Ett berusningsmedel utan baksmälla. Just nu sker över 50 hembesök per år i hela landet. Både till kunder med enklare rigg och de som har miljonanläggningar. Alla har hitintills fått positivt resultat av hembesöket i någon form. Samtidigt lär jag mig en massa utefter vägen!

Vad kostar hembesök då?

Du betalar i förskott 50kr/mil enkel resa, oavsett var i landet du bor. Då har du ”köpt dig fri” från tankar om att du ”måste” handla något när jag åkt till dig. När bilen ändå är ute och åker så kan den var full av elektronik, högtalare, kablage, tillbehör. Du väljer helt fritt och det kostar inget extra.

Undertecknad är fullvaccinerad men vi tar det såklart försiktigt med rätt avstånd vid hembesöken.

Butiksbesök, hembesök, skicka paket?

Du väljer - i hela landet!

Butiken i Örebro

Webbutiken

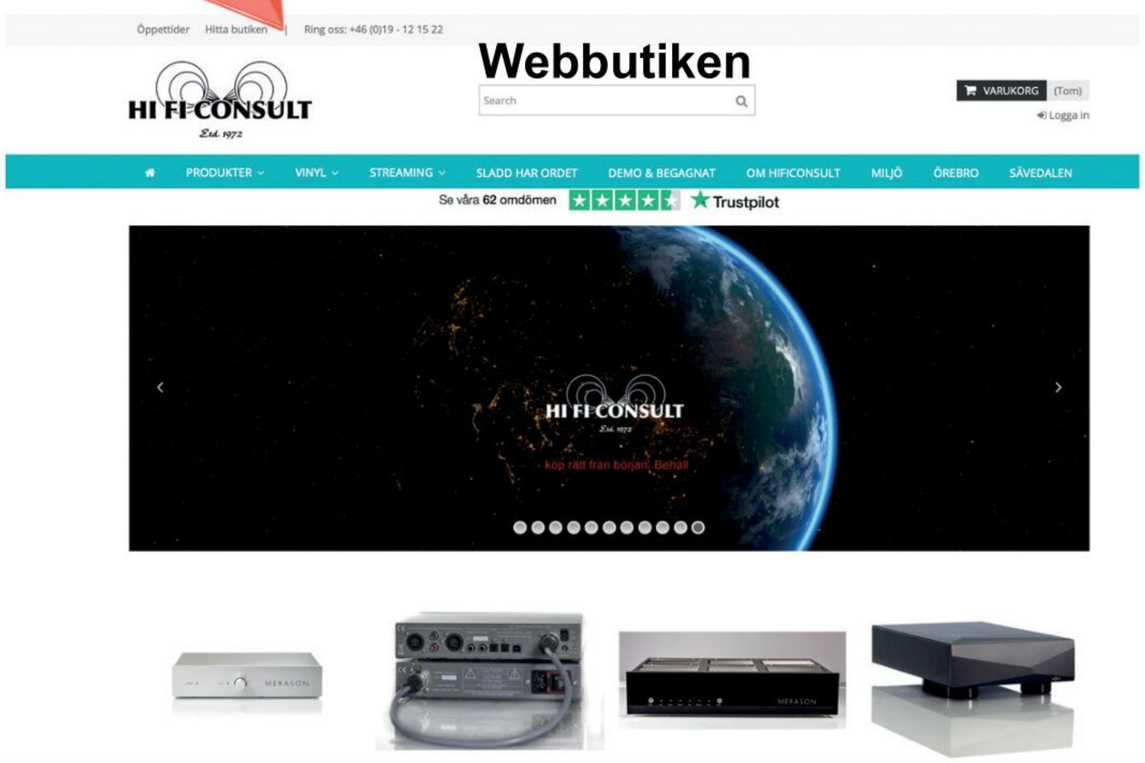

Vi tar inbyten - demo/begagnatavdelning - räntefritt via Wasa

Butik Örebro
S:ta Birgittagatan 5
702 14 Örebro

019-121522
070-6027075

50 Years
HI FI CONSULT
1972 - 2022

Webbutik:
HIFICONSULT.SE

Fraktfritt
Vi tar inbyten
Räntefri kredit

Rock'n'Roll världen

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AL**
Peter Törnqvist: **PT**
E-post: **rocknrollmagazine@fabas.se**

Låda och karta

The Kinks har sammanställt en jättelåda innehållande de 50-årsjubilerande albumen "Muswell hillbillies" (1971) och "Everybody's in showbiz – everybody's a star" (1972), vilka skildrar uppväxten för bröderna **Ray Davies** (sång) och **Dave Davies** (gitarr). Boxen med fyra cd eller sex lp rymmer nya mastringar av det två albumen på både cd och vinyl, elva nya mixar av Ray Davies och en bluray med en aldrig visad och digitalt restaurerad privat film från Ray Davies på 15 minuter från 1971. Dessutom ingår en 52-sidig bok, en London-karta som markerar viktiga platser i bandets historia och annan memorabilia. Boxen avtäcks den 9 september. **JH**

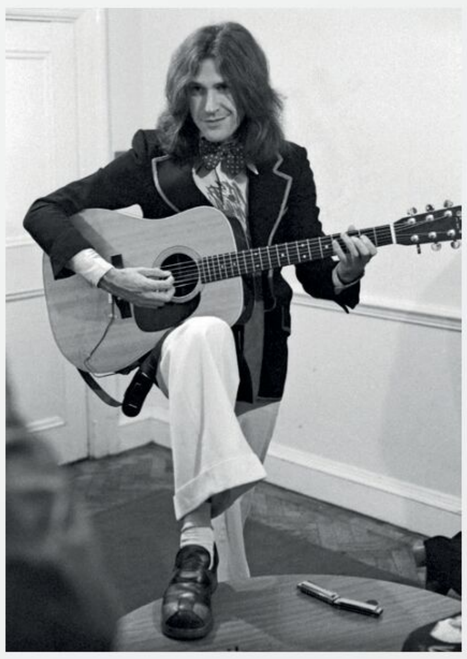

Snart kan du följa Ray Davies äventyr med The Kinks på en karta.

Lemmy om "Iron fist": "Bra skiva, men inte någon av våra bästa".

Järnnäven blir 40

För att fira 40-årsjubiléet av **Motörheads** sista lp med gitarristen **"Fast" Eddie Clarke**, "Iron fist", släpps albumet i flera nya format, främst som dubbel-cd och trippel-lp.

- En bra skiva, om än inte någon av våra bästa, som **Lemmy** brukade säga. Förutom det nymastrade originalalbumet får man en konsert från **Radio Clyde** den 18 mars 1982. Dessutom tidigare outgiven bonusmusik, som sex demolåtar inspelade i oktober 1981. Utgivningsdatum är den 23 september via BMG. **JH**

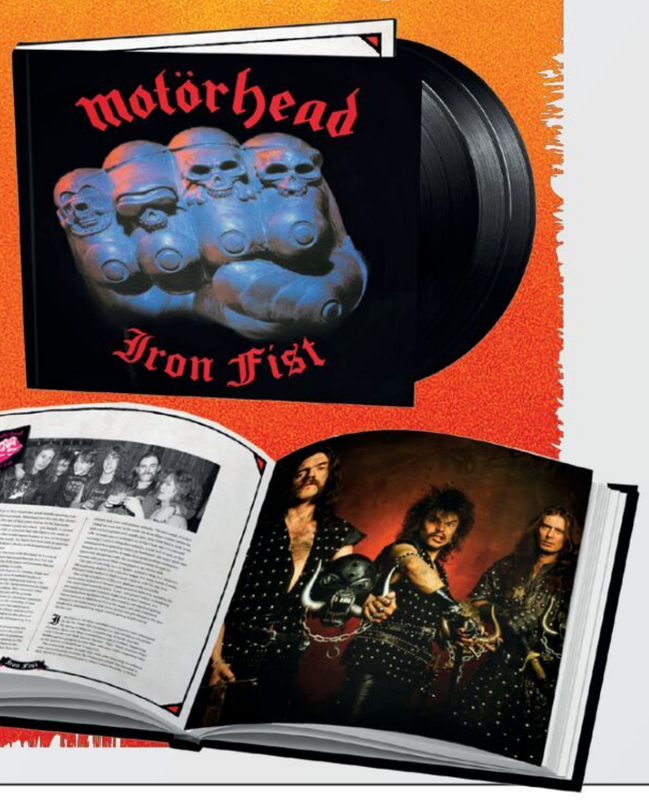

Tack alla ni som passade på att renovera skivspelaren när jag och Rock'n Roll Magazine firade 10 år tillsammans.

VM-95E på bilden utsågs till den mest prisvärda i Hifi & Musiks test nr 9 2020. **Pris 595 kr.**

audio-technica

opus 3

Till alla som uppgraderar sin skivspelare med en Audio-Technica pick-up bjuder jag på valfri audiofilskiva från Opus 3 till **100 kr lägre pris.**

NYMANS HiFi & Musik
Ö. Boulevarden 24, Kristianstad | Tel. 0707-88 63 26
www.nymanshifimusik.com

WE BUY GUITARS
• Köper
• Byter
• Säljer
• Reparerar
Roslagsgatan 7 • 08-410 510 90 • www.jam.se
Jam gitarrer

Foto: Stefan Boman

Så var de bara tre. Den nye gitarristen Ron Wood (har varit med sedan 1974 ...), Mick Jagger och Keith Richards firade 60-årsjubileum tillsammans med flera duktiga musiker en utmärkt konsert i Stockholm den 31 juli 2022.

Ove Tingvall har nu sett Stones 45 gånger. Han gav 2022 års spelning på Friends Arena i Stockholm 3.5 av 5 möjliga i betyg. Här med vännen Linda Leo.

Några av Nordic Stones Vikings 22 medlemmar samlades innan konserten för att ladda! Övre raden från vänster: John Sassian, Vilhelm Örtendahl (president) Kent Börjesson (medlem nr 22) Barbro Karlsson, Per Kristensen, Micke Lundmark, Robert Lindmark (Vice President), Perra Andersson och Jesper Havsberg. Nedre rad från vänster: Janne Richardsson (Decca-expert), Ove Stridh, Erik Engholm, Sonny Lindberg Larsson och Tommy Palmqvist.

Tillfredsställd!

THE ROLLINGS STONES äntrade scenen på Friends Arena i Stockholm den 31 juli. Europaturnén kallad SIXTY, skulle har varit den sista av totalt 15 spelningar. Efter att Mick jagger fått en släng av corona fick spelningen i Berlin läggas den 3 augusti.

Det fanns 50.890 i publiken i Stockholm. Inte helt fullsatt. Kan bero på att en del av bandets fans uppnått en hög ålder, numera befinner sig i rockhimlen eller saknar Charlie Watts (1941-2021) i bandet. De som är ungefär jämgamla med Mick och Keith (båda blir 79 i år) är ju i 80-årsåldern. Även om 80 nuförtiden är det nya 60 ... Oavsett födelseår verkar emellertid de flesta manliga Stones-diggarna mentalt befinna sig i 16-23-årsåldern hela livet ...

EFTER ATT HA FÖLJT bandet i 40 år var det inför konserten fantastiskt kul att möta gamla Stones-vänner från när och fjärran. Många av dem har jag känt sedan tonåren. Flera har Stones-tungan tatuerad. Jag har en på min dotters högerarm (vi delar på den). Nästan alla de 22 medlemmarna i Nordic Stones Vikings var förstås också på plats. Träffade dem på en restaurang där de hade med sig sina respektive familjer och det hela kändes som en stor, härlig släktträff! Kramkalas!

DET VAR STOR förväntan i publiken. Bandet hade tidigare fått bra recensioner från turnén. Personligen blev jag väldigt glatt överraskad av energin under konserten. Mick Jagger är ju en unik personlighet och han gav allt han hade. Mellan låtarna kunde man se i ansiktet att han inte sparade på krutet. Tror han hellre skulle dö på scenen än att hålla igen på krafterna.

Denna konsertaffischen "bärgades" på öppen gata då den precis skulle tejpas upp på en vägg. Notera att en liten bit är bortriven. Troligen för att samlare inte skulle plocka ner dem. Eller att de som är hela ska kunna säljas dyrt. Noterade att många uppsatta affischer på flera ställen i landet var rivna på ungefär samma ställe. På denna har också Thåström tejpats dit, då han var klar att öppna i Stockholm. Detta exemplar hänger nu hos Rock'n'Roll Magazine i Karlskrona.

Keith och Ron var som vanligt coola och skötte gitarrliret bra. Men, inga ciggisar i munnarna!? I alla fall inte vad jag såg. Har även de tvingats respektera rökförbudet, eller har de slutat?

DET VAR BETYDLIGT roligare än senaste spelningen i Sverige 2017. Flera av de klassiska hitsen var omgjorda och det kanske var det som skapade den oväntade och pigga atmosfären av att rock'n'roll can never die?

Efter en fantastisk, kraftfull avslutning med "(I can't get no) Satisfaction" var jag lycklig. Detta var den bästa upplevelsen av de cirka tio gånger jag sett bandet sedan den första 1982. Jag var helt satisfied!

I skrivande stund ryktas det om att turnén kommer att förlängas 2023 och att Australien står på tur!

Spännande fortsättning följer!

Peter Törnqvist
Chefredaktör

Rock'n'Roll Världen

★ Den australiensiska prog-metalkvartetten **Teramaze** från Melbourne släpper den sjätte oktober sitt tionde album, "Flight of the world" via sin egen etikett Wells Music. Det verkar som om de har varit rastlösa under pandemin: detta blir bandets fjärde (!) fullängdare sedan 2020.

★ **Rival Sones** slutmixar sitt sjunde studioalbum just nu, men släpper det inte förrän i början av nästa år.

★ Den brittiska prog-kvintetten **Red Bazar** släpper 30 september sitt sjunde album "Inverted reality" via White Knight Records. Det blir den tredje skivan med **Peter Jones** (**Tiger Moth Tales**, **Camel**) som sångare. Albumet beskrivs som tyngre och mer aggressivt än gruppens tidigare.

★ Skivbolaget Cherry Red släpper 28 oktober en box med tungt bluesrockande **Cactus**. "Evil is going on – The complete Atco recordings 1970-1972" är titeln och boxen täcker fyra studioalbum, "Cactus", "One thing-...or another", "Restrictions" och "Ot an' sweaty".

★ Den 14 oktober kommer dubbel-cd:n "The singles 1976-1985" med **Eddie and the Hot Rods**, ett av de brittiska band som verkade i gränslandet mellan punk, pubrock och new wave. Bolaget är Cherry Red.

★ **Bob Dylan** kommer senare i år att släppa "The bootleg series vol. 17" (Sony).

★ **Black Star Riders**, utan gitarristen och medgrundaren **Scott Gorham**, ger ut ett nytt album i januari. Gorham har dock sagt att han ska hoppa in under extranumren på gruppens turné i början av nästa år.

★ **Queensrÿche** ger ut sitt 17:e studioalbum den 7 oktober. "Digital noise alliance" blir gruppens fjärde skiva med **Todd La Torre** på sång.

Nu har Marco Mendoza lämnat David Coverdale bakom sig, för att satsa på egna plattan "New direction".

Marco vill ha en ny riktning

Basisten och sångaren **Marco Mendoza** har ett fantastiskt cv. Just nu är Mendoza dock aktuell med sitt fjärde soloalbum, "New direction", som släpps 16 september.

Efter att ha varit basist i **Straitjackets** (som turnerade med **Michael Ruff** på 90-talet), har Mendoza bland annat spelat med bland andra **Thin Lizzy**, **Whitesnake**, **Ted Nugent**, **Blue Murder**, **Black Star Riders** och **Dead Daisies**. Förra året hoppade han in som basist i **Journey** och nu har han varit med och bildat "supergruppen" **Iconic**, tillsammans med folk som **Michael Sweet** (**Stryper**) samt de före detta Whitesnake-kollegorna och **Joel Hoekstra** och **Tommy Aldridge**.

Vi ringde det outtröttlige energiknippet Mendoza, som även med lätthet kan spela jazz, funk, blues, latin och pop.

Väljer du medvetet att göra den typ av musik som du är känd för hos rockpubliken när du gör sina soloplattor?

– Ja. När jag blev erbjuden skivkontrakt av Frontiers i Italien, skickade jag dem musik med det funk/fusion-band jag då hade. De sa "det här är jättebra, men vi ger inte ut den typen av musik. Har du inte något som drar mer åt de rockband du har spelat med?". Då skrev jag en melodisk hårdrocksplatta. Jag har inga problem med det. Mitt musikintresse väcktes av classic rock och det är en naturlig del av mig. Det är dessutom kul musik att spela live. Jag ger alltid allt live, vare sig det är hundra eller 100.000 personer i publiken och jag tror det märks.

Ditt nya album andas optimism och hopp.

– Ja, det är medvetet. Mycket ser mörkt ut, men det enda vi kan göra är att göra det vi tror på och försöka styra om skutan. Det är det titelspåret "New direction" handlar om.

Jag älskar den låten. Det känns som om den är gjord i samma musikaliska anda som "Tomorrow never knows" av The Beatles.

– Jag vet. Min danske producent och medmusiker **Søren Andersen** och jag bryr oss inte om något påminner om något annat, vi bara kör. The Beatles var dessutom ett av mina första favoritband!

AL

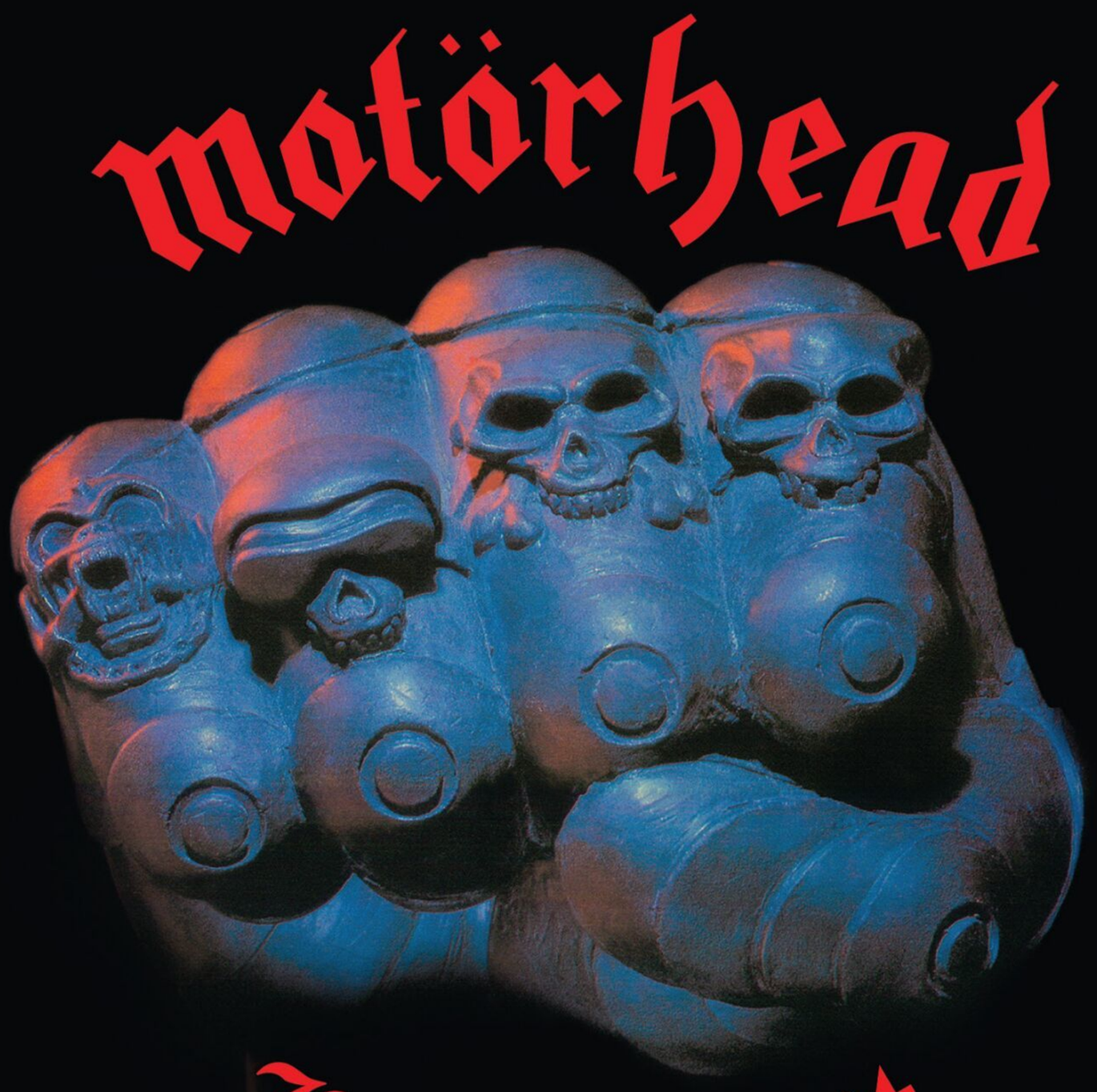

Iron Fist

A 40TH ANNIVERSARY CELEBRATION OF THE FOURTH STUDIO ALBUM FROM THE LOUDEST BAND OF ALL TIME

Including

- Brand new master from the original tapes for ear drum perforating listening
- Full live show of a recently unearthed radio broadcast concert recorded at Glasgow Apollo on 18th March 1982
- Newly found, previously unreleased demo versions of album tracks
- The story of Iron Fist, told through previously unpublished and new interviews with the people that were there at the time
- Never before seen photos and rare memorabilia

OUT ON 23RD SEPTEMBER 2022

Available as 3LP / 2CD / 1LP / Digital

BMG

Rock'n'Roll världen

★ Den 30 september öppnar utställningen ”Western edge: The roots and reverberations of Los Angeles country-rock” på **Country Music Hall of Fame and Museum** i Nashville. Bland de artister som förekommer i utställningen märks **Buffalo Springfield**, **Emmylou Harris**, **Gram Parsons**, **Linda Ronstadt**, **Los Lobos**, **Poco**, **The Byrds**, **Eagles** och **The Flying Burrito Brothers**. Samma kväll som utställningen öppnar portarna blir det en stor artistgala där en del av de ovan nämnda spelar live.

★ **Steve Hackett** fortsätter dokumentera sina turnéer på dvd och cd. Nyligen släpptes ”Genesis revisited: Seconds out and more”. Vinylutgåvan dröjer, på grund av vinylbrist och det begränsade antal vinylpresserier, ända till 25 november.

★ De fyra före detta medlemmarna i **Led Zeppelin** har tackat nej till att bli avatarer i en ny show, likande den med **ABBA**.

★ Efter att ha skjutit upp sin Europaturné två gånger på grund av pandemin, har **Cheap Trick** nu ställt in den helt. Det osäkra läget i världen (läs: krig och nya virusvarianter) har bidragit till det trista beslutet. Gruppen turnerar dock stenhårt i USA. De har precis avslutat en sommarturné som förband till **Rod Stewart** och är just nu ute på egen hand i USA.

En verklig överlevare

Amerikanen **Walter Trout** är en av musikvärldens verkliga överlevare. Den 71-årige sångaren, gitarristen och låtskrivaren har tagit sig igenom ett svårt missbruk och en komplicerad leveroperation.

Trots alla motgångar är Trout konstant kreativ på skiva och scen. Tillsammans med sitt band, som inkluderar den svenske basisten **Johnny Griparic**, turnerar han outröttligt. Fast det gick förstås inte under pandemin.

- Min fru visste att jag behövde vara kreativ, så hon ordnade ett skivkontakt till mig som 70-årspresent.

När han skrev albumet i fråga, ”Ride”, som kom tidigare i år, kom en massa minnen tillbaka från hans barndom och hans styvfar, som spred skräck därhemma.

– Jag fruktade för mitt liv varje dag och låg på kvällarna och lyssnade på tåget som gick förbi och fantiserade om att bara hoppa på det och fly, men jag gjorde det aldrig. Titellåten handlar bland annat om detta.

Trout älskar att spela och är enligt egen utsago för varje dag han får på vår jord, men erkänner att han inte finner mycket hopp när han ser vad som händer i världen.

– Jag minns att **John Lennon** sa att alla världens ledare var sjuka i huvudet. Då tyckte jag att han överdrev, men nu börjar jag förstå vad han menar. Och den orättvisa fördelningen av jordens pengar och resurser gör mig oerhört arg.

Trout turnerar just nu intensivt och gör fyra Sverigespelningar 10-13 november.

– Jag tröttnar aldrig på att göra musik eftersom jag försöker variera mig så mycket jag kan. Mycket av det jag skriver är bluesbaserat, men jag går också ofta utanför ramarna. Det driver förstås puritanerna som bara vill höra tolvtakters blues till vansinne, men jag kunde inte bry mig mindre, säger han med ett elakt leende. **AL**

”Jag fruktade för mitt liv varje dag”. Men inget knäcker Walter Trout, som tar nya tag med svensk basist och färsk platta.

TADC PRESENTERAR

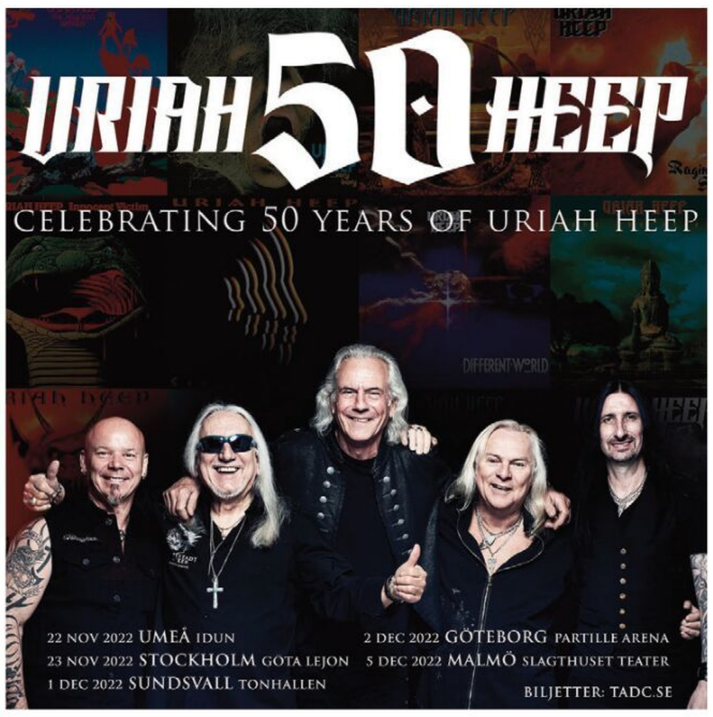

Rock'n'Roll Världen

★ **Bruce Springsteens** fru och **E Street Bands** körsångerska/gitarrist, **Patti Scialfa**, arbetar på ett nytt soloalbum. Plattan är producerad av henne själv tillsammans med **Ron Aniello**. **The Rolling Stones** nuvarande trummis, **Steve Jordan**, är albumets batterist.

★ Två böcker om **Gary Moore** är på gång. **Harry Shapiros** "Gary Moore: The official biography" publiceras av Jawbone Press den 27 september. "White knuckles: The life of Gary Moore", författad av **Martin Power**, släpps av Omnibus Press den 24 augusti 2023.

★ **Snowy White** har just släppt nya studioalbumet "Driving on the 44" (Soulfood). Några konserter blir det dock inte för den av kronisk tennisarmbåge plågade gitarristen.

★ Det danska och omtalade bluesrockbandet **Thorbjørn Risager & The Black Tornado** släpper albumet "Navigation blues" (Provogue) den 30 september. Redan nu är singeln "Fire inside" ute, en låt inspirerad av gruppens största inspirationskälla, **ZZ Top**, och främst avlidne basisten och sångaren **Dusty Hill**.

★ **Foreigner** bekräftar att de har spelat in en ny låt, men inte vad den ska användas till.

★ Amerikanska **Venice** kommer till Sverige. Kvartetten har beskrivits som en blandning av **Eagles** och ett modernare och lite mer polerat **Crosby, Stills, Nash & Young**. De kommer till Karlstad (29/9), Örebro (30/9), Uppsala (1 oktober) och Eskilstuna (2 oktober).

★ Minns ni **John Hughes** 80-talsfilmer som "Breakfast club", "Fira med Ferris" och "Pretty in pink"? Nu har låtarna från hans filmer samlats i en box med fyra cd, betitlad "Life moves pretty fast: The John Hughes mixtapes". Den släpps 11 november via Demon Music Group. Bland artisterna märks **Psychedelic Furs**, **Simple Minds** och **Killing Joke** och **Kate Bush**.

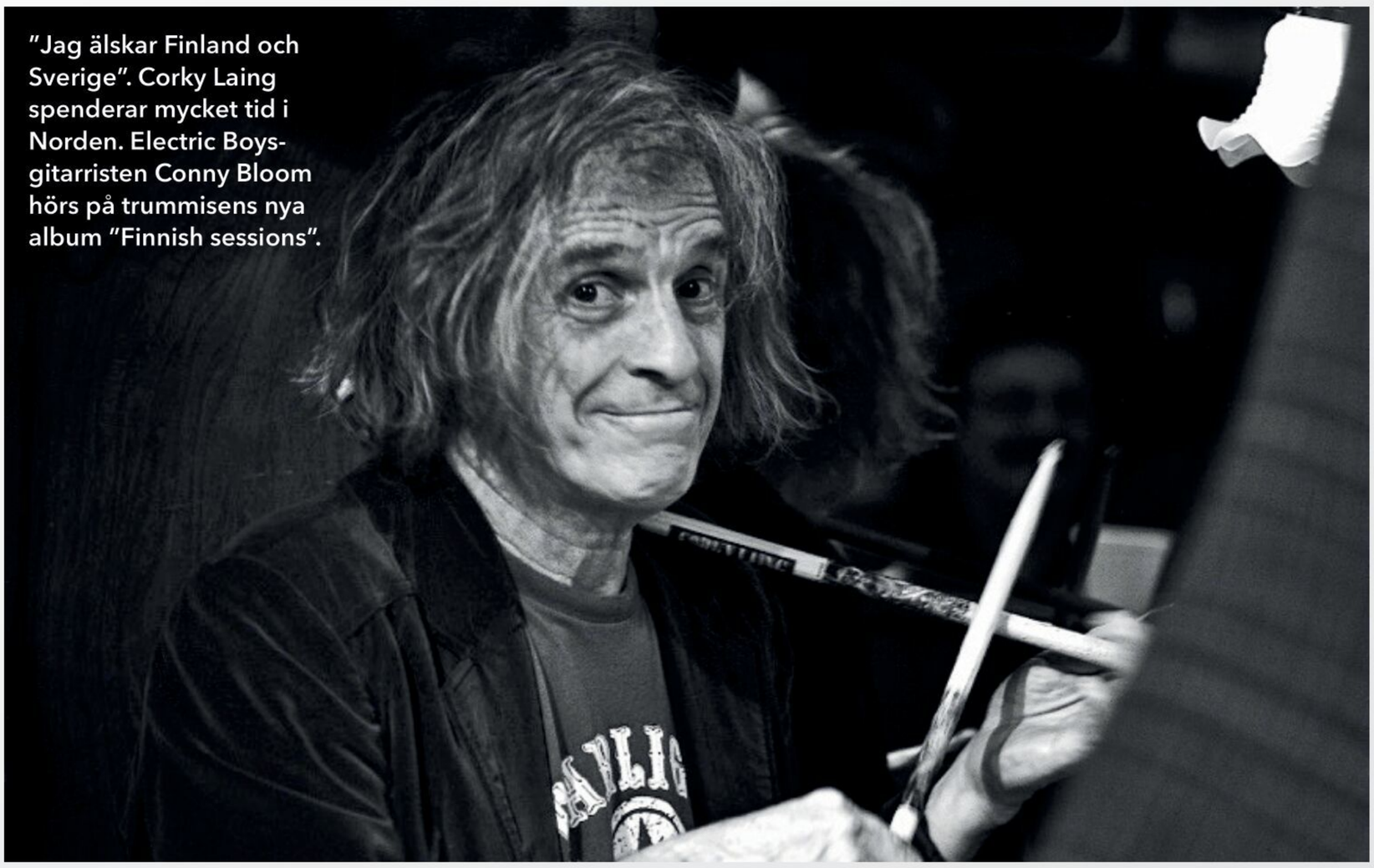

"Jag älskar Finland och Sverige". Corky Laing spenderar mycket tid i Norden. Electric Boys-gitarristen Conny Bloom hörs på trummisens nya album "Finnish sessions".

Felix Pappalardi, Leslie West och Corky Laing i Mountain. "Vi var ett fantastiskt band", tycker den sistnämnde.

Mountain-legendarens finska platta

Den egendariske **Mountain**-batteristen **Corky Laings** kommande album "Finnish sessions" pressas just nu. Titeln kommer sig av att han spenderar sin mesta tid i Finland nu för tiden. Det släpps via tyska bolaget TimeZone/OnStage Records den 14 oktober. **Conny Bloom** från **Electric Boys** är en av plattans hörnstenar. Gästar gör **Ian Hunter** (**Mott The Hoople**) och **Michael Monroe** (**Hanoi Rocks**). **JH**

Joe Meek med ett av de många inspelningsbanden som nu börjar ges ut.

Mytomsusade arkivet öppnas

Nu börjar skivbolaget Cherry Red att släppa de första skivorna med den excentriske och nydanade producenten **Joe Meeks** outgivna arkiv, de så kallade "The Tea Chest Tapes". En tiotumsvinyl har redan kommit, "The Telstar story", som fokuserar på Meeks instrumentala världssuccé "Telstar" med **The Tornados** från 1962, bland annat tre demoinspelningar av låten.

Ännu en tiotummare, "The Heinz sessions Vol 1", släpps den 16 september, med Meeks protégé **Heinz Burt**, **The Tornados**-basisten, som tema. Alternativa tagningar, demos och en tidigare outgiven låt.

Joe Meek begick självmord den 2 februari 1967, med ett gevär tillhörande Heinz Burt. Mycket mer är att vänta, då arkivet innehåller tusentals inspelningar. **JH**

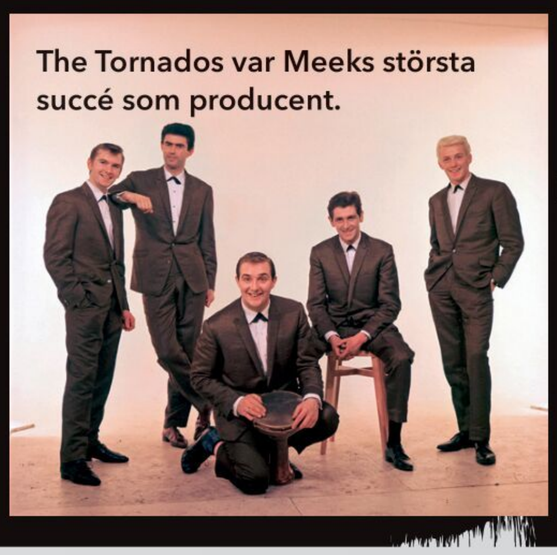

The Tornados var Meeks största succé som producent.

S:t Eriksgatan 101
STOCKHOLM
S:t Eriksplan (utg. Torsgatan)

NOSTALGI PALATSET

Öppet Mån - Fre 11-19
Lördagar 11-16
Tel 08 - 34 00 61

NOSTALGIPALATSET.COM

OBS! Nu finns vi även i Arboga!
Ny stor butik på Industrigatan 6
Öppet: Ons 12-18 och Lör 10-14

BUTIKEN MED SVERIGES STÖRSTA
OCH BREDASTE SORTIMENT
AV VINYLSKIVOR!

Funderar du på att sälja?
Vi är ALLTID intresserade av att köpa skivor!

Halkans Rockhouse

VI FIRAR
50 ÅR AV VINTAGE!
1970 - 2020

Vi köper, byter, säljer,
renoverar och värderar
elgitarrer & rörförstärkare
främst från 50- och 60-talen.

Vi söker även äldre
akustiska stränginstrument.

Allt av intresse!

Besök oss!

Noe Arksgränden 2, Sthlm
Ⓣ - Medborgarplatsen
Vard. 11.00 - 18.00
Lörd. 11.00 - 16.00
Tel. 08-641 49 70

www.halkans.com

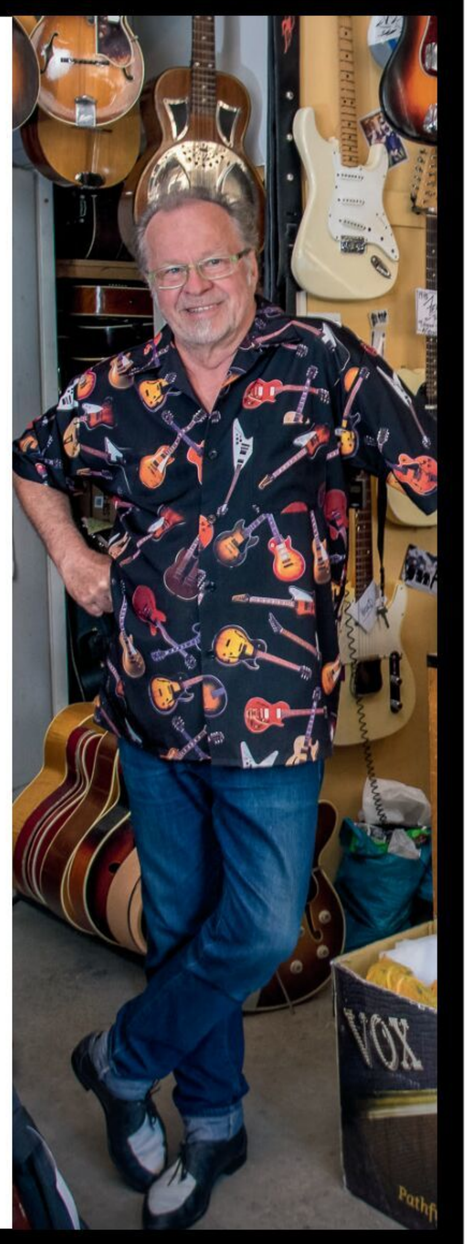

Lundgren guitar pickups

It's not about what
you play or how...

but why.

Used by:
Schecter Guitars USA ·
American Distributor: Pitbull Audio USA · The Axe Palace USA
Ibanez · Hagström Guitars · Scott Gorham Thin Lizzy ·
Dregen Backyard Babies · GHOST · Fredrik Thordendal Meshuggah ·
Kent · Kalle Moraeus · among others

www.lundgrenpickups.com

Missa inte nästa nummer

I butik 25 oktober

Prenumerera

Du får Rock'n'Roll Magazine tidigare i brevlådan – och ännu billigare!

www.rocknrollmagazine.se

VETERAN HiFi

Vill du ha produkter
från mästarens hand
återstå endas ett val:
Miyajima pickuper,
dessutom svenska produkter
Knispel, Pip Ino,
Simply Black

Serivce för skivspelare, rörsteg
08-30 08 46

Rock'n'Roll Världen

"Vi är bästa polare!". Sammy Hagar (sång) och Michael Anthony har förblivit oskiljaktiga, trots slitningarna i Van Halen.

Halva Van Halen

The Circle, bandet med **Van Halen**-halvan **Sammy Hagar** (sång) och **Michael Anthony** (bas) har spelat in ett nytt album, "Crazy times", med producenten **David Cobb** i Nashville. Plattan ska ha drag av Hagars 80-talssuccéer som soloartist och hans tid i Van Halen. Den släpps den 30 september. **JH**

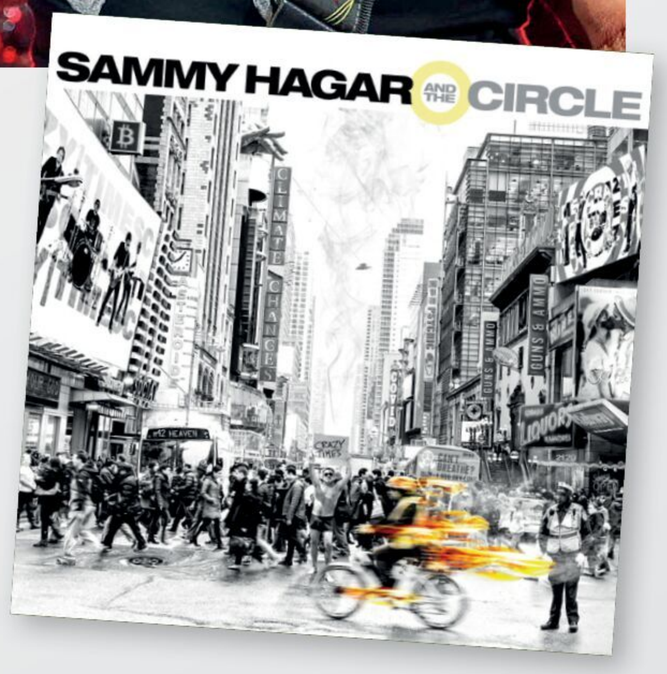

Queen 1989. Hör denna fina årgång på nyss uppgrävda låten "Face it alone".

Nytt Queen-fynd

Brian May och **Roger Taylor** har hittat en outgiven låt med **Queen**, "Face it alone", från **Freddie Mercurys** tid i bandet, som de omsorgsfull pusslat ihop med olika tagningar. Låten blev över från 1989 års album "The miracle" och ska släppas innan september månads utgång, meddelar de. **JH**

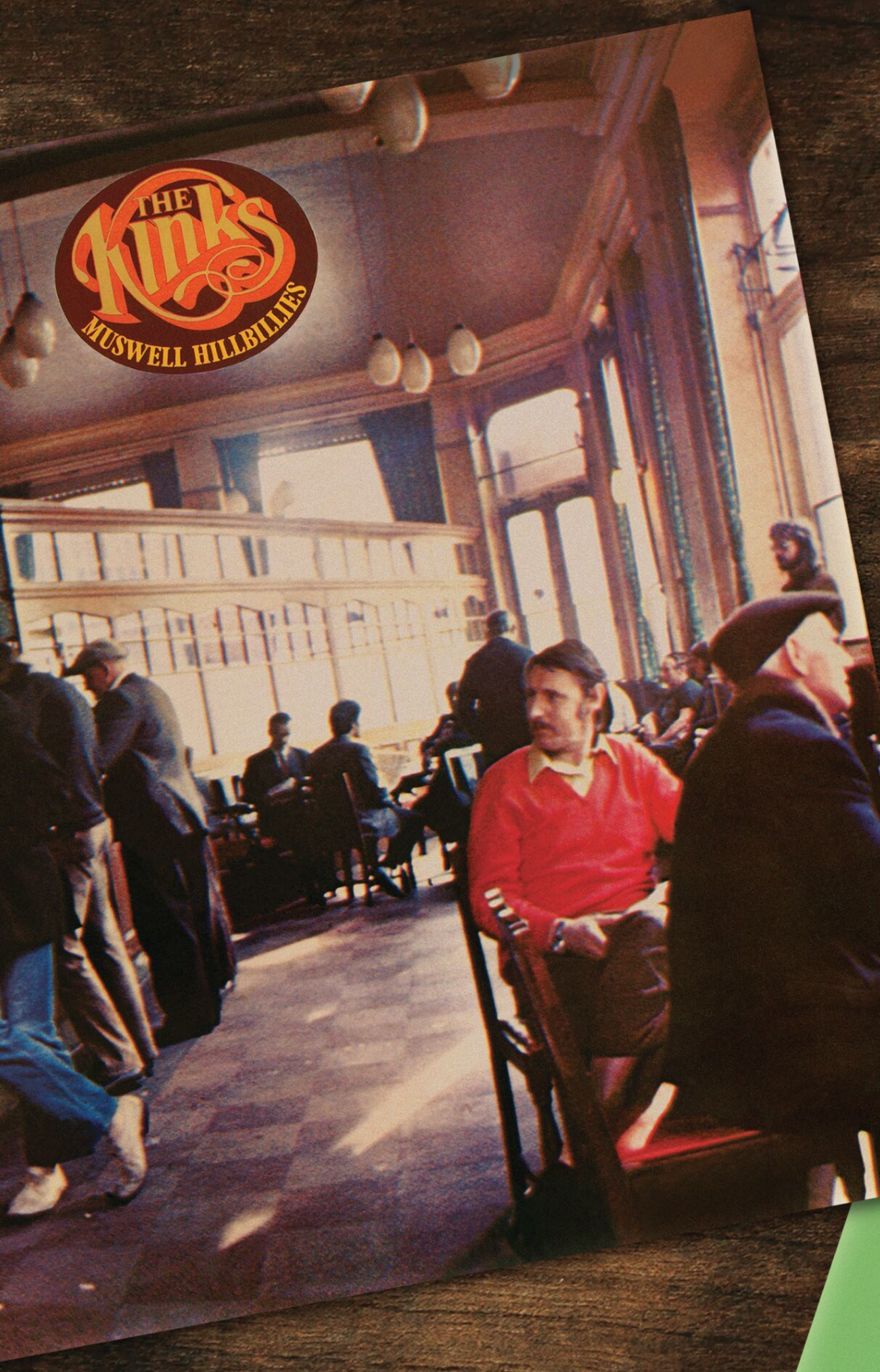

THE KINKS

MUSWELL HILLBILLIES & EVERYBODY'S IN SHOW-BIZ

50TH ANNIVERSARY DELUXE EXPANDED EDITIONS

DELUXE BOX SET COMBINING BOTH ALBUMS, CONTAINING:

- LPs OF REMASTERED ORIGINAL ALBUMS ON COLOUR VINYL + BONUS DISCS
- LP & CD EXCLUSIVE RAY DAVIES 2022 REMIX ALBUM
- CDs OF REMASTERED ALBUMS + 1971 US TOUR TRAVEL MONTAGE (WITH PREVIOUSLY UNRELEASED VERSIONS)
- BLU-RAY VIDEO OF 'RAY DAVIES 1971 TOUR 16MM HOME MOVIE'
- 52-PAGE BOOK WITH EXTENSIVE NOTES, NEW BAND INTERVIEWS & RARE IMAGERY
- PRINTED KINKS PHOTOS, KINKS 'MUSWELL MAP' & KINKS PIN BADGE

ALSO AVAILABLE AS STANDALONE
2LP / 1LP / 2CD / 1CD / DIGITAL FORMATS

OUT SEPTEMBER 9TH

BMG

SUCCÉN DRAR SÖDERUT!

NOICE

ROCKMUSIKALEN

“Överraskande musikalsuccé”
- Aftonbladet

“Älskar du musik måste du se detta”
- På Scen

PREMIÄR 7 OKTOBER

SLAGTHUSETS TEATER, MALMÖ

SPELAS VID 30 TILLFÄLLEN T.O.M. 11 DECEMBER

Alla datum & biljetter: Noicerockmusikal.se

SLAGTHUSET
NÖJE & EVENT | EST. 1904

Joe Strummer hade bandet Mescaleros från 1999 till och med 2002, året då han gick bort.

Ännu mera Strummer

Dark Horse Records har sammanställt boxen "Joe Strummer 002: The Mescaleros Years". **Mescaleros** var **Joe Strummers** band efter åren med **The Clash**. Samlingen innehåller både ej tidigare utgivna och outgivna låtar, demos, intervjuer och opublicerade bilder. Boxen släpps med sju lp eller fyra cd fredagen den 16 september. I år är det 20 år sedan Strummer gick bort. **JH**

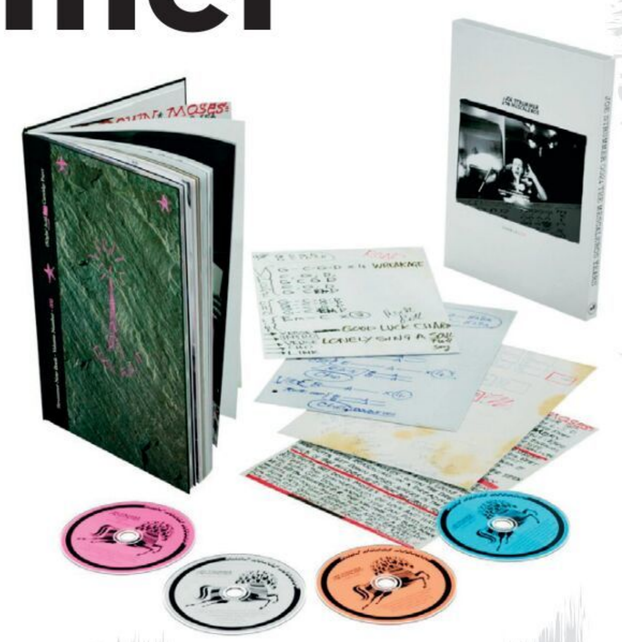

Glenn Hughes är lika bra på bas och på att sjunga som för 55 år sedan. För bevis: lyssna på Dead Daisies nya album "Radiance".

Dead Daisies för sjätte gången

The Dead Daisies är klara med sitt sjätte studioalbum, bandets andra med producenten **Ben Grosse**. "Radiance" innehåller tio nyskrivna låtar med **Glenn Hughes** och kompani. Nytt är att trummisen **Brian Tichy** har återvänt. Digipack-cd och lp med släpps av SPV den 30 september. **JH**

ORIGINALPRESSADE VINYLSKIVOR
1955 - 1995
LP-skivor, Singlar & EP-skivor
Rock - Pop - Svenskt - Punk - Soul - etc
Flera 1000 skivor i 26 kategorier
1977 – 2022 45 ÅR
2x WEBSHOP: www.goldenoldies.se
www.discogs.com/seller/goldenoldies
BUTIK: S:t Eriksgatan 96, 113 31 Stockholm TELEFON: 08-32 22 40

BENEFIT-RECORDS
PARKVÄGEN 11
MANTORP
0706504538
VI KÖPER SÄLJER
LP-SKIVOR CD 7'
VÅRA ÖPETTIDER
ANNONSERAS PÅ
FACEBOOK

Hes Norum som bäst

Europe-gitarristen **John Norums** nionde soloalbum "Gone to stay", släpps 28 oktober. Norum ursäktar sig när vi når varandra på telefon.

– Sorry att jag låter så här. Jag är förkyld.

Jag säger att han låter lite som sin idol, **Phil Lynott**, som alltid lät lite snuvig.

– Jag brukar faktiskt vilja lägga min sång när jag är förkyld och hes. Eller på morgonen, innan man har harklat sig för första gången. Annars låter det ofta för snällt. En gång ringde jag min producent, **Peer Stappe** och sa "jag är jättehes, vi måste göra ett sångpålägg!". Det hamnade på min lugna nyinspelning av "Face the truth", som **Glenn Hughes** sjöng i originalversionen.

På den nya plattan spelar Norum mycket Stratocaster, men ljudet är fortfarande varmt.

– Jag gillar inte när det är för vasst. Jag brukar ha diskanten på noll på min Marshallförstärkare.

En annan gitarrist som har en varm ton med väldigt lite diskant är Andy Latimer i Camel. Har du lyssnat något på honom?

– Lustigt att du säger det! Jag kollade faktiskt grejor med dem på YouTube så sent som för fyra dagar sedan. Det var bland annat något från **Royal Albert Hall**. Latimer hade så bra ljud att jag var tvungen att ta skärmdumpar av hans utrustning! Skitbra sångare också, den där blinde keyboardisten.

Du gör en cover på David Bowies "Lady grinning soul", hur kom det sig?

- Jag har älskat Bowie ända sedan 70-talet. Han var motsatsen till alla ylande metal-sångare. Jag föredrar röster som Lynott, Bowie och **Phil Mogg** i **UFO**.

Ska ni ha något releaseparty?

– Bra idé! säger Norum, som om jag har kommit på något banbrytande. Det vore kul med en uppspelning i studion, genom de största högtalarna, på full volym!

Blir det någon turné kring plattan?

– Jag hoppas på spelningar med samma musiker som på nya plattan, plus **Åge Sten Nilsen**, som sjunger på senaste singeln "One by one" och kan avlasta mig ibland. Jag kan ju inte sjunga som Glenn Hughes. Det kan ingen. **AL**

John Norum gastar hest. "Annars låter det för snällt". Nyinspelningen av "Face the truth" gör att man förstår vad han menar.

Walsh återförenar James Gang

Eagles-gitarristen **Joe Walsh** återförenar sitt tidigare band **James Gang** till förmån för **VetAid**. Platsen är **Nationwide Arena** i Columbus, Ohio och datumet är 13 november. Återföreningen, som fått namnet "One last ride", kommer även att inkludera ett gästframträdande av den allestädes närvarande **Dave Grohl**. Utöver detta uppträder **Nine Inch Nails** och **The Black Keys**. **AL**

One last ride. James Gang, med Joe Walsh längst till vänster, är tillbaka.

GigaWatt®

Power Conditioning and Distribution Products

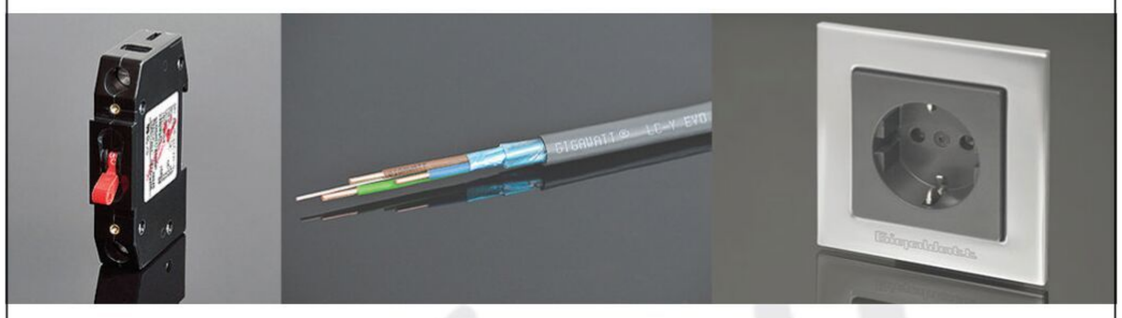

Optimering av strömmen från elskåpet till uttaget.
Brytare, matningskabel och vägguttag av högsta klass.

Powerprime - strömfilter
Utsedd till bästa strömrenare 2019 av highfidelity.pl

metawave.se

SvalanderAudio

När ska nålen bytas?

Efter 600 - 1000 timmar hör man ofta,
men hur länge har nålen använts?

StylusTimer loggar ditt spelande.

Läs mer

Du hittar StylusTimer hos din HiFi-handlare eller på

www.svalander.se

Tillsammans fortsätter vi rädda liv.

Hjälp människor som drabbas av konflikten i Ukraina.

Svenska Röda Korset

Bli månadsgivare på rodakorset.se

Ozzy Osbourne

Patient Number 9

Release 9 September

Tillgänglig i flertal olika exklusiva format

CD · Vinyl · Kassett · Digital Download · Streaming

SONY MUSIC epic. Spotify Lyssna på Apple Music ginza.se BENGANS CDON.COM

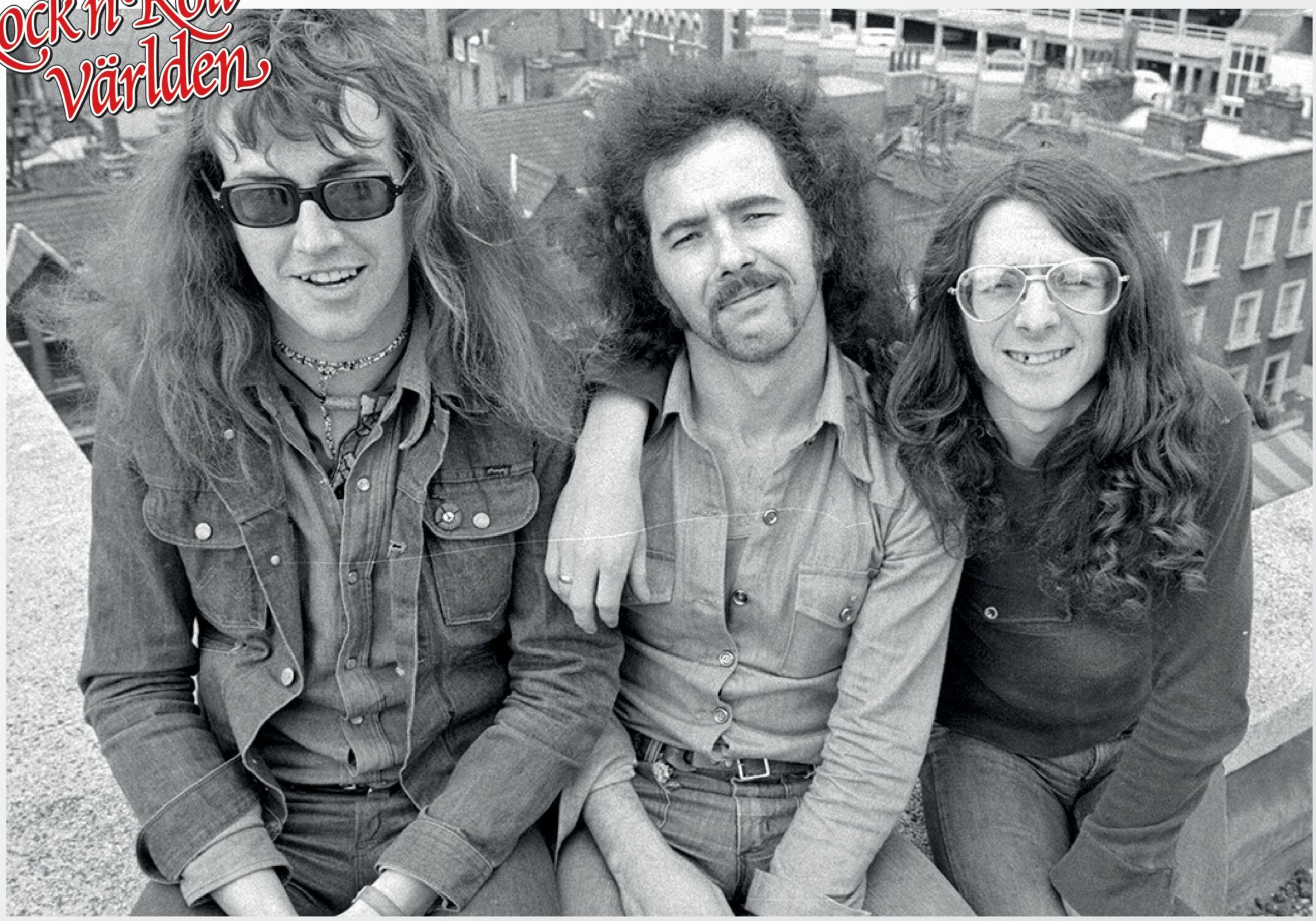

Budgie 1974, runt tiden för deras klassiska ”In for the kill”-album. Fr v Pete Boot (trummor), Tony Bourge (gitarr, som hörs på nya hyllningsskivan) och Burke Shelley.

Stark hyllning till Budgie

Eldsjälen/arbetsnarkomanen **Janne Stark** (**Overdrive**, **Mountain of Power**, **Constancia**, **Grand Design** med mera) vilar sannerligen inte på lagrarna. Nu har det andra albumet med dennes **Budgie**-tribut **Bandolier Kings** kommit. ”Time to remember Vol. 2” behandlar gruppens **John Thomas**-era, med en speciell bonustribut till **Burke Shelley**, som gick bort tidigare i år, i låten ”Honey”. Totalt rymmer cd:n 16 spår.

Utöver Stark själv, som hanterar gitarr och bas, kan vi höra insatser från folk som **Tony Spinner** (sång och gästsolon) samt bland andra **Tony Bourge** (Budgie), **Rowan Robertson** (**Dio**), **Andy La Rocque** (**King Diamond**), **John Gallagher** (**Raven**), **Brian Mullins** (**The Cold Stares**), **Mikael Nord Andersson** (**Scorpions**, **Roxette**) och **Doug Rappoport** (**Edgar Winter**). **AL**

Janne Stark: ”Budgie var ett av de första banden jag gillade, och det har alltid varit en stor inspirationskälla”.

NICK LOWE & LOS STRAITJACKETS
21.9 PUSTERVIK, GÖTEBORG
25.9 KULTURBOLAGET, MALMÖ

NAZARETH
27.9 SLAKTKYRKAN, STOCKHOLM
28.9 TRÄDGÅR'N, GÖTEBORG

NOICE ROCKMUSIKALEN
FLERA DATUM SLAGTHUSET, MALMÖ

SAXON + DIAMOND HEAD
16.10 KULTURBOLAGET, MALMÖ
17.10 PUSTERVIK, GÖTEBORG

SAGA
19.10 TRÄDGÅR'N, GÖTEBORG
20.10 SLAGTHUSET, MALMÖ
23.10 BERNS, STOCKHOLM

NEW MODEL ARMY
20.10 KULTURBOLAGET, MALMÖ
21.10 SLAKTKYRKAN, STOCKHOLM

TOMMY EMMANUEL + FRANO
22.10 JÖNKÖPINGS KONSERTHUS
23.10 MALMÖ LIVE
24.10 LORENSBERG, GÖTEBORG

TOWER OF POWER
26.10 SLAGTHUSET, MALMÖ
27.10 PUSTERVIK, GÖTEBORG

SMOKIE
HÖST 22 - VÅR 23 FLERA STÄDER

ANVIL
29.10 KULTURBOLAGET, MALMÖ

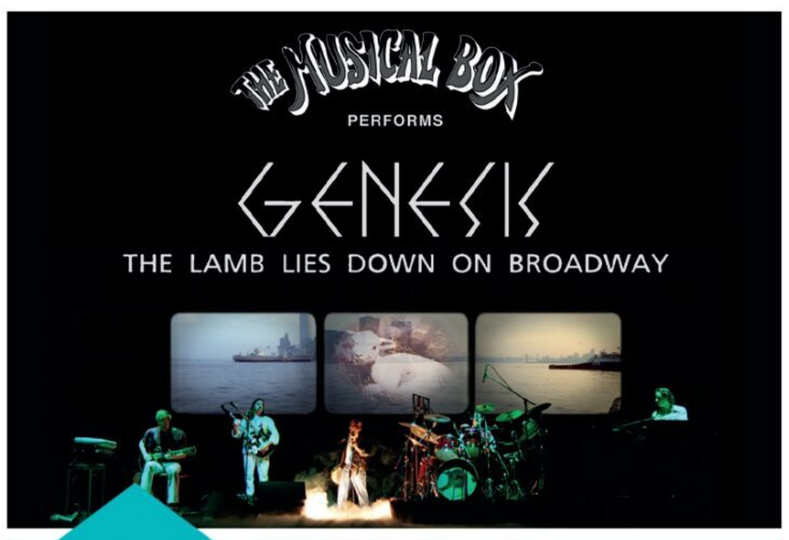

THE MUSICAL BOX
THE LAMB LIES DOWN ON BROADWAY
22.11 SLAGTHUSET, MALMÖ

KOLLA IN HELA VÅRT PROGRAM OCH BOKA DINA BILJETTER PÅ KULTURBOLAGET.SE

KB KB West

/kulturbolaget

Många tycker att Hawkwind i första hand är ett band för scenen. Kanske är det därför de släpper så många liveplattor, som den nya "We are looking in on you".

Hawkwinds konsertskiva

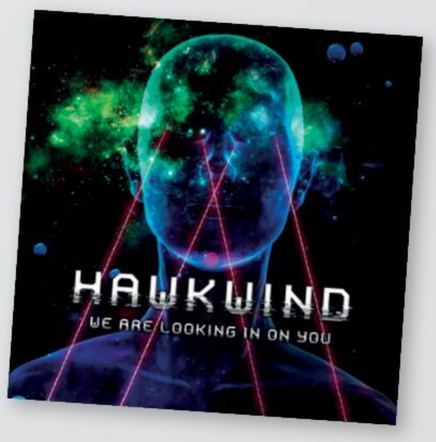

Hårdjobbande och legendariska space rock-bandet **Hawkwind** (**Dave Brock**, **Richard Chadwick**, **Magnus Martin**, **Doug MacKinnon** och **Tim "Thighpaulsandra" Lewis**) har ett nytt livealbum klart. "We are looking in on you" är inspelat under gruppens senaste turné i Storbritannien och har just släppts som dubbel-cd av Cherry Red. Vinylversionen släpps senare i år. **JH**

Fr v Tom Fogerty, John Fogerty, Stu Cook och Doug Clifford i London 1970.

Creedence på skiva och film

Creedence Clearwater Revivals konsert i **Royal Albert Hall** i London 1970 spelades in och har nyss mixats för utgivning av **Giles Martin** och teknikern **Sam Okell**. Den 16 september släpps "Royal Albert Hall" på cd, kassett och vinyl. Utgivningen är godkänd av **John Fogerty** och kompani.

En film med konserten kommer också, med titeln "Travelin' Band: Creedence Clearwater Revival at the Royal Albert Hall". Filmen dokumenterar bandets resa mot toppen och innehåller tidigare aldrig sett material. För regin står **Bob Smeaton** (med "The Beatles Anthology" and **Jimi Hendrix Band of Gypsies** på meritlistan). Ett lyxigt paket med dubbel-lp, dubbel-cd och blu-ray ges ut den 14 november. Det innehåller även två 180 gram-lp som spelas på 45 varv, två cd med bland annat musiken från filmen och inspelningar från gruppens första tid som **Tommy Fogerty and the Blue Velvets** och **The Golliwogs**. **JH**

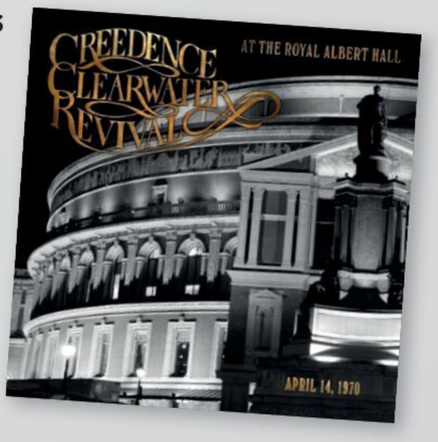

rega

planar two

Rega har äntligen tagit fram en prestigeskivspelare i sub 5000kr prisklassen. Rega Planar 2 har en ny RB220 tonarm formgjuten i ett stycke av aluminium och med fler banbrytande teknologier. En ny 24 volts motor med mycket låg ljudnivå. Akryllaminerad plint i svart och vitt utförande. Ett helt nytt skivspelarverk med nytt centrumlager.

Denna skivspelare gräver fram massor av information och musikalisk spelglädje du inte hört tidigare från dina vinylskivor.

Gå in till din närmaste Regabutik och provlyssna.

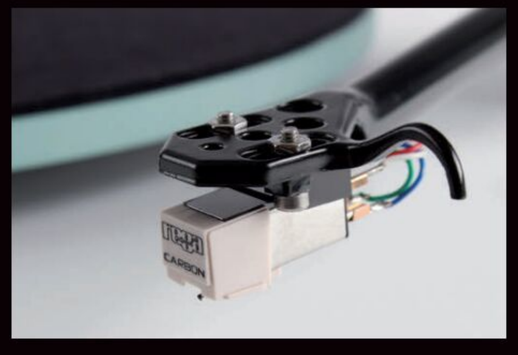

Specifikationer:

RB220 Tonarm – Nya lager med ultralåg friktion och utan glapp eller spel i kullagren (patentsökt). Ett helt nytt och styvare lagerhus som utvecklats med en ny automatisk förspänningsinställning som eliminerar behovet att ställa in bias. Vilket gör den nästan helt ”plug and play”.

Plint – Högglansakryl, laminerad plint, styvare och kraftigt förbättrat utseende. Ergonomiskt placerad powerknapp.

Lagerhus – Nydesignat centrumlager i mässing, förbättrad passform och konstruktion minskar belastningen på själva lagret.

Undertallrik – Nydesignad innertallrik, förbättrad noggrannhet och förbättrad styvhet.

Glastallrik – Ny floatglas-tallrik med ”Optiwhite”-polerad fälg, 12mm. Fantastiskt utseende och förbättrad noggrannhet vid tillverkningen.

Nydesignade fötter – Förbättrade fötter ökar stabiliteten och minskar vibrationer.

24V-motor – Förbättrad ny motorstyrning PCB med möjlighet att uppgradera motorstyrning med en extern Rega TT-PSU för elektronisk hastighetsändring och förbättrad avancerad antivibrationskrets (säljs separat).

Motorkåpa – Med integrerad kylning

digitalbild & ljud För mer information kontakta svenska agenten digitalbild & ljud, telefon 08-777 20 01, www.digitalbild.se

Dessa rockande gentlemän kommer hösten 2022 att ta sig an den svenska konsertpubliken med det nya albumet ”Mer för pengarna” i bagaget. Från vänster: Janne Lindén (gitarr), Sticky Bomb (trummor), Jalle Lorensson (munspel), Nisse Hellberg (gitarr, sång) och Thomas Holst (bas).

Äntligen en ny Wilmer X-platta!

Wilmer X är 23 september tillbaka med sitt första album på 17 år, ”Mer för dina pengar”. En klassisk Wilmer X-platta med fyndiga texter och bandets patenterade blandning av rock’n’roll, bluesrock, powerpop och en gnutta country. Vi slog en signal till bandets sångare, gitarrist och låtskrivare, Nisse Hellberg.

Av Anders Lundquist (text) TT Bild, Peter Törnqvist, Pär Wickholm, Arkiv (foto)

Wilmer X 1982. Från vänster: Clas Rosenberg, Lennart Nygren, Nisse Hellberg, Jalle Lorensson och Jalle Olsson. Nisse: ”Clas Rosenberg och jag lärde känna varandra hösten 1977 och vi blev genast två edsvurna, unga män med samma musikaliska mission. Redan det är en ynnest att få uppleva – att det sedan också utvecklades till ett fullfjädrat rockband känns overkligt stort. Jag var för ung för att inse detta på den tiden och vi gled isär på grund av oförmågan att kommunicera”.

Chips Kiesbye i sin studio, där gitarrerna till Wilmer X nya album spelades in. Nisse: ”Att han och jag jobbat ihop på alla mina plattor utom en sedan 2004 säger väl det mesta. Han har ett helt overkligt tålamod och ser sällan några problem, bara lösningar.”

Hej Nisse! Hur mår du?

– Jag mår förvånansvärt bra. Det har ju varit ett par förskräckliga år. Jag har spelat ute rätt mycket under sommaren. Dock inte med Wilmer X, utan i eget namn. Wilmer skulle ha turnerat, men skivbolaget ville ha gott om tid att förbereda albumreleasen ordentligt, vilket är ett gott tecken.

Känner du förväntningarna?

– När jag väl satte mig och gjorde låtarna gick det faktiskt påfallande lätt. Nu har det gått så lång tid att ingen förväntar sig att vi ska göra något annat än att spela den rock’n’roll som vi är kända för. Den har en naturlig variation, som ändå rör sig inom Wilmers koncept.

Det är många uptempo-låtar. Tänkte du på att det ska funka live när du skrev låtarna?

– Nej. Jo, kanske lite grann, men jag visste att det skulle vara en klassisk blandning. Lite som på tidiga album som ”Fula fula ord” eller ”Djungelliv”. Jag kan ha invändningar mot deras produktion, hur jag sjunger eller några halvdåliga låtar, men blandningen var bra. På nya plattan finns heller inga synt-experiment eller stråkballader. Samtidigt är jag ganska säker på att den inte kommer att förväxlas med någon av våra övriga. Den har sin egen identitet.

Stor uppslutning

Presenterade du någon låt som någon annan i bandet ogillade, eller inte tyckte passade Wilmer X?

– Faktiskt inte. En låt fick inte plats. Ingen sa att den var dålig, men ingen tyckte att den skulle vara med (skratt). Den kommer nog som bonus i något sammanhang, exempelvis i samband med någon Record Store Day eller liknande. I övrigt var det väldigt stor uppslutning bakom materialet.

Finns det någon fara i att allt blir för friktionsfritt?

– Det där är intressant. Viljan och glädjen från alla i bandet var så enormt stor inför den här plattan att jag faktiskt blev lite orolig att alla bara svalde allt. Det finns ingen Kjell Andersson (skivbolagslegendar på EMI) längre i min värld: någon som ratar en tredjedel av låtarna och ber mig skriva fler. Jag har ju även gjort egna skivor sedan 2005. Även där har alla glatt tagit emot allt. Det blir lite ensamt. Jag behöver mer Kjell – fast inte lika mycket Kjell som Kjell själv!

Lagom mycket Kjell-granskning?

– Exakt!

Samtidigt måste du väl genom åren ha fått tillräckligt stor erfarenhet, och lärt dig hantverket så väl att du själv kan avgöra om en låt håller?

– Så är det. Jag hör de gamla plattorna och minns resonemangen och känner att jag är en bra bit på väg nu. Chips Kiesbye har producerat det nya albumet, men jag står som exekutiv producent. Det senare innebär att man har något slags övergripande ansvar, helt obetalt. Folk får spela som de vill, men till en viss gräns. Jag släpper inte igenom ett solo av någon, inklusive mig själv, om jag inte tycker att det passar låten. Jag var mer närvarande under Ronny Lahtis mixning är vad Chips var.

”Mer för dina pengar” är Wilmer X första nya album på 17 år och släpps den 23 september. Albumet är producerat av Chips Kiesbye, med Wilmers frontman och låtskrivare Nisse Hellberg som exekutiv producent.

Kontroll kontra ansvar

Är det ett kontrollbehov från din sida? Är du en orolig själ?

– Jag ser det mer som att ta ansvar. Det är svårt att släppa när man väl har fått doft på det och dessutom har skrivit allt material. Jag älskar att jobba med Chips, för han är väldigt noggrann, samtidigt som både han och jag är eniga om att den här typen av rockmusik inte får bli för perfekt. När man i datorn har möjlighet att flytta och fixa varenda liten grej och varje ▶

Nisse: ”40-årsturnén började på Sweden Rock Festival där vi var ordentligt nervösa. Skulle det stå nån mer än de allra mest inbitna framför scenen? Det gjorde det, jag har aldrig upplevt ett större hav av publik. Efter det kändes allting lätt och de andra spelningarna rullade bara på.”

Nisse Hellberg på Avicii Arena 2022. Nisse: ”Att få vara med och ”skramla” till Ukraina kändes verkligen bra. Det kändes självklart att spela ”Den fria världen”, vars text tyvärr är mer aktuell än någonsin”.

Utanför MNW:s studio i Vaxholm 1983. Från vänster: Sticky Bomb, Thomas Holst, Stefan Björk, Jalle Lorensson och Nisse Hellberg. Nisse: ”Detta är sommaren 1983. Det var en härlig period där vi, efter en jobbig tid, fått in nya medlemmar och ny energi i bandet”.

▶ felspel, har vi sett till att bygga in ”fel”, så att det inte låter alltför plastartat och vattentätt. Steg ett är förstås att spara rätt saker. Då måste man känna producenten och mixaren väl så att de sparar det som ger musiken liv, men inte struntar i allt så det låter falskt och dåligt. Det handlar om förtroende.

Ge ett exempel på något som inte är perfekt på den nya plattan!

Körerna är ett bra exempel. Man kan lägga dem lite slarvigt, så det blir lite Keith Richards-liknande. Bara köra på, utan att sjunga upp innan, så det inte blir så tajta körer att det känns som att få en plastpåse i ansiktet. För musik måste få ha den lilla skakigheten. Sedan får Chips välja var den typen av sälta passar, om det inte låter för pretentiöst. Sticky Bomb är en drivande trummis och gav till exempel förstasingeln ”Nu eller nästa liv” en enorm energi. Han är dock väldigt noggrann när det gäller sina egna tagningar. Man måste ge honom full frihet, men sedan hindra honom från att ändra för mycket i efterhand. Han skulle kunna hålla på hur länge som helst.

Chips kan gitarrljud

Vad bidrog Chips med mer? Hjälpte han till med gitarrljuden, eller klarar ni det bra själva?

– Det är definitivt hans område. Han har en uppsättning med förstärkare och Janne och jag tar med våra. Sedan försöker vi vara så prestigelösa vi kan. Flytta omkring mikrofoner och testa vad som låter bäst. Det är ett sökande där vi oftast är överens. Jag rör dock aldrig några knappar, det är helt Chips hantverk. Han har ju en egen studio och delar av albumet är inspelat där, däribland alla gitarrer.

Pressmaterialet om ert kommande album inleds med ett citat av dig: ”Vad spelar det för roll att man gjorde det i går när man kan göra det lika bra en gång till?” Det känns lite som att ni vill förekomma eventuell kritik om att ni inte presenterar någon ny inriktning.

– Visst har jag sagt och godkänt citatet, men jag skulle kanske inte ha lagt det först i pressmeddelandet. Det finns också något gammalt citat som florerar om att vi ”spelar rock i dess mest trångsynta bemärkelse”. Det var något jag sa runt 1986, liksom för att markera. Det fanns ju en period då vi nästan ställdes till svars för varför vi inte har gjort mer ”edge”-musik. Då har vi ofta sagt att vi är någon sorts dörrvakter för det gamla. Någon måste vakta traditionen.

Wilmer X och funk?

Ändå har ni varierat er mycket mer än vad gemene man tycks tro. Känner du att ni har gått för långt ibland?

– Jag minns när vi hade gjort en funklåt på albumet ”Hallå världen” som jag tyckte var bra. Då var det någon som sa ”vem köper en platta med Wilmer X för att höra funk?” Då fick jag en liten tankeställare. Jag vill ju inte höra funk på en platta med Nick Lowe eller The Ramones, då köper jag hellre en platta med James Brown.

”Jag brukar göra ett ”öltest”, för att se om jag diggar när jag har stängt av hjärnan lite och lyssnar mer icke-analytiskt.”

Hasslö-festivalen 2018. Nisse: ”Jag kan inte gradera de olika upplagorna av Wilmer X, men med Janne Lindén på gitarr tycker jag vi fått något slags fokus och positiv enkelhet i soundet. Inte minst ger det Jalle mer plats”.

Det måste vara en balansgång?

Ja. Det handlar om att vilja utmana sig själv och sin publik, men ändå ha någon sorts personlighet kvar. Det känns lite trist när band nästan spekulerar i att göra samma sak som de alltid har gjort, som AC/DC. Så vill jag inte att vi ska vara, samtidigt vill man ju göra det man tror på och gillar allra mest. Baksidan med EMI-perioden var att vi fick kämpa för att behålla tillräckligt många rock- och blueslåtar. Det var ingen på skivbolaget som slogs för en låt som ”Hon är ihop med en insekt”, som är ett av våra paradnummer i dag.

”Kampen” med Kjell

Er dåvarande A&R, Kjell Andersson, gillar tydliga teman i både stil och visuell presentation.

– Ja, den strid, eller kamp, som vi hade och som jag tror att alla artister han jobbat med, inte minst Ulf Lundell, kan vittna om, är också det som har betytt mest för mig musikaliskt. I alla fall om vi inte talar om inspirationskällor, utan om folk som vi har jobbat med.

Kan du lyssna på det du och/eller Wilmer X har gjort utan att vara överkritisk?

– Jag brukar göra ett ”öltest”, för att se om jag diggar när jag har stängt av hjärnan lite och lyssnar mer icke-analytiskt. En natt gick det överstyr, när jag gjorde testet i gamla EMI-studion efter en blöt utekväll. Jag hade egna nycklar till studion och använde lyssningsanläggningen i biljardrummet. Dagen efter påpekade EMI:s dåvarande hustekniker Björn Norén att högtalarna var spräckta och det var hål i taken efter biljardköer. Han var inte ens arg, han bara upplyste mig!

På omslaget till den nya plattan syns den klassiska Wilmerkvartetten – du, munspelaren Jalle Lorensson, trummisen Sticky Bomb och basisten Thomas Holst – men även Janne Lindén, som tidigare var extramusiker. Innebär det att Janne är officiell medlem nu?

– Janne är med i bandet, men han har inte rösträtt när det gäller mer generella Wilmer-beslut, som olika kontrakt. Vi ville heller inte lägga den bördan på honom. Han har ju inget intresse av det. Det är dock bara interna saker. Utåt är han ju med – på scenen, skivomslaget, affischer och pressbilder. Det kändes vid det här laget självklart.

Nu stundar en höstturné med Wilmer X. Vad händer sedan?

– Går det bra, alla vill och alla är friska, så blir det avrundning och klimax under sommaren 2023.

Tror du att det blir fler Wilmer-album? Finns det mer raketbränsle i flaskan?

– Jag tror det. Nu har vi ju inte fått några recensioner än, men jag tyckte Wilmer-låtarna kom lätt, under ett par månader. Det skulle från början bli två eller fyra låtar, men vår manager sa ”skriv ett helt album” och det räckte. Jag behöver en beställning, ett uppdrag. Just nu är jag både sugen på att göra mer med Wilmer och att fortsätta utforska blandningen av blues, country, rock och cajun på egen hand. Vet inte exakt hur jag ska kombinera det, men jag kommer nog att göra plattor tills jag inte kan tänka längre! □

Rock'n'Recensioner

LP, CD, DVD BLU-RAY & BÖCKER

Av Jörgen Holmstedt: **JH**
Anders Lundquist: **AH**

Betyg 1-5

1 skiva: Underkänd
2 skivor: Bättre kan ni
3 skivor: Bra
4 skivor: Kolla in den
5 skivor: Världsklass

DIGI Finns endast digitalt.

Shake it, Low George. Little Feats musik håller än i dag.

Med reservation för ändringar

Nysläppt

Bernie Marsden *Trios* (cd, Conquest).
Blondie *Against the odds 1974-1982* (box, Universal).
Joe Bouchard *American rocker* (cd, Rockheart/Deko).
King's X *Three sides of one* (lp, cd).
Mickey Jupp *Up snakes, down ladders* (cd, Conquest).
Neil Young & Promise of the Real *Noise & flowers* (cd, lp, Reprise).

September

9 Ozzy Osbourne *Patient number 9* (cd, lp, Sony), **Kiss** *Tokyo 2001* (2-lp, cd).
23 Wilmer X *Mer för dina pengar* (cd, lp, Universal),
Buzzcocks *Sonics in the soul* (cd, Cherry red).
30 Alice Cooper *Live from the Astroturf* (dvd, cd, bluray, vinyl, Ear), **The Dead Daisies** *Radiance* (cd, lp, SPV)

Oktober

28 John Norum *Gone to stay* (cd, lp, Gain).

På gång

KSMB *coverskiva* (cd, lp), **Future Elephants?** *The past was a blast… the future is over* (cd, lp, S-Rock/Border), **Bob Dylan** *The bootleg series vol. 17* (Sony).

Så jäkla musikaliskt

Little Feat *Waiting for Columbus: Super deluxe edition* (Rhino) ●●●●

CD-BOX **Little Feat** karvade ut en alldeles unik nisch med sin synkoperade gryta av New Orleans-rull, västkustsk Los Angeles-perfektion och avslappnade grooves i största allmänhet. Deras livealbum "Waiting for Columbus" släpptes ursprungligen 1978, då som dubbel-lp, och baserades på sju framträdanden gjorda året innan. Nu finns dessa konserter att höra i sin helhet i en box om hela åtta cd. Även om det sannolikt är "overkill" för alla utom de mest inbitna, så är det uppenbart att deras livetolkningar skiljer sig radikalt från studioversionerna, både i arrangemang och framförande. Musikaliskt! **AL**

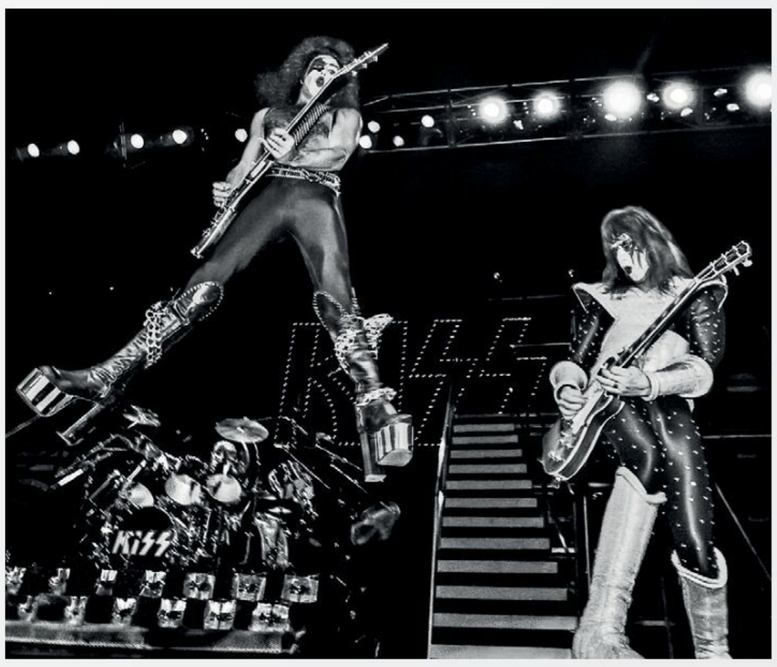

Kiss stod för stor underhållning 1977, men några improvisationer kom inte på tal.

Ganska överflödigt

Kiss *Off the soundboard – Live in Des Moines 1977* ●●●

CD **2-LP** **Kiss** började för en tid sedan ge ut liveinspelningar som spelats in via mixerbordet. Dessa borde vara ganska överflödiga för andra än samlare, eftersom Kiss aldrig varit den sortens band som improviserar eller arrangerar om sina låtar. Denna utgåva kommer i alla fall från bandets storhetstid kring "Alive II". Dessutom är dessa inspelningar mer genuina än de officiella liveplattorna, som är väldokumenterat och uppenbart tillfixade i studio. **AL**

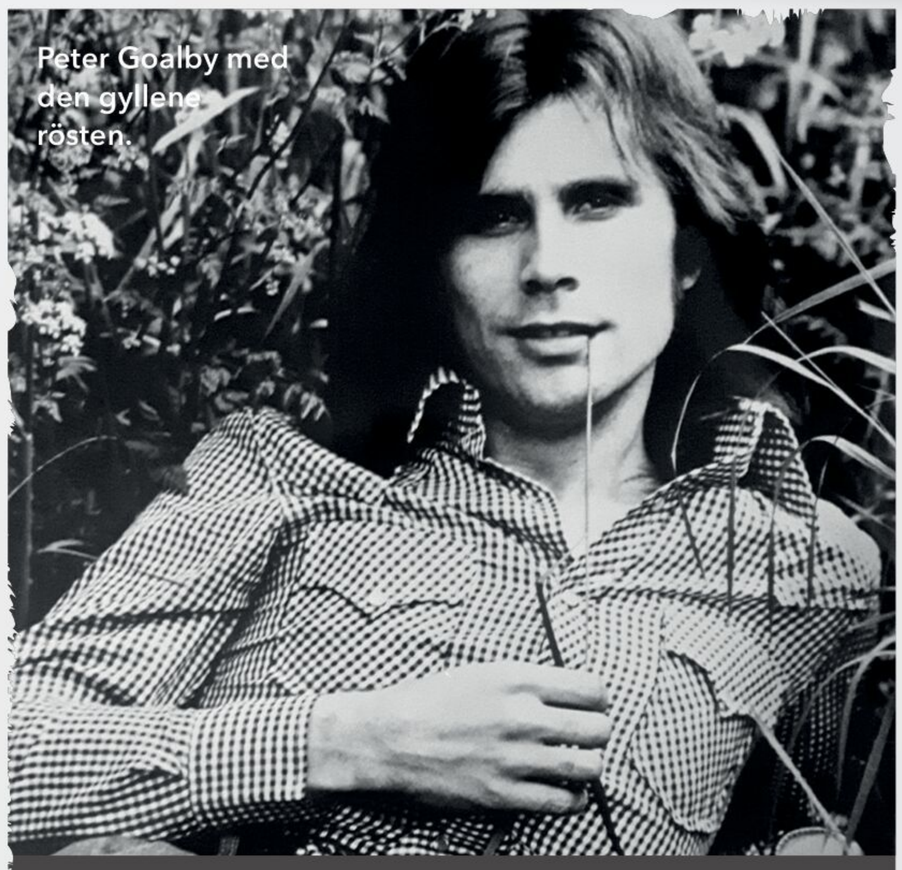

Peter Goalby med den gyllene rösten.

Nästan lika bra

Peter Goalby *I will come runnin'* (Explore) ●●●

CD Ännu fler demolåtar från den före detta **Uriah Heep**-vokalisten **Peter Goalby**. Liksom på förra cd:n "Easy with the heartaches", som fick en fyra i betyg på dessa sidor, är det här outgivna låtar från tidigt 90-tal. Sångprestationerna är imponerande och det mesta är lika melodiöst och **AOR**-betonat som Goalbys tid i Heep, med undantag för klyschiga "Rock'n'roll crazy" och ett par andra svagare spår. **JH**

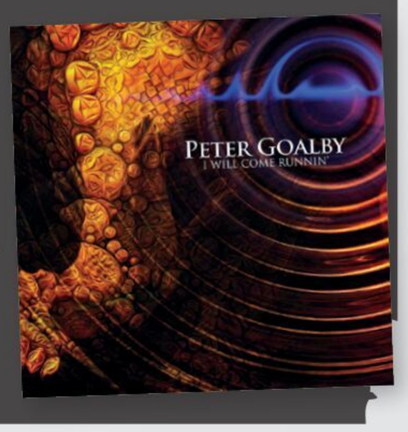

Ni måste se den!

Moonage daydream

Regi: Brett Morgen (UIP) ●●●●●

BIO Så har den anlänt, den första auktoriserade **Bowie**-filmen efter ikonens död. Eftersom regissören **Brett Morgen** fått tillgång till ett omfattande film- och bildarkiv, är förväntningarna höga. De infrias med råge. Ibland växlas det mellan olika versioner av en låt – och via intervjuer och andra klipp hör vi Bowie själv kommentera sina livs- och karriärval. Filmen börjar fragmentariskt, men snart utkristalliseras en kronologi. Fokus är enbart på Bowie, ingen medmusiker eller anhörig kommer till tals.

Som fan lämnas man efter över två timmar bara suktande efter mer. Det känns dock också som om det räcker att vara intresserad av filosofi, musik, bildkonst och livet självt för att ha något att hämta. En fest för öga, hjärna och hjärta och raka motsatsen till en standarddokumentär med ”talande huvuden”. **AL**

De juxtapositionerade liveframträdandena ger känslan av en musikalisk tripp i David Bowies huvud.

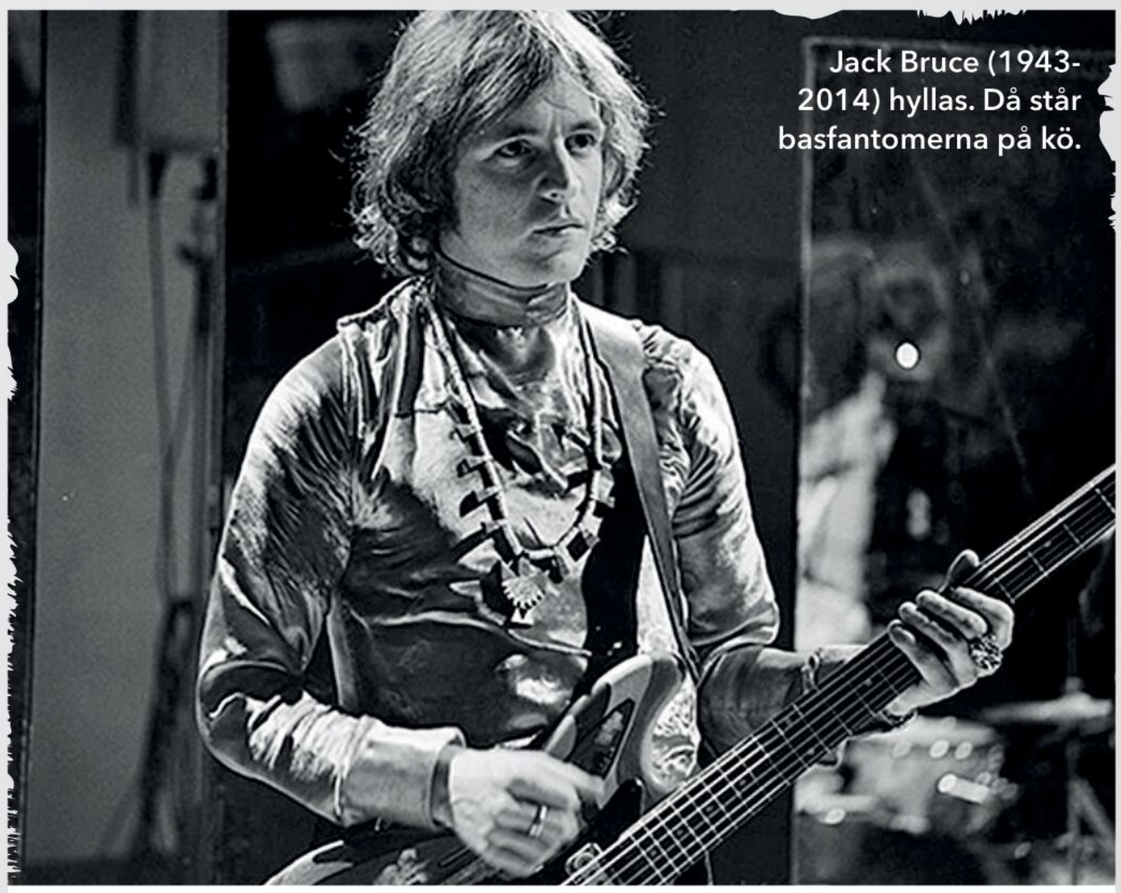

Jack Bruce (1943-2014) hyllas. Då står basfantomerna på kö.

Leve Jack Bruce

Jeff Berlin *Jack songs* ●●●

CD Detta är ingen vanlig tributplatta. I flera arrangemang glider **Jack Bruce**-låtarna in och ut ur varandra och det är så kreativt arrangerat att det nästan blir som ett quiz att känna igen alla referenser. **Jeff Berlin** sticker inte under stol med att han hämtat idén från **Giles Martins** mixplatta med **The Beatles** ”Love”. Berlin har med sig tunga basistkollegor (**Geddy Lee**, **Billy Sheehan**, **Tony Levin**, **Mark King** och **Nathan East**) och inte oväntat är basen ofta lite väl stark i mixen. **AL**

Med blick för spel och pengar.

Med fin blick för spelet

Wilmer X *Mer för dina pengar* (Universal) ●●●●

CD **LP** På **Wilmer X** första album på 17 år blir deras stilblandning som alltid något eget och identifierbart. Samtidigt låter de hungrigare och taggade, vilket man kan förstå. **Nisse Hellberg** är inte bara en hejare på låttitlar utan hittar också oväntade sätt att göra något av dem. Ett exempel är ”Fin blick för spelet”, som handlar om relationsrelaterad manipulation. Det **AC/DC**-doftande titelspåret är en lustfylld lek med reklamslogans och girighet i olika skepnader. **AL**

Buzzcocks 2022: Mindre punkpop, mer tyngre rock.

Lite fantasilöst

The Buzzcocks *Sonics in the soul* (Cherry Red) ●●●

CD, **LP** Efter den bortgångne medgrundaren **Pete Shelleys** bortgång sätter den ende kvarvarande originalmedlemmen **Steve Diggle** alltmer sin egen prägel på punkpionjärerna. Det innebär att det ofta kantrar åt lite tyngre rockmusik, samt förväntade flirtar med det förflutna. Allt är habilt, men ibland även lite fantasilöst, och det är svårt att inte sakna Shelleys mer melodiska och lätt aviga pop-sensibilitet. Gruppens tidiga klassiker är och förblir oöverträffade. **AL**

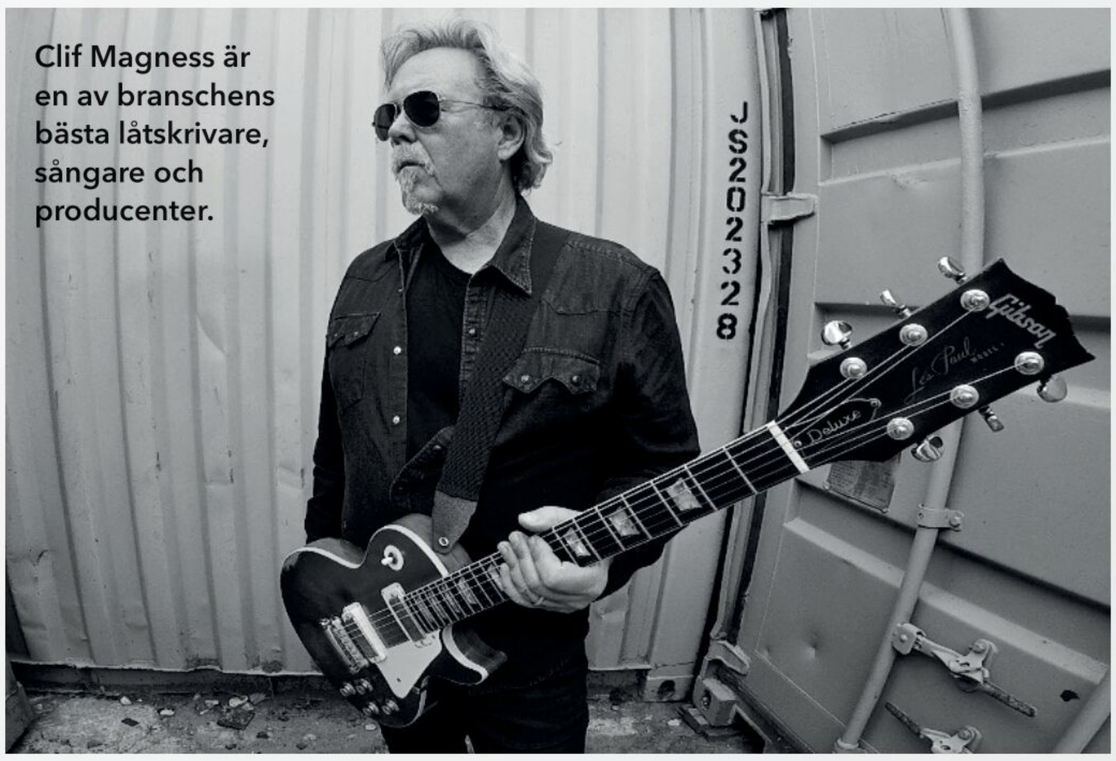

Clif Magness är en av branschens bästa låtskrivare, sångare och producenter.

Guld och lite plast

Clif Magness *Road to gold* (Melodic Rock) ●●●●

4-CD **Clif Magness** är kanske mest känd som den fenomenale sångaren på ”Music from the planet” (1992), den enda skivan med **AOR**-projektet **Planet 3**. Men han är också den geniale låtskrivaren och producenten som jobbat med **David Foster**, **Steve Perry** och **Quincy Jones** och nästan varenda storhet man kan tänka sig. Här finner vi hela 57 mer eller mindre tidigare outgivna låtar från hans penna, åren 1979-2018. Mycket är gyllene AOR som ofattbart nog inte har snappats upp av någon passande artist. Annat låter som filmmusik när den var som plastigast på 80-talet, medan 90-talslåtarna ekar av bland annat **Foo Fighters**. **JH**

Gitarrspelet har alltid hållit hög klass, annat är det med Norums låtmakeri.

Bitvis klyschigt

John Norum *Gone to stay* (Gain) ●●●

CD, **LP** **John Norums** kommande soloalbum har legat klart ganska länge. Det gör dock inte så mycket, eftersom det är hårdrock av rätt tidlöst snitt som presenteras. Tyvärr bitvis ganska klyschig sådan, rent textmässigt. Mest överraskande är definitivt den fina coverversionen av **David Bowies** högstämda ”Lady grinning soul”, som visar Norums bredd som vokalist. Att han är en av de bästa och mest personliga rockgitarristerna i Europa vet vi sedan länge. Han har tonen. **AL**

”Det låter ostämt.” Men Cooper hade ändå kul i skivbutiken.

Orepat och charmigt

Alice Cooper *Live from the Astroturf* (Ear Music) ●●●

DVD, **CD**, **BLURAY**, **LP** 2015 gjorde **Alice Cooper** (gruppen, inte soloartisten) ett överraskningsgig i samband med att basisten **Dennis Dunaway** signerade sin bok i en butik. Sättningen var original, så när som på den bortgångne **Glen Buxton**, som ersatts av **Ryan Roxie**. Det är ingen magisk spelning – en gitarr är lite ostämd och det låter orepat, men låtvalet är bra, mellansnacket charmigt och första upplagan av såväl cd som vinyl rymmer en dokumentär om giget samt intervjuer. **AL**

Vässat och moderniserat

Pink Floyd *Animals Anniversary edition* (Warner) ●●●●

CD, BLURAY, DVD, LP "Animals" från 1977 har ofta hamnat i skuggan av de album som ramade in det ("Wish you were here" respektive "The wall"). Detta mörka, politisk-psykologiska album har dock en mer genomgående och väldigt suggestiv atmosfär. Soundet är ofta torrt, avskalat och kargt och **David Gilmour** spelar ovanligt elakt – men skitsnyggt – på sin bruna Telecaster.

Textmässigt framhäver albumet människans sämsta och mest primitiva sidor, delvis inspirerat av **George Orwells** "Animal farm". Efter mycket internt tjafs mellan bandet och dess ex-medlem **Roger Waters** släpps nu "Animals" i olika mixar och format. Originalets dova sound har vässats och moderniserats, men magin är intakt.

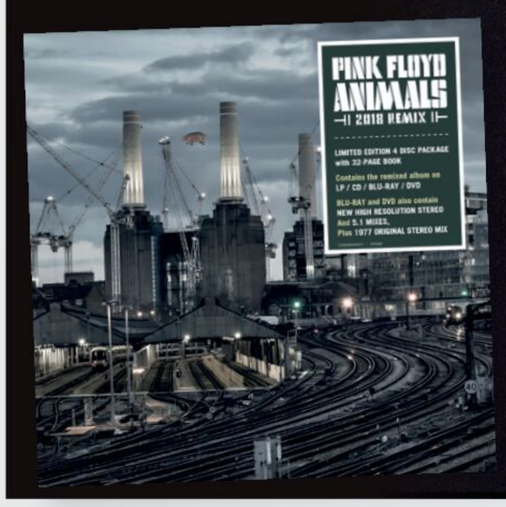

Ett misantropiskt mästerverk. **AL**

Pink Floyd var en mäktig upplevelse runt tiden för "Animals". Fr.v. Dave Gilmour, turnégitarristen Snowy White, Nick Mason, Roger Waters och Rick Wright.

Att spela in hemma gick redan 1971. Fråga Art of Music.

Kulturgärning

Art of Music *Hallo and farewell*

(Buttercup Records)●●●●

2-LP I början av 70-talet spelades ett riktigt kultalbum in i Sverige. Under en dag förevigades **Art of Music** på en rullbandspelare av märket Tandberg. Producent var **Staffan Olander** (då Olsson). Skivan gjordes i 100 exemplar och har blivit en riktig raritet. Nu är den återutgiven i 300 exemplar, som dubbelvinyl, med extrasessions, singlar, bilder och information. Musiken? En tidstypisk mix av rock, blues, pop, psykedelia, folk och jazziga improvisationer. Att den ens ges ut så här är en kulturgärning av rang – men vänta dig ingen dyr ljudbild. **AL**

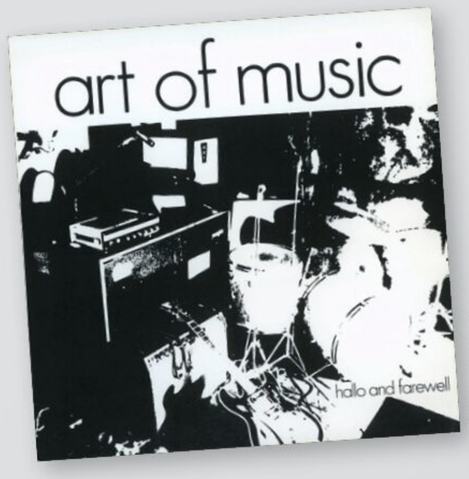

All världens Grammy awards och andra priser. Ändå vet få vem David Paich är.

Anonym hitmakare

David Paich *Forgotten toys*

(Mascot) ●●●

CD Långt ifrån alla vet att anonyme **David Paich** har skrivit nästan alla **Totos** klassiker och dessutom sjunger bandets största hit, "Africa". Nu har denne jättebegåvning till keyboardist och kompositör gjort en egen ep. Även om musiken är tillbakalutad, skulle flera av låtarna passa dagens Toto. Inte minst "Will I belong to you" med Totos vokalist **Joseph Williams**. **Steve Lukather** från samma band bidrar också med fint gitarrspel. Låtarna är dock inte lika hitorienterade som Totos 80-talssuccéer. Jazzinfluenser och orkesterarrangemang sticker ut. **JH**

Vänner för evigt

Andy McCoy och Stevie Klasson har spelat i Hanoi Rocks och samarbetat med legendarer från New York Dolls, Clash, Mott the Hoople samt – Samantha Fox?!

– Det var många nollor på den royaltychecken, skrattar Andy.

Av Jörgen Holmstedt (text), Stefan Boman (foto)

Skivbacken

Det är rörande att se Andy McCoy och Stevie Klasson på den senares arbetsplats, Halkans Rockhouse, efter stängningsdags. Det är uppenbart att deras vänskap är genuin. De ger varandra uppskattande blickar och Stevie tar hand om Andy, märkt av ett långt och hårt liv i rockens tjänst, på bästa sätt.

– Du vet att du är välkommen att slagga hos mig, säger Stevie.

– Tack, svarar Andy på sitt släpiga sätt. Han pratar felfri svenska, efter att ha tillbringat sina 14 första år i Stockholm.

– Efter en nightcap, tillägger Stevie.

Andy ler och är med på noterna.

Skivbacken är full av plattor som de på ett eller annat sätt är berörda av. Som Mott the Hooples sjunde album ”The Hoople”, inspelat 1974.

Andy McCoy: Den här skivan har varit viktig för mig, med låtar som ”Roll away the stone” och ”The golden age of rock’n’roll”. Mott var så där skönt brittiskt excentriska. ▶

”Jag står i evig skuld till Ian Hunter.”

Andy McCoy (t.h.) och Stevie Klasson har varit goda vänner i många år. De har samma musiksmak, möjligen med undantag för Samantha Fox. Men det finns en speciell anledning till varför Andy vurmar för henne …

"Otroligt viktiga för mig. Tänk att jag har fått jobba med flera av dem", säger Andy om Mott the Hoople. Fr.v. Pete Overend Watts (bas), Verden Allen (orgel), Mick Ralph (gitarr), Ian Hunter (sång) och Dave "Buffin" Griffin.

"Underbart band", tycker Stevie och Andy om kompisarna i The Lords of the New Church. Fr.v. Dave Tregunna (bas), Nicky Turner (trummor), Brian James (gitarr) och Stiv Bators (sång). "Jag snodde en av Stivs kvinnor", fnissar Andy.

"Terry Chimes är bäst", anser Andy. "Nej, Topper Headon ska det vara", kontrar Stevie. Eftersom de inte är överens om vem som var den bästa Clash-trummisen, har vi valt en bild på bandet utan sådan.

Vilken är den felande länken mellan sjungande utvikningstjejen Samantha Fox och rumlande rockaren Andy McCoy? Svar: Självmordstvillingarna. Samantha sjöng in Andys låt "The best is yet to come" från The Suicide Twins-skivan han gjorde med Nasty Suicide. "Jag fick skitmycket stålar", jublar Andy.

▶ Tänk att jag har fått jobba med flera av dem. Pete (Overend Watts, bas) och "Buffin" (Dave Griffin, trummor) producerade "Back to Mystery City", Hanoi Rocks-albumet vi gjorde 1983. Ian Hunter hjälpte mig med texter till "Two steps from the move", plattan därpå. En stor ära. Jag står i evig skuld till honom.

Dog för tidigt

Stevie Klasson: Här har vi flera gamla polare till oss.

Han håller upp det självbetitlade debutalbumet med The Lords of the New Church från 1982.

Andy: Jag jobbade med Dave Tregunna (bas) i flera år, i Cherry Bombz och Shooting Gallery.

Stevie: Stiv (Bators, sång, 1949-90) var en otrolig låtskrivare. Han har aldrig fått förtjänad uppmärksamhet. Dog alldeles för tidigt, i en bilolycka i Paris.

"Samantha Fox spelade in min låt 'The best is yet to come' till den här skivan. Jag fick skitmycket stålar! Hä hä!"

Andy: Fast dödsorsaken var hjärnblödning. Om Stiv bara gått till läkaren på en gång, hade han överlevt. Bless his soul. Jag snodde en av hans kvinnor, hehe.

Stevie: Andy har en son ihop med Stivs ex-fru. När de flyttade ihop, flyttade Stiv in hos Michael Monroe. Lite inavel mellan de där två banden, ha ha!

The Clash med sitt första, självbetitlade album, släppt 1977, ger stora leenden hos dem båda.

Andy: Suverän grupp. Terry Chimes är den enda trummisen jag lirat med som inte spelar efter ett klickspår.

Stevie: Men Clash var bäst med Topper (Headon) på trummor.

Andy: Inte alls. Terry var perfekt, med sitt groove.

Vadå Samantha Fox?!

Av nästa skiva fattar Stevie av förklarliga skäl ingenting, medan Andy gnuggar händerna av förtjusning.

Andy: Den här sålde bättre än alla Hanoi-skivorna.

Han pratar om den sjungande utviknings-modellen Samantha Fox andra album "Samantha Fox" från 1987.

Stevie: Vadå, berätta, spelar du på den där?!

Sticky fingers indeed. Killarna kunde inte låta bli att leka med blixtlåset till Rolling Stones-klassikern. ”Mick Taylor var deras bästa gitarrist”, fastlår de. Ron Wood och Keith Richards ser ut att hålla med.

”John Fogerty sa att vår Creedence-cover är den enda som överträffar originalet”, berättar Andy om Hanoi Rocks version av ”Up around the bend”. På Creedence Clearwater Revival-bilden är Fogerty tvåa fr.v.

”Johnny var snäll och begåvad.”

”Lika coola, båda två”, anser Andy om New York Dolls och deras gitarrist Johnny Thunders. På lilla bilden sitter Stevie till vänster om Thunders. ”Vi skulle just spela in en skiva när Johnny gick bort”, säger Stevie som bidrog med filmmusik till ”Looking for Johnny”-dokumentären.

”Här är Anna, Andys första fru!” tjoar Stevie roat. ”Fan, vad jag fick skit av feministerna för den där bilden”, suckar Andy. Baksidan på Hanoi Rocks-lp:n ”Oriental beat” censurerades i vissa länder.

Andy: Hon spelade in min låt ”The best is yet to come” på den här skivan. Jag fick skitmycket stålar! Hä hä!

Man undrar förstås hur det gick det till när Samantha Fox, av alla människor, spelade in en låt som Andy McCoy hade gett ut på skivan ”Silver missiles and nightingales” med The Suicide Twins 1986.

Andy: Jag tror att det var Zomba, förlaget hon tillhörde, som kom med idén.

De leker med blixtlåset på omslaget till Rolling Stones-lp:n ”Sticky fingers”, utgiven 1971.

Stevie: Alla Stones gitarrister har varit bra, men Mick Taylor var fantastisk.

Andy: En virtuos. Vilka låtar de gjorde med honom i bandet.

Steve: 1968-75 var deras gyllene period.

Beröm från Fogerty

”Up around the bend”, Hanoi Rocks coverversion av Creedence Clearwater Revival-klassikern, kom som tolvtumssingel 1984.

Andy: John Fogerty sa så här till mig: ”Det är den enda Creedence-covern som är bättre än originalet”. Jätteschysst snubbe.

Att vi har stoppat ner New York Dolls (”Too much too soon”, 1974) och deras gitarrist Johnny Thunders (”So alone”, 1978), känns givet.

Stevie: Jag tror inte att jag eller Andy hade varit de snubbar och musiker vi är, om det inte hade varit för Johnny Thunders.

”Looking for Johnny” (2014) är dubbel-lp:n med musiken till dokumentären om Thunders, på vilken Stevie medverkar.

Stevie: Jag var med i hans band från 1988 och fram till hans död 1991. Johnny var en begåvad och snäll kille som var bra på att odla myten om sig själv. Kom det in en journalist i rummet, tog han genast på sig rollen som rockstjärna … Oj kolla, här har vi Andys första fru, Anna.

Han visar upp baksidan på Hanoi Rocks-lp:n ”Oriental beat”, släppt 1982. Den med två nakna och målade kvinnobröst.

Andy: Fan vad jag fick mycket skit från feministerna, för den här. Jag tycker att det är en vacker bild.

Andys blick blir mörk

Nästa skiva får en av dem att skruva oroligt på sig.

Stevie: Den där är kanske inte så smakfull att prata om, med tanke på vad som hände.

Han syftar på en Mötley Crüe-lp, ”Girls, girls, girls” (1987). Ni minns kanske bilolyckan där deras rattfulle sångare Vince Neil orsakade Hanoi Rocks-trummisen Nicholas ”Razzle” Dingles död. Stevie vill skydda sin vän från det plågsamma minnet. Men Andy, som med ens blivit mörk i ögonen, vill visst prata om saken.

Andy: Det som gör mig mest förbannad är att de där människorna alltid ljuger om vad ▶

Hanoi Rocks-trummisen Nicholas ”Razzle” Dingles dog 1984 i en bilolycka orsakad av den rattfulle Mötley Crüe-sångaren Vince Neil. ”De där idioterna ljuger alltid om vad som hände den kvällen”, väser Andy ilsket med en förhatlig Mötley-platta i händerna.

”Förlåt, jag snodde er låt”, flinar Andy när svenska Heartbreaks album dyker upp. Han verkar dock inte jätteångerfull. ”Jag var oskyldig. Skivbolaget borde skrivit ut även deras namn som upphovsmän”. Andy tog låten ”Vill ha dig” och gjorde om den till ”I want you”.

”Jo, det är visst en bra platta”, berömmer Steve sin inte helt nöjde kompis för dennes första egna skiva ”Too much ain’t enough” från 1988. ”Jag letade efter mig själv här, som soloartist”, säger Andy.

Johnny Winter (t.v.) och Muddy Waters. ”Det blir inte bättre”, säger Stevie om de legendariska bluesgitarristernas samarbete på Muddy-lp:n ”Hard again”. ”Jag har just köpt en av Johnny Winters gitarrer”, fortsätter Stevie stolt.

▶ som hände den kvällen. Jag har dessutom räddat en av de där jävla idioternas liv. För det har jag bara fått skit!

Pratar vi om Nikki Sixx?

Andy nickar sammanbitet. Mötley Crüe-basisten överdoserade på 80-talet, vilket han har erkänt.

Andy: Jag borde ha lämnat honom där.

Slagsmål med Jack Bruce

2004 gick Stevie med i Hanoi Rocks och påbörjade inspelningen av albumet ”Another hostile takeover”.

Stevie: Mike (Monroe, sång) ville att Hanoi skulle vara ett hårdrocksband då, medan jag ville bevara bandets klassiska sound. Vi kom inte överens, och jag lämnade bandet. Jag spelade in sex-sju låtar, men Mike mixade bort det mesta av mina gitarrer.

Creams avskedsalbum ”Goodbye” (1969) ger Andy mixade känslor.

Andy: Ginger Baker (trummor, 1939-2019) blev jag vän med när han gjorde sin sista turné. Han lirade brallorna av alla. Jag hamnade i slagsmål med Jack Bruce (bas, 1943-2014) när vi gjorde ”Back to Mystery City”. Han kom dit med en snubbe som hade skrivit texterna till ”White room”, ”Sunshine of my love” och andra Cream-låtar.

Pete Brown?

Andy: Just det. Han erbjöd oss sina texter, som var rena hippieskiten. Aldrig i mitt band! sa jag.

Eskilstunabandet Heartbreaks lp ”Ung och gjord av glas” (1980) studerar Andy konfunderat. Hans kompis förstår ännu mindre.

Stevie: Vad fan är det där?

Andy: Aha, ”I want you”. Det var bara en treackordslåt, ”Vill ha dig”, som jag tänkte att jag kunde göra på engelska.

”I want you” blev Hanoi Rocks debutsingel 1980, en finsk topp 20-hit.

Andy: Det var vårt skivbolag som fuckade upp när de bara registrerade mitt namn som upphovsman, och inte även deras. Det blev bråk och de blev kompenserade.

Han skrattar skrovligt.

Andy: Förlåt för att jag snodde er låt, ha ha!

Letade efter sig själv

Deras gemensamma hjälte Muddy Waters med ”Hard again”, från 1977.

Stevie: Ett av de fem bästa albumen någonsin. Jag köpte den som nioåring. Proddad av Johnny Winter.

Andy: Jag skulle jobba med Johnny Winter i början av 90-talet, men då hade han börjat punda igen. Själv hade jag just blivit ren. Mitt skivbolag tyckte att det var en för stor risk för mig, att arbeta med Johnny.

Man kan tro att Andy ska bli till sig av att finna en av sina egna skivor i backen. Men reaktionen blir bara ljummen, av ”Too much ain’t enough”, avtäckt 1988.

"De var generösa", minns Andy om Guns N' Roses. Tacka för det, då Axl och kompani plagierade Hanoi Rocks stil och dessutom en låt som de gjorde om till "Paradise city". "Det har de erkänt för mig", påpekar Andy.

"Han gör sitt bästa", ler Andy diplomatiskt om Michael Monroe, sin gamle trätobroder i Hanoi Rocks, som soloartist. I det här fallet med "Nights are so long", inspelad 1987. "Har aldrig hört talas om den där snubben", ironiserar Stevie.

Stevie Klasson vid sidan om Michael Monroe, under en av konserterna han gjorde som gitarrist i Hanoi Rocks för 18 år sedan. "Men Mike mixade bort nästan alla mina gitarrer", muttrar Stevie om albumet "Another hostile takeover".

Personligt

ANDY MCCOY
RIKTIGT NAMN: Antti Hulko.
FÖDD: 11 oktober 1962 i Pelkosenniemi, Finland.
ÄR: Gitarrist, sångare och låtskrivare.
BOR: Helsingfors.
CIVILSTÅND: Ligger i skilsmässa efter "34 bra år". En son och två döttrar.
KARRIÄR: Hanoi Rocks, Cherry Bombz, Suicide Twins, Shooting Gallery, soloartist.
AKTUELL: Med albumen "21st century rocks" och "Jukebox junkie". Turné i oktober.

Personligt

STEVIE KLASSON
RIKTIGT NAMN: Stefan Klasson.
FÖDD: 29 juli 1968 i Södertälje.
ÄR: Gitarrist och gitarrhandlare.
BOR: Enskede.
CIVILSTÅND: Skild och singel. En dotter.
KARRIÄR: Johnny Thunders & the Oddballs, Hanoi Rocks, Linus & the Losers, Diamond Dogs, Black Weeds, soloartist.
AKTUELL: Soloplatta snart klar, liksom Chuck Berry-hyllningen "All Chucked up" med bandet The Mighty Hightones.

"Jag hamnade i slagsmål med Jack Bruce. Han kom till oss med en snubbe som skrivit texterna till Cream. Pete Brown, just det. Rena hippieskiten. Inte i mitt band!"

Andy: Min första egna platta. Jag letade efter mig själv här, som soloartist. Men den har sina stunder.

En annan soloartist från Hanoi Rocks: Michael Monroe, Andys gamle parhäst och trätobroder, med 1987 års solodebut "Nights are so long".

Någon är snabb med att ironisera.

Stevie: Har aldrig hört talas om den där snubben. Men han är rätt snygg.

Andy, vad tycker du om Michael Monroe som soloartist?

Andy: Han gör sitt bästa.

Korthugget. Det är uppenbart att han inte är imponerad. Stevie uppfattar situationen, och bläddrar raskt fram en annan skiva.

Stevie: Hanoi-kopior från Los Angeles.

Erkände låtstöld

Han håller upp "Appetite for destruction" med Guns N' Roses, utgiven 1987.

Andy: De var väldigt generösa. Gav ut Hanoi-katalogen i USA på sin skivetikett Uzi Suicide, via Geffen. De skulle spela in vår låt "Beer and a cigarett" till "The Spaghetti Incident"-skivan, men Slash fick inte till det. Riffet är lite krångligt.

Du har sagt att Guns N' Roses-klassikern "Paradise city" består av ...

Andy: Den är baserad på Hanoi Rocks-låten "Lost in the city". Det har de själva erkänt för mig.

Därmed är backen genombläddrad. Men Andy är inte beredd att lämna gitarrparadiset vi befinner oss i.

Andy: Jag vill så gärna ha den där gitarren!

Han låter bedjande, förälskad i en av Halkans många välljudande skönheter.

Stevie: Vi ska fixa det.

Ett löfte, från en kompis till en annan. □

Tack till: *Nostalgipalatset, Sankt Eriksgatan 101 i Stockholm, som har alla dessa attityd-stinna skivor och över 100.000 till, samt Halkans Rockhouse, Noe Arksgränden 2 i Stockholm.*

The Whos svenska 60-tal:

Vilket underbart KAOS!

Under sista låten ”My generation” brakade kaoset löst på scenen med The Who i folkparken Stjärnan på Österlen den 22 oktober 1966. Fr.v. John Entwistle, Roger Daltrey, Keith Moon och Pete Townshend.

På 60-talet var Sverige en av The Whos huvudmarknader. Hela 29 konserter avverkade de i vårt land 1965-67, och hade en osannolik listetta med den Keith Moon-sjungna Jan & Dean-covern ”Bucket T”. Samt det allra mest sensationella:
– Jag var nära att bli The Whos sångare, säger Bill Öhrström.

Av Jörgen Holmstedt (text), TT, Peter Törnqvist, arkiv, Larsåke Thuresson (foto)

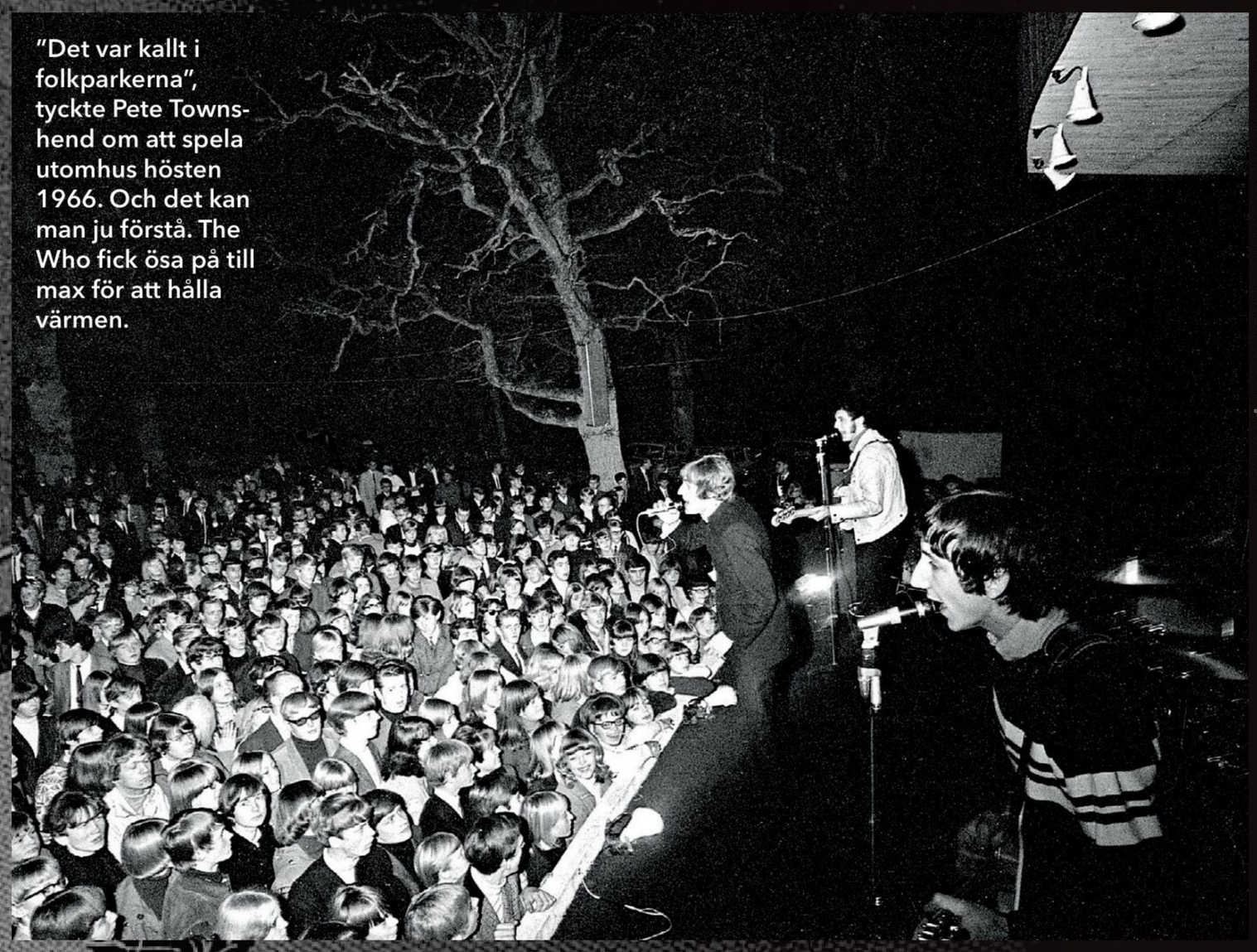

”Det var kallt i folkparkerna”, tyckte Pete Townshend om att spela utomhus hösten 1966. Och det kan man ju förstå. The Who fick ösa på till max för att hålla värmen.

FOTO: LARSÅKE THURESSON THURESSON'S PHOTO COLLECTION

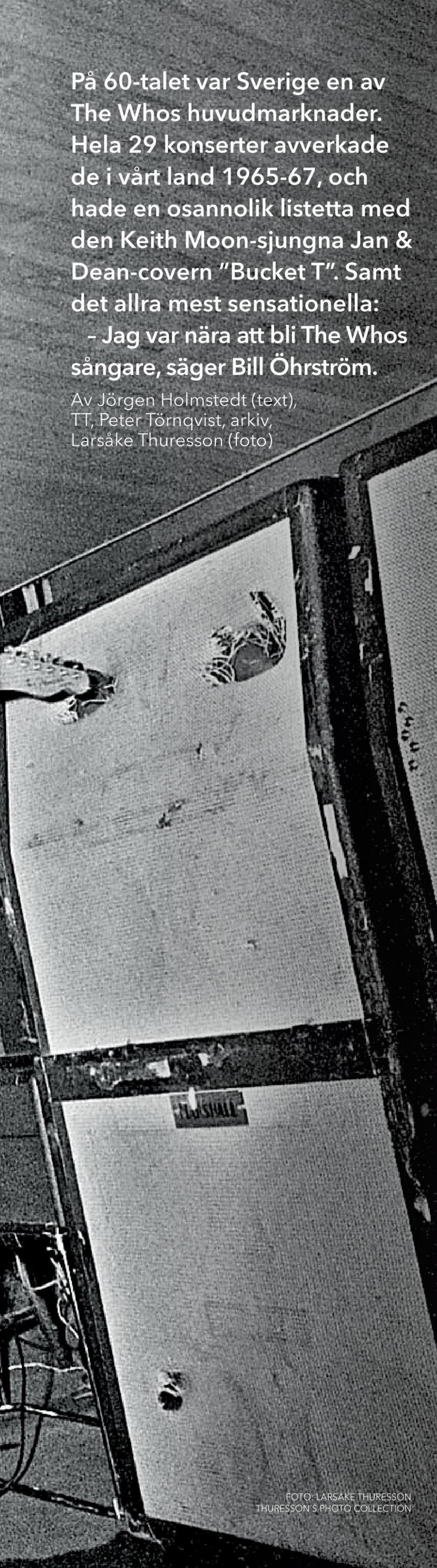

FOTO: LARSÅKE THURESSON THURESSON'S PHOTO COLLECTION

The Whos svenska 1960-tal börjar sommaren 1965 när Pete Townshend (gitarr), John Entwistle (bas) och Keith Moon (trummor) under en konsert spektakulärt ersätter sångaren Roger Daltrey med en svensk sådan, under ett par nummer. Det är Bill Öhrström, en okänd 22-åring från Stockholm.

Daltrey, ifrågasatt som bandets vokalist, är för stunden bortdribblad av The Who-managern Kit Lambert. Denne överväger starkt att låta den talangfulle och snygge svensken bli gruppens nye frontman.

Bill Öhrström hade sjungit in några inspelningar med Stockholmbandet The Merrymen. Detta räckte för att låten ”In vain” skulle leta sig till The Whos management i London, som en av Bildjournalens flexiskivor.

Bill Öhström: Kit Lambert gillade vad han hörde. Han ville ombilda The Who utan Roger Daltrey, och flög över mig till London. Jag kördes direkt hem till Pete Townshend, som var i färd med att skriva låtar. Jag slog takten på en tändsticksask till ”My generation”, ”Circles” och ”The kids are alright”. Låtarna var bra, även om de inte var färdiga. Pete var nördig och totalt hängiven sin grej, att göra poplåtar.

Inte imponerad

När kvällen kom bjöds Bill in för att sjunga ett par låtar med The Who under hemlighetsmakeri på hög nivå, då den intet ont anande Roger Daltrey skulle sjunga resten av giget. Den officiella förklaringen var att svensken var gästartist.

Bill: Bandet och framför allt managern tyckte inte att Roger passade in i konceptet. De ville ha någon som var naturligare på scenen.

Men när The Who drog ingång blev Bill Öhrström konfunderad. Det relativt färska bandet hade inte hunnit ▶

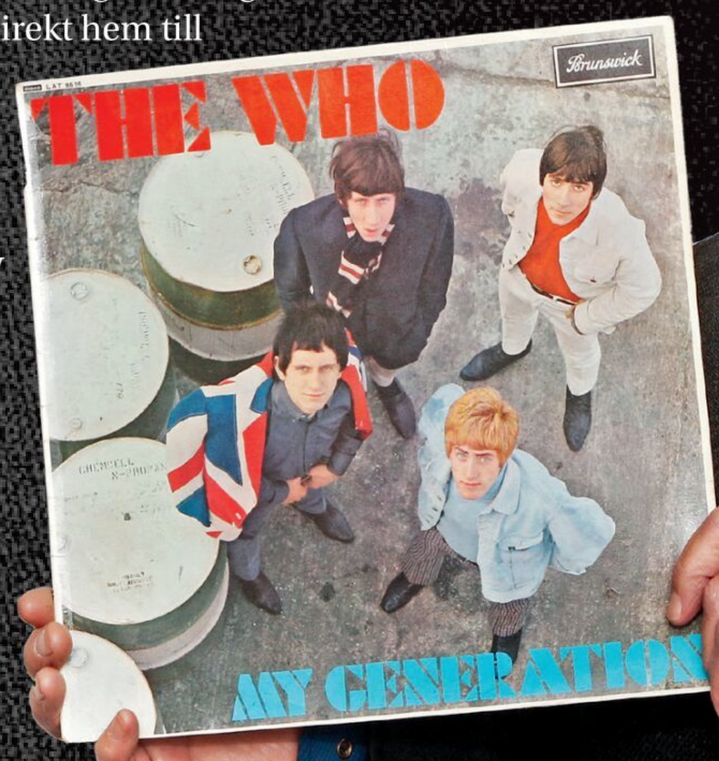

Bill Öhrström.

”Många gånger när det blev upplopp, var det inte vårt fel. Det kunde hända redan under andra låten. Publiken identifierade oss som band med våld och kaos.”

Kom igen, tjejen, *så* högljutt är det inte. På höstturnén 1966 i Sverige spelade The Who 14 låtar, från inledande ”Heat wave” till avslutande ”My generation”. 45 minuter senare var allt över, och The Who var tvungna att hasta iväg till nästa spelställe.

▶ utvecklats till det explosiva gäng som senare skrev rockhistoria. Men han sjöng i alla fall två r&b-covers med dem.

Bill: Basisten och trummisen lirade verkligen, men Pete verkade inte kunna dra i väg ett solo. Han spelade bara slingor och ackord. Det var enbart sång och komp. Jag var inte imponerad och drog mig ur. Jag sa bara: ”Vi ses och hörs”. Om jag har ångrat mig? Nej, tro mig, jag har haft det roligare än The Who, haha! Jag ville hellre sjunga blues, vilket jag gör än i dag.

I rättvisans namn måste man säga att Roger Daltrey spottade upp sig och blev den perfekta rösten och frontmannen för The Who. Kanske för att han hade förstått konkurrensen från en viss svensk.

Roger Daltrey: Jag var ute ur gruppen ett kort tag, men det löste sig till slut. Lambert hade ingen erfarenhet av att sköta ett band. Jag visste att jag var rätt sångare för The Who, och det tror jag att alla inblandade har insett för länge sedan. Lambert sparkade vi 1974, på mitt initiativ, så uselt som han skötte våra affärer.

Fick inte slå sönder

Den 10 oktober 1965 kom The Who till Sverige för första gången. De spelade på Johanneshovs isstadion och två gånger på Lorensbergsparken Cirkus i Göteborg senare samma dag.

Pete Townshend: Tre gig på en dag. Vi spelade på förbandets grejer, eftersom en av våra managers tyckte att vi inte behövde ta med vår egen utrustning. Med katastrofalt resultat. Vi försökte förklara för de svenska grupperna, som bara kunde bristfällig engelska, att vår publik förväntade sig att vi slår sönder instrumenten under sista låten. Det gick de inte med på, och showerna blev därför bara halvbra.

Sverigedebuten för The Who skedde på Johanneshovs isstadion, klockan två, söndagen den 10 oktober 1965. Senare samma dag gjorde bandet två konserter i Göteborg. ”Tre gig på samma dag”, pustade Pete.

FOTO: LARSÅKE THURESSON THURESSON'S PHOTO COLLECTION

FOTO: LARSÅKE THURESSON THURESSON'S PHOTO COLLECTION

"Finns det något knark gömt här?" Tulltjänstemännen i Helsingborg letade igenom hela The Whos bagage, utan att ens hitta så mycket som en tom whiskyflaska. Fr.v. Pete, Roger, Keith (skymd), John och en tullare.

Keith Moon gillade svenska tjejer, som trummiskollegan Birgitta Nordgren (bilden) i Nursery Rhymes, förband till The Who i Idrottshuset i Örebro den 5 juni 1966. "The Who var läskiga och aggressiva. De spöade upp Keith Moon, var på honom hela tiden", berättade Nursery Rhymes-sångerskan Marie Selander.

Etta i Sverige! "Tyvärr", beklagade Roger Daltrey, som ogillade låten.

Keith Moon: Instrumentkraschandet på scen började med att Pete Townshend en gång var så förbannad att han slog sönder sin gitarr. Samma sak med mig, när jag sparkade ut mina trummor över hela scenen. Vi var frustrerade över att behöva jobba så hårt hela tiden. Andra gånger var vi sura på någon i bandet, som var stenad eller för full för att göra sitt bästa. Vi ville ge publiken en kick, bjuda på en sjujäkla show. Sedan blev det där kaoset en del av showen.

Svenska bandet Plommons var uppvärmare i huvudstaden. Maud Lindqvist, sång och gitarr, ryser vid minnet.

Maud Lindqvist: Keith Moon kom in i rummet där jag stod, och drämde en whiskyflaska i huvudet på Roger Daltrey. Jag blev livrädd och trodde att jag skulle bli nästa offer.

Till Halmstads folkets park kom det 1.200 personer när The Who spelade där den 24 oktober 1966. Efteråt berättade Pete Townshend stolt att han kunde få sin gitarr att låta som "som "tio tromboner, tjugoen trumpeter, fjorton saxofoner, tre bastubor eller en halv symfoniorkester".

Roger: Bråken höll oss på tå. Om inte friktionen fanns mellan oss, skulle vi blivit veka. Vi var inte kompisar alls.

Slog spik i proppskåpet

1966 gjorde The Who två turnéer i vårt land, den första på försommaren. I Söderhamn den 3 juni var trummisen Hempo Hildéns grupp Why förband.

Hempo Hildén: Roddarna spikade fast Keith Moons trumset med tvåtumsspik i scengolvet. Sedan slog de en sjutumsspik i proppskåpet, efter att strömmen hade gått vid tidigare konserter i Sverige. De förstörde inga instrument den gången, kanske för att de hade ännu ett gig att göra den dagen.

The Who var i praktslag. Keith Moon vräkte på med sitt vilda och dynamiska trumspel, karismatisk som få andra artister. John Entwistle spelade sina berömda, snabba ▶

FOTO: LARSÅKE THURESSON THURESSON'S PHOTO COLLECTION

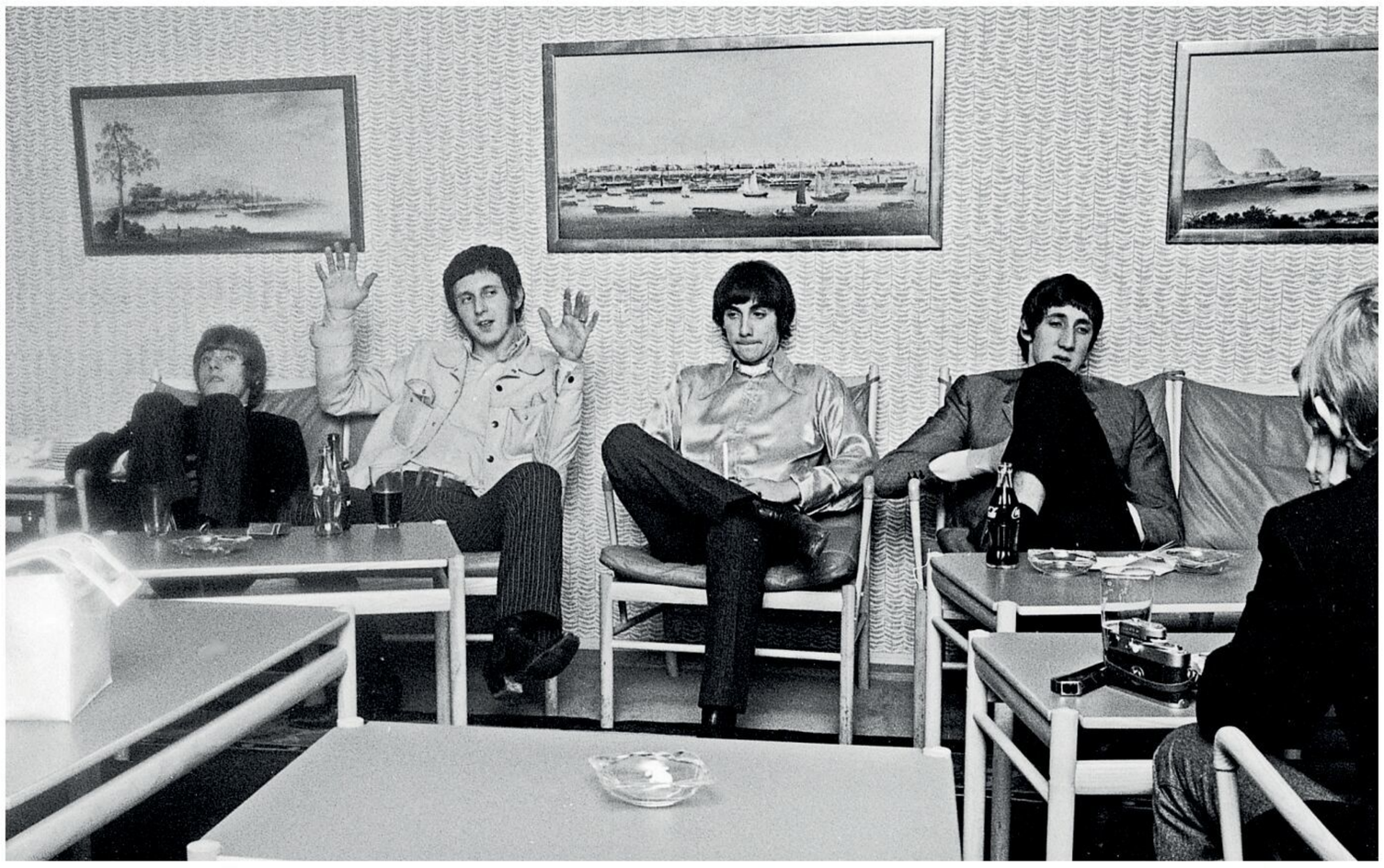

The Who ställde gärna upp för svenska massmedier på 60-talet. ”De var bara glada för att någon uppmärksammade dem”, berättade fotografen Larsåke Thuresson. Här gör Roger Wallis en intervju för Sveriges Radio.

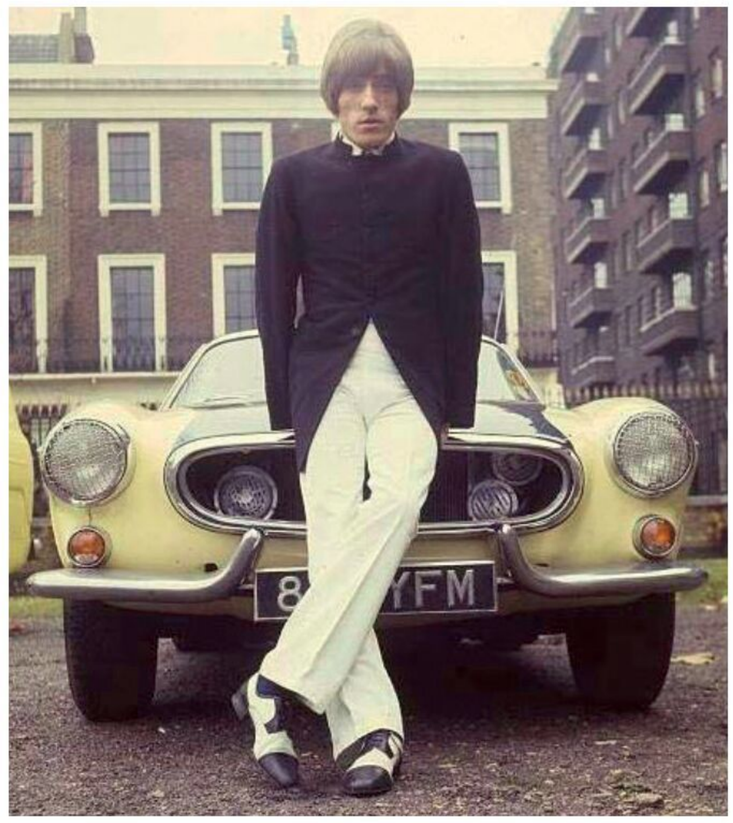

”Kolla, jag har en svensk bil”, sa Roger Daltrey stolt om sin Volvo P1800 när han erbjöd sig att skjutsa ett par av killarna i Tages.

The Who i Sverige på 60-talet

1965
10/10 Johanneshov, Stockholm och Lorensbergsparken Cirkus, Göteborg (två konserter).

1966
2/6 Gröna Lund, Stockholm.
3/6 Liljekonvaljeholmen, Uppsala och Berget, Söderhamn.
4/6 Högbo bruk, Sandviken.
5/6 Träffen, Norrköping och Idrottshuset, Örebro.
21/10 Lisebergs konserthall, Göteborg (två konserter).
22/10 Gislövs stjärna, Simrishamn och Jägersbo-Höör, Höör.
23/10 MMF-stadion, Malmö.
24/10 Folkparken, Halmstad.
25/10 Nalen, Stockholm.

1967
3/5 Lorensbergsparken Cirkus, Göteborg (två konserter).
4/5 Mässhallen, Norrköping och Rigoletto, Jönköping.
5/5 Sporthallen, Eskilstuna.
6/5 Kungliga tennishallen, Stockholm.
7/5 Sommarlust, Kristianstad och Malmö stadion, Malmö.

Alla bilderna på The Who i Sverige hösten 1966 är tagna av Larsåke Thuresson och finns i hans bok ”Ikoner/Icons”, och fler därtill. Just nu kan du köpa den till rabatterat pris, endast 450 kr inklusive frakt. Rekommenderas! www.ikoner-icons.com/kop-boken.

▶ basriff. Pete Townshend vevade på som bara han kunde, och kryddade med feedback och rundgång. Roger Daltrey sjöng kraftfullt och hade utvecklats till en självsäker frontman, som svingade mikrofonen med sladden i vida cirklar ovanför huvudet.

I Örebro den 5 juni hette förbandet Nursey Rhymes, vars sångerska var Marie Selander.

Marie Selander: The Who var läskiga och aggressiva. De spöade upp Keith Moon, var på honom hela tiden. De verkade elda på varandra inför konserten, för att kunna göra ett explosivt framträdande. Stämningen var hotfull.

Roger: Keith försökte slå ner mig, vilket han förstås inte hade en chans att göra. Han var förbannad för att jag hade spolat ner hans jäkla uppåttjack. Vakterna hann gå emellan, innan jag hunnit göra köttfärs av honom.

Medhavd skönhet

Hösten 1966 var The Who tillbaka på svensk mark. Larz Lundgren från Hallandsposten träffade bandet bakom scenen, i Parken i Halmstad den 24 oktober.

Larz Lundgren: Bandet var trevligt men inte lättpratat. John Entwistle tittade ner på sitt instrument. Roger Daltrey intresserade sig mest för en medhavd skönhet medan Keith Moon fick helfestliga infall tillsammans med ett otroligt minspel. Pete Townshend stirrade konstigt på den han pratade med, vilket fick hans något väl tilltagna luktorgan att verka ännu större. Jag fick en känsla av att han var döv, för han svarade på helt andra frågor än dem jag ställde. Jag fick i alla fall veta att han kunde få sin gitarr att låta som ”tio tromboner, tjugoen trumpeter, fjorton saxofoner, tre bastubor eller en halv symfoniorkester”. Alltså: bandet behövde ingen kompgitarrist.

Fotografen Larsåke Thuresson tillbringade flera dagar med The Who under höstturnén.

Larsåke Thuresson: Vi åkte runt i Sverige och sedan flög vi från Malmö till Odense i Danmark. Vi blev hämtade med en folkabuss, som körde oss till arenan. När vi stannade för att åka in genom en port, gick det inte att starta. Danska fans hade lyft upp bakändan på bussen, så bakhjulen bara snurrade i luften. Sedan släppte de ner den, och vi tog världens fart in i garaget. Det kunde ha slutat illa.

Upplopp? Inte vårt fel

Konserterna avslutades i regel med att bandet slog sönder både instrument och utrustning.

Larsåke: Roddarna var lite sura, för de var tvungna att laga högtalarna efter varje gig. Pete körde in gitarren i högtalaren och rökbomber exploderade. Stolarna slogs också sönder, av publiken. Den danska promotorn räknade varenda trasig stol och The Who krävdes på ersättning, innan de släpptes iväg.

Roger: Många gånger när det blev upplopp, var det inte vårt fel. Det kunde hända redan under andra låten. Publiken identifierade oss som band med våld och kaos.

Keith: Egentligen vet jag inte riktigt varför vi kvaddade instrumenten varje kväll. Jag antar att det handlade om djurisk instinkt. Jag fick ofta höra att reparationerna var dyra, och att vi därför borde ha slutat upp med förstörelsen. Samtidigt var det ju kul!

Larsåke: Sedan åkte vi bil från Odense till Helsingborg. De svenska tulltjänstemännen

”Vi försökte förklara för de svenska grupperna, som bara kunde bristfällig engelska, att vår publik förväntade sig att vi slår sönder instrumenten under sista låten.”

The Who med det svenska bandet Tages utrustning. Pete Townshend: ”Vi spelade på förbandets grejer eftersom en av våra managers tyckte att vi inte behövde ta med vår egen utrustning. Med katastrofalt resultat. Showerna blev bara halvbra”.

ville titta i bagaget, för att se vad grabbarna hade med sig. De rev ut allting, i jakt på droger. Hittade ingenting, och blev sura för det. Sådan var vuxengenerationens inställning på den tiden, att långhåriga killar var suspekta typer.

Att rycka duk

Den svenske fotografen lärde dem ett trick.

Larsåke: Att rycka duk, utan att glas och annat som stod på bordet med duken ramlade omkull. De blev jäkligt bra på det mot slutet av turnén.

Sista giget var på Nalen den 25 oktober. Svenne Hedlund i Hep Stars var där, och blev både imponerad och förfärad.

Svenne: De slog sönder grejerna mot slutet. Man nästan stod och grät, för de hade så fin utrustning. Det gick inte att lära sig deras låtar, vilket vi försökte. ”My generation” till exempel. Mors! Det gick ju inte. John Entwistle, vad tidig han var att spela mycket på basen.

När Pete Townshend summerade turnén, var det med blandade känslor.

Pete: I Göteborg satt alla lugnt och stilla men i Malmö och Stockholm var publiken underbar. Där var det verkligen stämning. Men ställena ute i landet gillade vi inte. Det var för kallt. Det besvärligaste med Sverige var att uppskatta hur lång tid det tog att resa mellan spelställena. Speciellt när vi hade två konserter samma dag, då uppstod det ofta förseningar.

Ville bli godkänd av Tages

En cover på Jan & Deans hot rod-låt ”Bucket T” blev etta på Sveriges Radios allrådande Tio i topp-lista 1967, lagom till nästa Sverige-turné, i maj det året.

Roger: En bagatell till låt, som vi spelade in till ep:n ”Ready steady who”, som vi inte tog speciellt seriöst. Tyvärr. Jag ville inte veta av den där låten.

Keith: Det var en rolig låt, som var kul för mig att sjunga.

Tommy Blom, sångare i Tages, hängde också med Tages.

Tommy: Jag och Göran Lagerberg (bas och sång i Tages) träffade The Who på en klubb i London. Roger Daltrey kom fram till mig och sa: ”Det är ni som är Tages, eller hur?” Vi hade så tuffa kläder. Roger fortsatte: ”Vi ska lira. Jag kommer och hämtar er på ert hotell, om ni vill komma och kolla”. Och det gjorde han, i sin Volvo P1800. Vi hälsade på bandet, som bytte om och blev försedda med diverse rökverk. Sedan fick vi sitta bakom scenen, på en avsats. Varje gång Keith Moon gjorde ett trumfill, tittade han på oss med sin spjuveraktiga min, som om han ville ha vårt godkännande. Typ, ”Bra va!”, haha!

Efter turnén 1967 slog The Who lika stort i resten av världen, som de hade gjort i Sverige. Vårt land blev bara ett i mängden för bandet, och vi fick bara fyra konserter till, under åren 1972-2007.

Pete: Sverige kommer alltid ha en speciell plats i mitt hjärta, så mycket kul som vi har haft där. □

Källor: *Författarens egna intervjuer och böckerna ”The Who i Sverige”, ”Dear boy: The life of Keith Moon”, ”Who I am: Peter Townshend” och ”Anyway, anyhow, anywhere – the complete chronicle of The Who”.*

Originalgänget av The Mothers of Invention. Fantastiskt kul bild, då de här i någon mening är uppklädda och presentabla för, ja, kanske inte din mamma och pappa på 1960-talet, men ändå … Ett fint och sällan oöverträffat musikaliskt gäng.

Zappa var en produkt av sin generation och älskade 1950-talets R&B, doowop och blues, men kunde också redan i tidiga år slänga in en rejäl dos av musique concrète, det vill säga instrumentet kan vara en … cykel. På bilden är Zappa gäst i Steve Allen Show och drar ett solo just på en cykel. Året är 1963. Zappa är eller ska under året fylla 13.

Många av Franks idoler var afro-amerikaner, som Guitar Slim och Johnny ”Guitar” Watson, för att bara nämna två exempel, han hade således inga problem med att lira trummor i ett rasöverskridande band: The Blackouts (med Frank på trummor).

Arbetsnarkomanen Frank Zappa

”Jag vägrar vara medlem i en klubb som accepterar mig som medlem”, sa Groucho Marx. En hållning som också väl passade in på Frank Zappa.

– Jag var en outsider redan som tonåring, men inte mig emot … Jag såg hur livet var på insidan, vilka misstag som begicks och jag ville inte göra samma.

Den sortens liv verkade inget kul, tyckte Frank.

Av Tore S Börjesson (text), TT Bild, Getty, Alamy (foto)

Groucho Marx bevingade ord kan tolkas som humoristisk självkritik – det kan ju inte vara något bevänt med en klubb som accepterar en sådan som MIG – men också som ett sätt att sätta en ära i utanförskapet; om jag accepteras som medlem måste jag göra något fel och får skärpa till mig. Det är det sista som passar in på Zappa.

Utanförskap kan vara en plåga, ensam och utfryst på skolgården, men får och vill man inte vara med blir det tvärtom en bekräftelse på att man gör något rätt, jämfört med de andra: the phonies, the hippies, mom and dad, the pojama people, för att nämna några av måltavlorna genom åren … Man är utanför och därmed medlem i den exklusiva klubben, bland dem som fattat. Zappas fans kände det så, att här var en man som verkligen fattat mer än alla andra. Var kom annars denna musik ifrån? Så särpräglad att dess like knappast hörts, vare sig förr eller senare. Det smittade av sig, som fan kände man sig smart, som att man platsade.

Abstrakt gitarrorgasm

Alla hade en skivsamling, mer eller mindre stor, men hur skulle de reagera inför den abstrakta expressionismen i gitarrorgasmen ”Nine Types Of Industrial Pollution” från ”Uncle Meat”?

Där skildes agnarna från vetet och ju mer ropen skallade – Stäng av, det här är inte musik! – desto gladare blev man som tonårigt Zappa-freak. Man blev för all del glad också när någon tände till på låten och man hade funnit en själsfrände. Men just det här att man kunde dela in folk i dem som fattade och dem som inte fattade … Det kändes bra. Det kunde man inte göra med Beatles. Alla gillade Beatles. Alla fattade Beatles.

Frank Zappa var ju likadan själv och tröttnade aldrig på att propagera för den moderna kompositören Edgard Varèse. Han försökte göra sina egna fans till fans av fransmannen (vars karriär till större delen utspelades i USA), men kände också en glädje, en bekräftelse av sin egen smaks upphöjdhet, när hans mor, Rose Marie, förbjöd honom att spela Varèse inom hörhåll.

– Sirenerna gjorde henne neurotisk när hon stod vid strykbrädan, sa Frank och man kan se hans nöjda, breda leende vid de orden.

Här hade vi en mur som skärmade av Frank från medelklass-Amerika.

Varèse-test

Edgard Varèse var den stående prövostenen för alla som kunde tänkas platsa som polare.

– Så fort någon kom över till mitt hus tvingade jag dem att lyssna till Varèses musik. Jag såg det som det avgörande testet på deras intelligens. Alla som lyssnade såg mig som komplett galen …

Det är inget annat än djupt kännetecknande för en kaxig outsider som instinktivt bestämt sig för att inte svälja några konventioner, utan snarare se på dem ▶

GUIDEN TILL
FRANK ZAPPA

Frank Zappa drog sig aldrig för att ge sig på fekala och smutsigt sexuella ämnen, med mera. Men ändå var han alltid en upphöjd intellektuell som studerade omgivningen med förstoringsglas.

”Så fort någon kom över till mitt hus tvingade jag dem att lyssna till Varèses musik. Jag såg det som det avgörande testet på deras intelligens. Alla som lyssnade såg mig som komplett galen …”

Grundkurs

★ Francis Vincent Zappa – samma namn som hans far – föddes på Mercy Hospital i Baltimore, Maryland, vid Atlantkusten, och var en särling från start. Mamma Rose Marie fick se sin son komma ut med rumpan först: sätesbjudning. Det komplicerade allt rejält, det var en svår förlossning, tog 36 timmar.

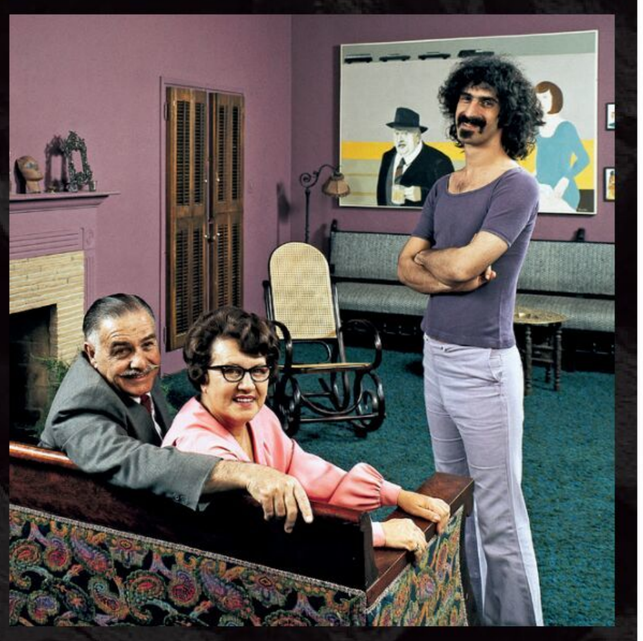

Frank med mamma och pappa.

★ När Frank ska fylla 14 är året 1954 och det är också året då han på ett genomgripande sätt fångas av musiken, dels av doo-wop: ”Gee” med The Crows. En musikstil han skulle älska till sin död och som djupt influerade hans musik, ta bara ”Bobby Brown”. I grunden en doo-wop-ballad. Dels föll han detta år för Edgard Varése, modern kompositör av det säregnare slaget, och dennes ”The Complete Works of Edgard Varèse: Vol. 1”.

★ Rasbarriärerna lever än i dag i USA. Mer eller mindre. Zappa struntar i sådana idiotiska barriärer och drar igång ett multikulti-band, det vill säga afroamerikaner ingår … Och? De vill lira och kan det kanske också. Året är 1957 och bandet heter The Blackouts – namnet kommer sig av att det har supits till på snaps.

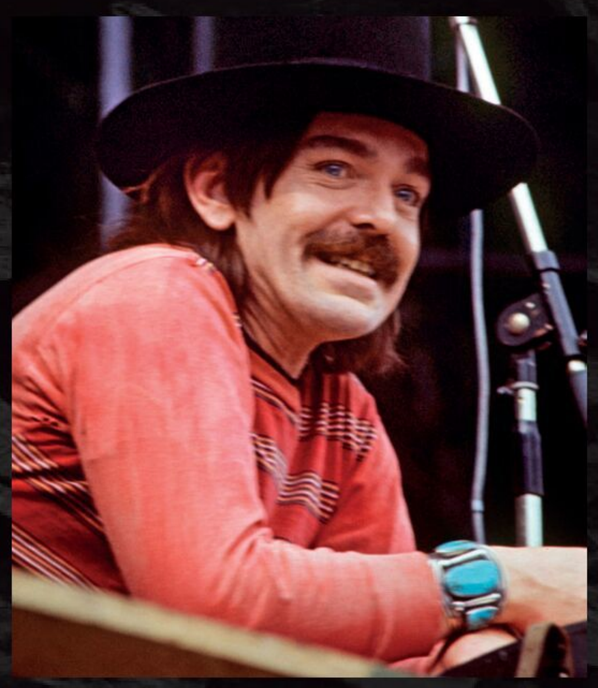

Don Van Vliet (1941-2010), också känd som Captain Beefheart.

★ Framme vid år 1958 har familjen Zappa flyttat till Lancaster i Antelope Valley i Mojaveöknen i LA County. Där träffar en udda särling, Frank, en annan udda särling: Don Van Vliet, senare mer känd som Captain Beefheart. De förenas i kärlek till r&b och då mest av allt Johnny ”Guitar” Watson. Franks och Dons relation skulle framledes präglas av hatkärlek.

★ Från 1970-talet och framåt tog Zappa över mer och mer av sången. Han hade inte världens bästa röst, vilket han var den första att erkänna: ”Min röst har ett omfång på ungefär en oktav, och inom den ramen är min tonträff 75-80 procent. Jag menar, om jag gjorde en audition för mitt eget band skulle de skicka hem mig.” Nåväl, när det gällde att vara seriöst sleazy var Zappa det enda som gällde – acceptera inga alternativ. Kan någon tänka sig ”The Torture Never Stops” utan Zappas intimt äckliga, men ändå sköna, röst i örat …?

★ Vass, dräpande tunga … det hade han. Ett exempel: När det skar sig mellan Zappa och Flo & Eddie, även kända som Howard Kaylan och Mark Volman, och – innan de kom samman med Zappa – som The Turtles: ”Sättet som de promotat sina karriärer på min bekostnad finner jag föraktligt, även om jag anser att Mark är en fin sångare och Howard är i världsklass på tamburin och en verkligt fet person.”

Zappa med Mothers under Flo & Eddie-perioden. Den blev dokumenterad på albumen ”Chunga’s Revenge”, ”Fillmore East – June 1971”, ”200 Motels” och ”Just Another Band From L.A”. Flo (Mark Volman) och Eddie (Howard Kaylan) syns längst till vänster respektive som trea från vänster i främre raden.

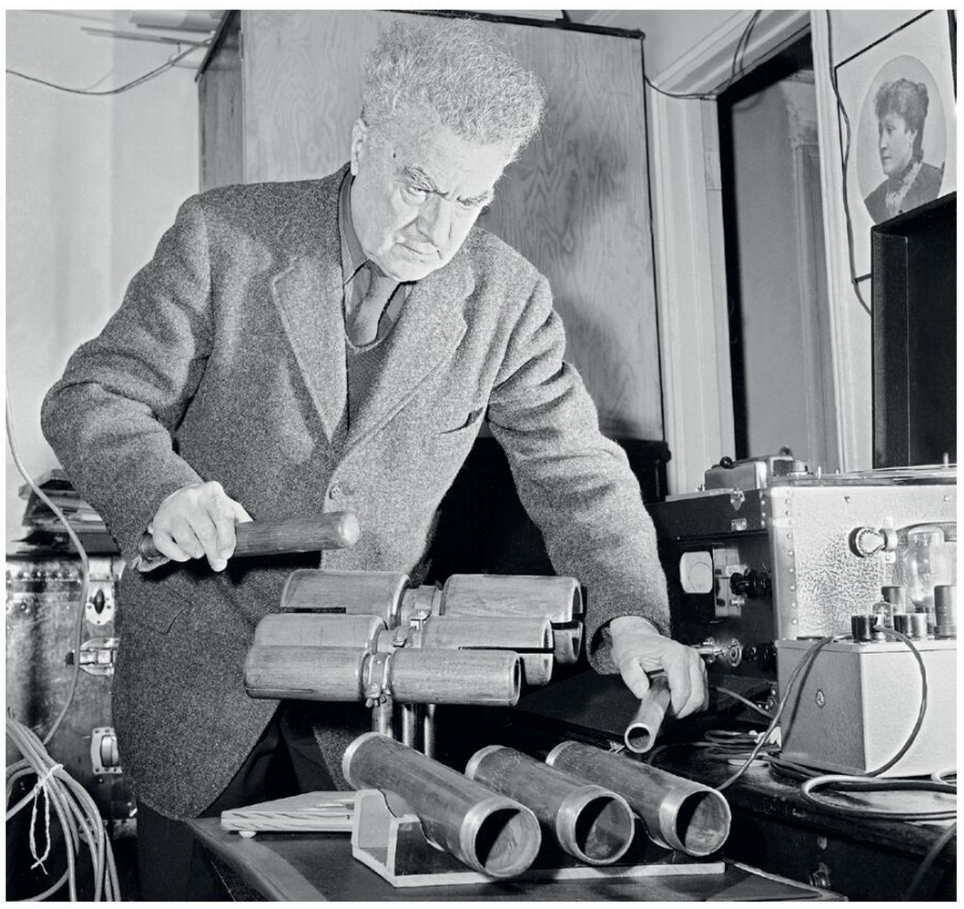

Frank Zappas tonårsidol: Edgard Varèse. En modern, klassisk 1900-tals-kompositör som fick Franks mamma, Rose Marie, att förbjuda sin son att spela Varèse när hon var inom hörhåll.

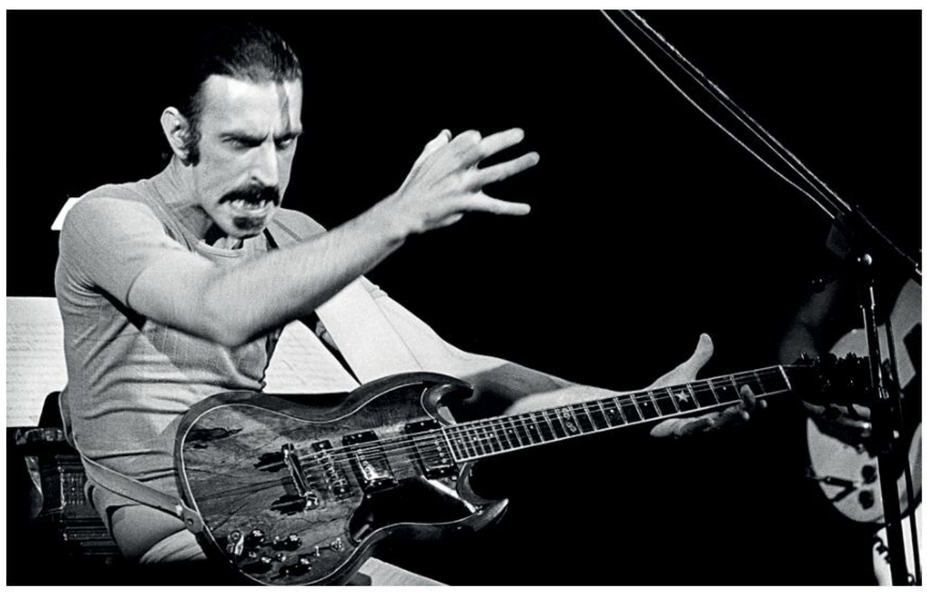

Gitarrguden Frank Vincent Zappa. Många av hans fans håller honom högre än Jimi Hendrix och alla andra … Det är begripligt. Vad lirar FZ här? Kanske ”Muffin Man”. Alltid ett säket kort för att försätta fansen i extatisk eufori.

Zappa hade alltid ett ambivalent förhållande till den rock’n’roll-Gud han blev. Han ville ju egentligen vara en modern, klassisk kompositör som fick se och höra sina orkestrala verk bli framförda i världens vackraste konserthus. Gärna med honom själv som dirigent.

som fängelser för ett fritt och rörligt intellekt, att den 14-årige Zappa först fastnar för Varèse, eller blir nyfiken på honom, när han i ett magasin läser att ”The Complete Works of Edgard Varèse: Vol. 1” är ”världens sämsta musik”. Det som borde repellerat, attraherade i stället: Världens sämsta musik?! Den måste ju vara kanon! Strax hade Zappa skivan i sin ägo och kompositören såg ut som en ”galen vetenskapsman” på omslaget, klara pluspoäng, varpå Zappa till sin 16:e födelsedag önskade sig ett rikssamtal till Varèse i New York. En historia som aldrig kan bli sönderberättad: Hur många skulle komma på tanken? Han fick rikssamtalet – och faktiskt av sin mor. Edgard var tyvärr bortrest, Zappa fick prata med frugan, Louise.

Frank Zappa skrev och regisserade – i par med Tony Palmer – filmen ”200 Motels” och resultatet blev ett surrealistiskt fyrverkeri, eller som den världsberömda kritikern Roger Ebert skrev i sin positiva recension: ”Den här filmen överfaller alla våra sinnen med alla vapen, samtidigt”.

Zappa och Mothers med Flo och Eddie. Här syns inte John Lennon och Yoko Ono till, men de var på scen med FZ & Co på Fillmore East i juni 1971. John Lennon släppte inspelningarna under namnet ”Live Jam” på sin dubbel-lp ”Some Time In New York City”. Undrar vad Frank tyckte om Yoko?

En hederssak

Stravinskij var en annan modern kompositör som idoliserades av Zappa. Han fångades framför allt av balett- och orkesterverket ”Våroffer”. Anton Webern hölls likaledes högt.

Det här var ingen övergående vurm, utan en hörnpelare under hela hans artistskap.

Elitism? Ja. Det hade Zappa otvivelaktigt i sig. Snobbism också. Men på ett komplext sätt, för han älskade blues och doo-wop, inte bara att lyssna till det, utan som fundament i sin egen musik. Genrer för folket, att dansa, dricka alkohol och röka till, och kanske en hjälp på traven till att få sig ett ligg på danshaket på lördagen. Sublim musik om man lyssnar noga, men också rå, rak och enkel, omedelbart tillgänglig, ett stjärnsystem bort från Edgard Varèse och Stravinskijs ”Våroffer”, skulle alla andra säga, men Zappa var aldrig en del av ”alla andra”. Det var för honom en hederssak att INTE vara som alla andra. Det gick av sig självt. När han var sig själv. Etiketterna fick andra bistå med.

– Jag har aldrig haft som mål att ses som konstig, det har alltid varit andra människor som kallat mig konstig … Eftersom jag inte är formellt skolad har jag aldrig haft några bestämda föreställningar om rätt och fel. Kvittade lika för mig om jag lyssnade till Lightnin’ Slim eller doo-wop-gruppen The Jewels … eller Webern, eller Varèse, eller Stravinskij. För mig var allt bara bra musik.

Mycket doo-wop

Zappa hade 7.000 45:or i sin samling hemma i träkåken på Laurel Canyon Blvd och då inte minst r&b och doo-wop: The Starlites, The Gladiolas, The Spaniels, The Chips, Lee Andrews & The Hearts, Don & Dewey, The Shields, The Penguins, med många flera …

Som varande 20 år yngre än Zappa kom jag in i Zappas värld i mitten på 1970-talet och fick gå bakåt och framåt, samtidigt.

Första gången jag på allvar hörde r&b och doo-wop i 1950-talsstil var via honom och albumet ”Cruising With Ruben & The Jets” från 1968. Det var nödvändigt, för utan Zappas välsignelse, att det här var bra grejer, hade jag säkert viftat bort det som ”raggarmusik”. Zappa var en folkbildare för mig och alla mina polare och när vi gick till originalen, som ”The Girls Around The Corner” med Lee Andrews & The Hearts, förstod vi Zappas kärlek till musikformen. Med ens delade vi den.

Samma sak med blueshjältarna – Lightnin’ Slim, Elmore James, Johnny ”Guitar” Watson, Guitar Slim – somliga kände man till, men – i mitt fall som 14-åring – inte Guitar Slim, en hjälte med distorsion i högtalarna tio år innan Jimi Hendrix och en stor inspirationskälla för Zappa just vad gällde gitarrspelet, och det hörs när man lyssnar till ”Story Of My Life” från 1954. Samma fraserring och fyrverkerier av tonknippen. Jag har lyssnat på Guitar Slim sen dess …

Genrebestämma Frank Zappa sett till hela hans livsverk är en omöjlighet. Det var som att han fyllde ett par maracas med alla existerande stilar och sen skakade dem och ut kom … ZAPPA MUSIC. Men som minsta gemensamma nämnare föreslås bluesen. Framför allt i själva gitarrspelet. Det återkommer genom hela karriären. Så sent som 1988 släpper han den renodlade, briljanta, instrumentala bluesen ”Sexual Harassment In The Workplace”, och den som lyssnar ömsar skinn till gåshud. Varje gång.

Absurt nöjesfält

På debutplattan ”Freak Out” från 1966 nämner han 170 inspirationskällor, allt från Guitar Slim till den banbrytande, modernistiske författaren James Joyce, via konstnären Salvador Dali … Med det sardoniska tillägget: ”These people have contributed materially in many ways to make our music what it is. Please do not hold it against them.” Allt det här kan korsas i en och samma låt, eller på samma platta i olika låtar. Hoppet på albumet ”Weasels Ripped My Flesh” från rak r&b i en cover på Little Richards ”Directly From My Heart To You” till avantgardejazzen i ”The Eric Dolphy Memorial Barbecue” är hisnande.

Det tog en liten stund, men när man väl fattat Zappa var det just det totalt oväntade man väntade sig. Ett absurdistiskt, hallucinogent nöjesfält med vitt skilda attraktioner. För dina öron. Det var det som höll dem som inte fattade på behörigt avstånd.

Fortsättningskurs

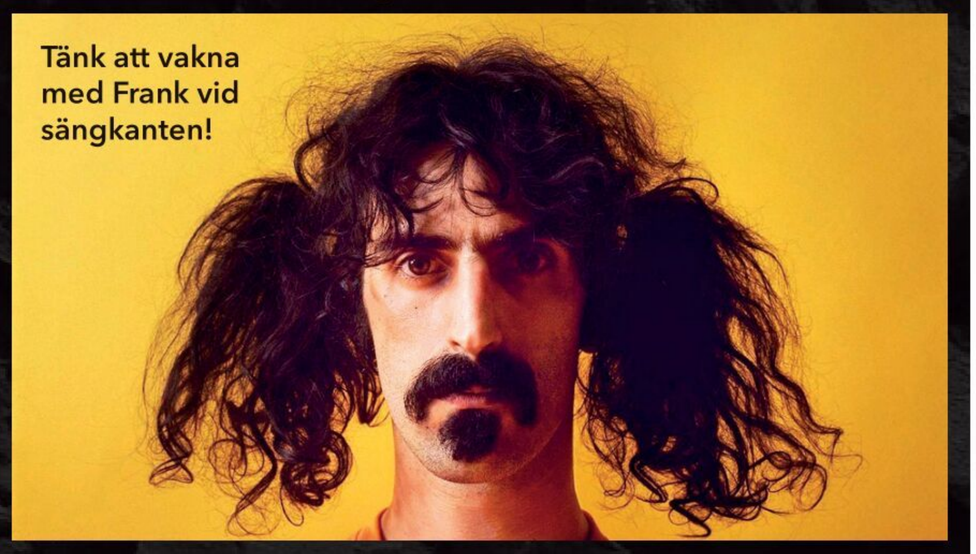

★ En underbar historia som nog de flesta hört, men här är den i sanning i varje detalj. Anne Percys tvillingbror, Hannes, såg det första giget för kvällen med Zappa och hans Mothers of Invention i Konserthuset i Stockholm i skiftet 1970- och 1980-tal.

Anne var där för det andra giget och efteråt kom hon på en av de underligare idéerna i rockhistorien. ”Jag ska bjuda hem FZ till vårt hus i Tullinge där Hannes ligger och sover. Hannes ska få sin innersta dröm förverkligad.”

– You come with us to Tullinge and wake up Hannes while he’s dreaming of you and you say: ”Wake up Johannes, it’s me, Frank Zappa!”

Han gjorde det, mot alla världens existerande odds. Vilket jag tror ingen annan rockstjärna av hans dignitet gjort genom tiderna. Zappa kunde vara rapp i käften, en sann, sanningssägande cyniker, dräpande på gränsen till elakhet, men om inte det här är ett exempel på empati, omtanke om fansen, ja, då vet då inte jag. Det här var ren kärlek.

Anne Percy fiskade upp honom utanför scenutgången bland autografjägarna. Fyrtio minuter senare i en Renault 16 var de framme i Tullinge, dryga två mil söderut åt Nynäshamn till. Zappa lotsades in i Hannes sovrum. Zappa gick ner på knä och sa de ord man själv hade velat höra:

– WAKE UP, JOHANNES, IT’S ME, FRANK ZAPPA!

Syskonskaran med vänner var där. Succé – naturligtvis! Hannes hann knappt vakna innan han höll på att svimma. Sen väcktes föräldrarna, Ulla, styvpappan Walter. Sömndruckna och i morgonrockar tog de hand om Zappa som en kung, eller i alla fall som en väldig kär släkting. Det blev te och lussebullar hela natten till tonerna av Tomaso Albionionis ”Adagio in G Minor” och först i gryningen bröt de upp och Zappa fick bilskjuts tillbaka till Stockholm.

Året efter var Zappa tillbaka i Stockholm för två gig på Folkets Hus. Vid det laget var Anne Percy ett år äldre, snudd på 18, och Zappa lade in en stöt och hänvisade till sitt sköna rum på Sheraton.

– You wanna stay over ...?

– I’m not a groupie, sa Anne.

Frank Zappa tog nobben med klass, stil, värdighet och total acceptans.

★ Moon Unit – Frank Zappas äldsta barn och dotter, född 28 september 1967 i New York City, hade svårt att få sin arbetsnarkoman till farsa att ge henne kvalitetstid. En dag tänkte hon: ”Pappa kanske skulle tycka det var kul att höra min parodi på hur det snackas i San Fernando Valley, då kanske han vill umgås?” En korrekt hypotes. Zappa lät Moon gå loss och klippte in det i en hård power-pop-låt och sen var saken klar: ”Valley Girl”, en hitsingel! (Franks andra i USA, den första var ”Dancing Fool”).

Moon Unit och pappa Frank.

För många som blev tonåringar på 1970-talet, den ultimata sättningen av Mothers, från vänster, bakre raden: Ruth Underwood (slagverk), Chester Thompson (trummor), Tom Fowler (bas), Jeff Simmons (kompgitarr), George Duke (klaviaturer). Främre raden från vänster: FZ och Napoleon Murphy Brock.

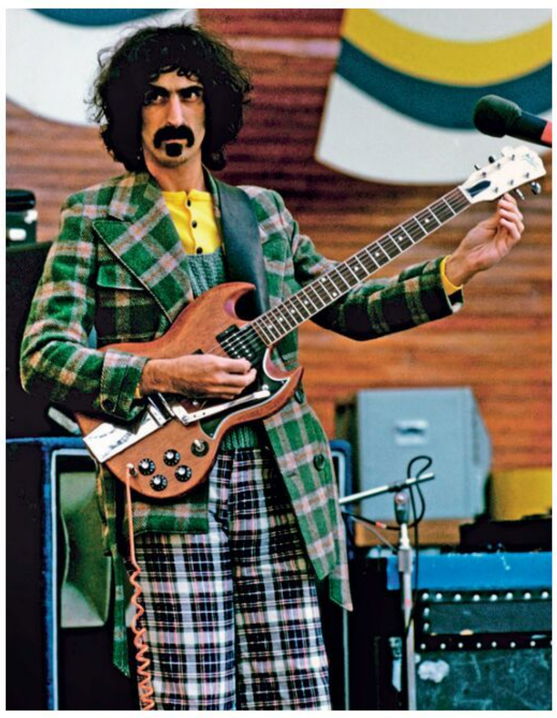

Frank Zappa & The Mothers på Solliden på Skansen och allt gick direkt i tv i programmet ”Opopoppa” med Clabbe af Geijerstam. Denna tv-sändning gav Frank Zappa tiotusentals nya svenska fans över en kväll.

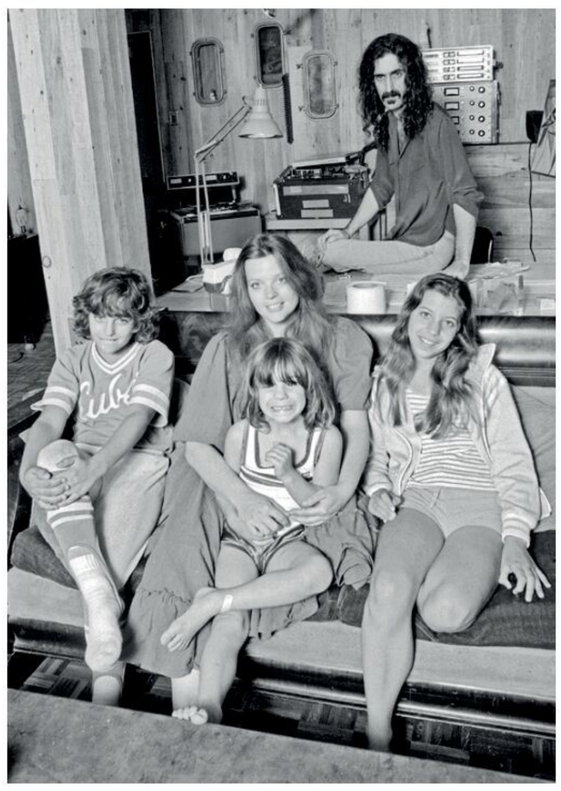

Familjen: Frank och Gail med barnen, från vänster: Dweezil, Ahmed och Moon. Ett fjärde barn tillkom senare: Diva.

Zappa landar 1973 i Göteborg och får den service en världsklassmusiker och kompositör är värd, gratulanterna är Lisebergsvärdinnorna Lena Medin och Eve Pedersen.

The Mothers of Invention intar London. Ingen misstog dem för The Monkees. Man kan ana att Frank i plommonstop spelar in allt, för visst bär han på en bandare?

”Jag hade aldrig som mål att skriva rocklåtar. Redan från början ville jag komponera mer seriös musik och få den uppförd i konserthus, men jag visste att ingen ville framföra den.”

▶ Kanske att det var The Mothers of Invention under åren 1966-69 – även dokumenterade på inspelningar släppta efter 1969 – som mest levde upp till albumtitlarna ”Freak Out” och ”Absolutely Free” ...?

En gitarrgud

Men det var för mig och – gissar jag – många med mig 1970-talets rakare Zappa som fick honom att ändå bli en rockstjärna och gitarrgud. Allt är relativt med Zappa, att kalla en låt som ”Be-Bop Tango (Of The Old Jazzmen’s Church)” på ”Roxy & Elsewhere” för vare sig rock eller rak stämmer ju bara inte, Zappa kallade den för ”a perverted tango”, men ändå, i det stora hela stämmer det: ”Over-Nite Sensation” (1973), ”Apostrophe(’)” (1974), ”Roxy & Elsewhere” (1974), ”One Size Fits All” (1975), ”Bongo Fury” (1975)”, ”Zoot Allures” (1976), ”Studio Tan” (1978), ”Sleep Dirt” (1979), ”Sheik Yerbouti” (1979), ”Joe’s Garage Act I, II & III” (1979) gav bränsle i mitt pojkrum till fler luftgitarrsolon än jag kan räkna till.

Solon som lyfte låtar som redan i sig själva var fantastiska, eller solon som helt enkelt var låten, som ”Black Napkins”. Hade man bara öronen öppna för det lite annorlunda var det hits i stort sett hela vägen.

Frank Zappa är rockhistoriens bästa sologitarrist, visst, en åsikt som kan diskuteras, men inte rakt av förkastas, att han är på topp 10 kan inte diskuteras, det är odiskutabelt.

Typisk attityd

Hans musik var även under dessa år tillräckligt långt borta från konventionerna för att allvarligt störa dem som ville ha det normalt i raka taktarter – puh! – men det är intressant att höra George Duke, som lirade keyboards med Zappa 1972 till 1976, och var en av de profilstarkaste musikanter som någonsin lirat i Mothers – antagligen med pianosolot på ”Inca Roads” som höjdpunkt – säga:

– Frank var ovärderlig, han slet all musikalisk elitism ur mig.

George Duke kom från jazzen och hade regler för vad som gick för sig och inte. Han fick vänja sig, kanske inte vid i det stora hela mindre komplex musik, men vid Zappas typiska attityd att ”allt är okej, inga regler”. Efter den intrikata ”Inca Roads” på ”One Size Fits All” kom det (en slags) hårdrock: ”Can’t Afford No Shoes”. Tvära kast för en utbildad jazzsnobb som fyra år gammal hade sett Duke Ellington live och ropat till sin mamma:

– Piano! Piano! Jag måste få ett piano!

Motsägelsefull

Även om nog alla kan vara överens om att Zappa var glasklar i tanken, var han ombytlig där också – och motsägelsefull. Precis som om han själv höll med om att han var en av världens bästa gitarrister gav han 1982 ut en tre-lp-box med bara gitarrsolon – ”Shut Up ’n Play Yer Guitar” – som 1988 följdes upp av dubbel-cd:n ”Guitar”. Allt var live, solona hade med några undantag frigjorts från de låtar de ursprungligen var en del av. Exklusiv musik, men likväl försäljningsframgångar.

Fansen ville verkligen ha ... gitarristen!

Zappa kallade utgivningarna musik för gitarr-fetischister, därmed hade han nog beskrivit så gott som alla sina fans, men de var inte urskiljningslösa gitarr-fetischister, det var just honom de ville höra bända strängarna.

Det var bara det att Zappa vid det laget inte ville höra sig själv ... ▶

Överkurs

★ När Frank Zappa äntrade scenen den 1 maj 1988 på Hovet i Stockholm – på vad som skulle visa sig bli hans sista turné – chockade han mer än genom att spela ”Stairway To Heaven”, ja, vad mer var, Jimmy Pages klassiska gitarrsolo framfördes not för not i ett furiöst tempo av blåssektionen. Man trodde bokstavligt talat inte sina öron.

★ På samma konsert – 1 maj 1988 – gästade Morgan Ågren (trummor) och Mats Öberg (klaviatur) från Umeå till stående ovationer, och det är rätt känt. Men vilken låt framförde de …? Kanske mindre bekant. Svar: ”T’Mershi Duween”. Kanske också mindre känt att Mats, blind från födseln, vid ett annat tillfälle fick känna på Frank Zappas ansikte och näsa för att bli mer intimt bekant med honom.

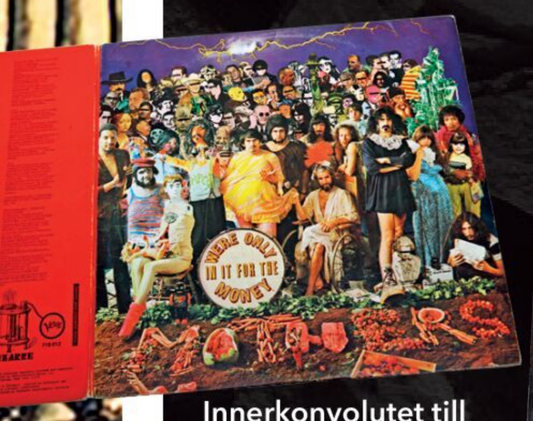

Innerkonvolutet till ”We’re Only In It For The Money”.

Ebba Grön ”We’re Only In It For The Drugs”

★ Ett av Sveriges största Zappa-freaks är Lennart ”Fjodor” Eriksson. Han döpte en av sina söner till Frank, okej? Ingen tillfällighet att Ebbas debutalbum titulerades ”We’re Only In It For The Drugs” (1979) i Zappas efterföljd; han och The Mothers of Invention hade ju elva år tidigare släppt ”We’re Only In It For The Money”.

200 Motels.

★ Zappas driftighet är oöverträffad. Det han ville göra, det gjorde han också, nästan jämt, filmen ”200 Motels” (1971) är ett exempel. Han regisserade och skrev manus (ihop med Tony Palmer), castade Ringo Starr som Larry the Dwarf och Keith Moon som Hot Nun och … de tackade ja! Kanske mest imponerande, Zappa fixade en budget på 679.000 dollar (4.847.000 dollar i dagens penningvärde, ungefär 48,5 miljoner kronor) till ett surrealistiskt projekt utan kommersiell potential …

★ När Brian Eno sett ett gig med Zappa i Köln 1978 hörde han av sig till Bowie: ”Här finns en kille på gitarr du borde kolla in”. Det var Adrian Belew. Kvällen efter i Berlin var Bowie i publiken och saken var klar; han ville ha Adrian Belew till den turné som väntade runt hörnet. De skulle snacka om detaljerna vid en middag på en undanskymd restaurang senare på kvällen. När de kom dit satt Zappa i restaurangen. David Bowie och Adrian Belew slog sig ner vid bordet och Zappa sa till Bowie: ”Fuck you, Captain Tom”. Han sa det upprepade gånger. Bowie betygsatte mötet när han var tillbaka i sin limousine: ”I thought that went rather nicely”. Och med det hade Adrian Belew en ny arbetsgivare.

Captain Tom och Adrian Belew.

När Keith Richards äldste son Marlon frågade pappa om han inte kunde få en gitarr och lära sig, sa Keith: ”Lägg ner, bli revisor”. FZ var snällare mot Dweezil, och de som var där fick se far och son tillsammans framföra Allman Brothers ”Whipping Post” på Hovet den 1 maj 1988.

Ett annat klassiskt band som lirat med Zappa på 1980-talet: Från vänster: ej identifierad, Napoleon Murphy Brock, Frank Zappa, Chad Wackerman, Ike Willis och, i främre raden från vänster: Bobby Martin, Ray White, och Scott Thunes.

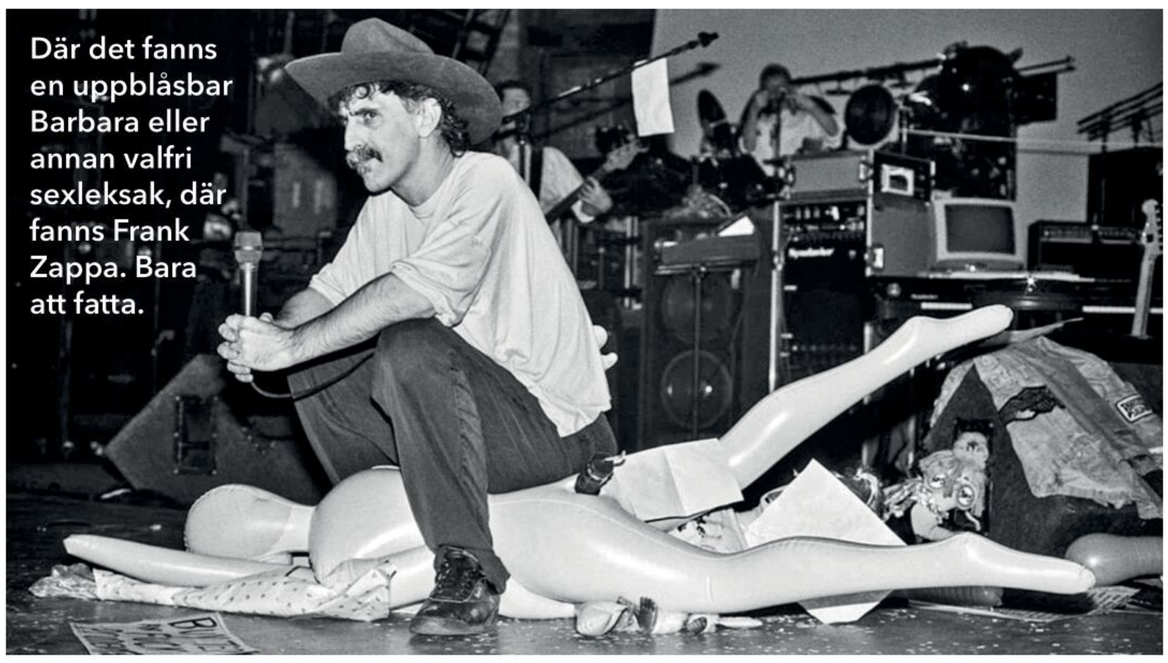

Där det fanns en uppblåsbar Barbara eller annan valfri sexleksak, där fanns Frank Zappa. Bara att fatta.

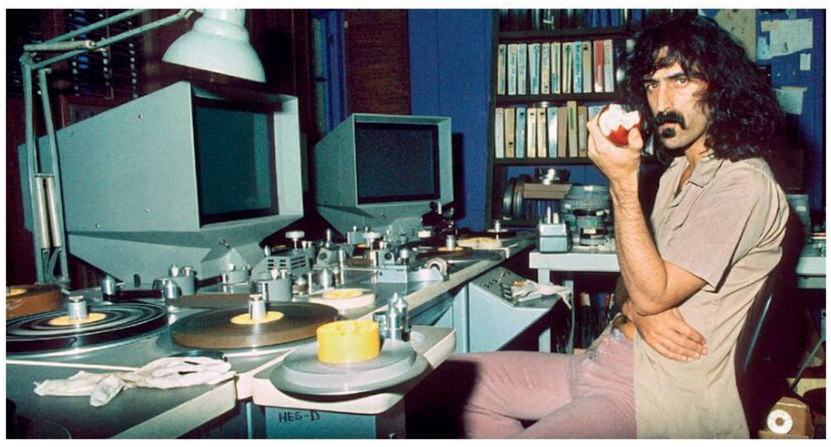

Franks grönsaker var cigaretter och hans hälsovatten var kaffe. Resten var jobb, att skriva musik, planera turnéer etc. och bara äga världen och vara totalt fri. Han lyckades som ingen annan före eller efter honom. Han hade, givetvis, sin studio i sitt hus i L.A.

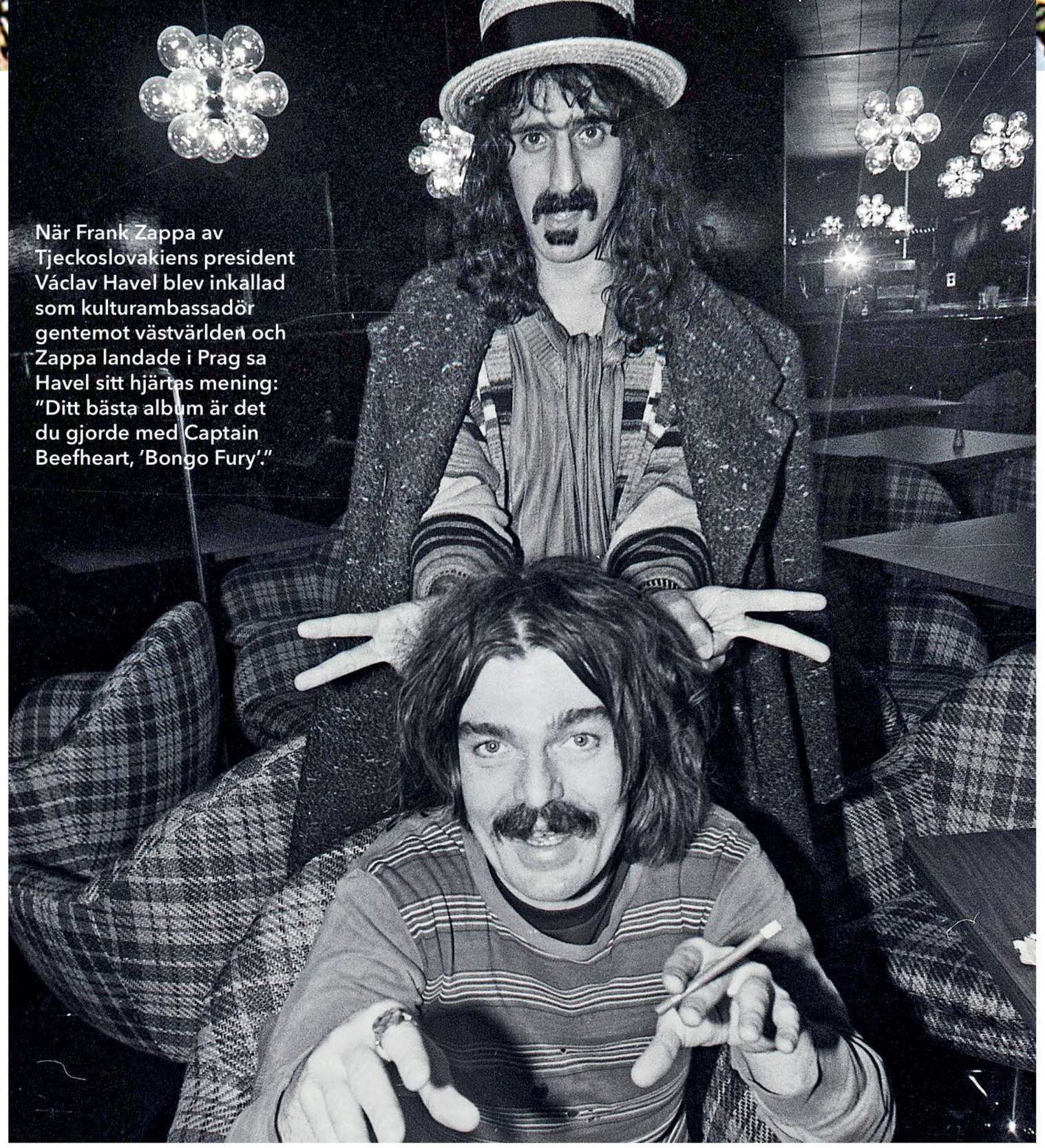

När Frank Zappa av Tjeckoslovakiens president Václav Havel blev inkallad som kulturambassadör gentemot västvärlden och Zappa landade i Prag sa Havel sitt hjärtas mening: ”Ditt bästa album är det du gjorde med Captain Beefheart, ’Bongo Fury’.”

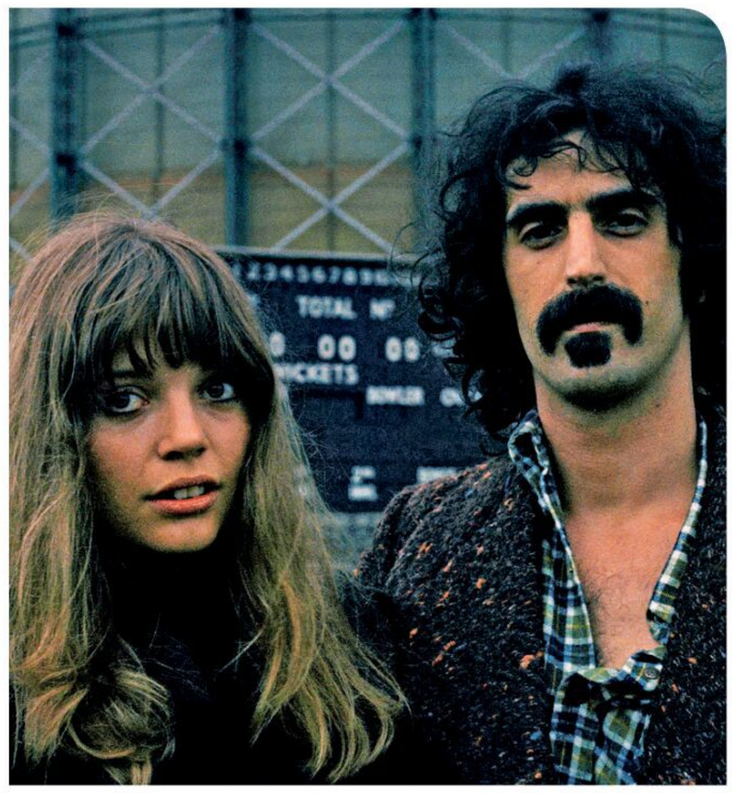

Ett äktenskap som höll: Frank och Gail Zappa. Hon säkrade upp hemmafronten. En klippa, som också tog över allt med kvarlåtenskapen när Frank sorgligt nog gick bort, bara 52 år gammal.

Frank och frugan Gail med ungar.

– Jag tycker inte att det funnits några bra solon på någon av mina skivor. Till syvende och sist hatar jag dem alla så fort de getts ut.

Lustigt sätt att göra reklam för timmar av bara gitarrsolon … Men det gick hand i hand med ett tilltagande avståndstagande från sig själv som rockmusiker. Rocken hade bara varit en ekonomisk kalkyl. Pragmatism. Jag gör det här, för att kunna göra det jag djupast vill.

– Jag hade aldrig som mål att skriva rocklåtar. Redan från början ville jag komponera mer seriös musik och få den uppförd i konserthus, men jag visste att ingen ville framföra den. Min slutsats blev att skulle någon någonsin få höra mina seriösa verk var jag tvungen att bilda ett band och lira rock. Ja, och det var så jag kom igång.

1986 fyllde han i en intervju på med:

– Chansen att jag någonsin ska lira rock igen är dåliga. Jag är helt och hållet obekväm med att framföra normal musik. Jag blir sämre på det år för år och försöker komma bort från det så mycket som möjligt. Och gitarrsolon … Jag har redan fler inspelade solon än vad någon människa kan vilja lyssna till.

Ett misslyckande …

Det är gripande, vad jag och många med mig såg som själva personifikationen av ett freak, av att vara ”absolutely free”, en man med egen skivstudio hemma i kåken – UMRK (Utility Muffin Research Kitchen) – en man som frigjort sig från de stora skivbolagens påverkan, en man som stod högst upp på barrikaderna för yttrandefriheten, ansåg sig likväl sitta fast i den rävsax som de flesta av oss sitter i, att för stålarnas skull göra det han inte ville göra, som vilken knegare på bruket som helst.

– Jag skulle säga att hela mitt liv är ett enda stort misslyckande, eftersom jag inte har de verktyg och de resurser jag behöver för att uppnå det jag vill uppnå. Det är bara så det är, det kommer inte att hända, sa han 1987.

Det är kompositören av orkestrala verk som är eftersatt. Zappa fick inte världen över på sin sida, inte gemene man, självklart, men inte ens hans mest hängivna fans höll med om att ”Amériques” av Edgard Varèse var ”den ultimata topp-40-plattan”; och att en man som helt ägnade sig åt att verka i den traditionen var att föredra framför den som på ”Willie The Pimp”, ”Inca Roads”, ”Black Napkins”, ”Muffin Man”, ”Son Of Orange County”, ”Nine Types Of Industrial Pollution”, ”Watermelon In Easter Hay”, och mer, gav sina lyssnare den unikt omtumlande upplevelsen av att på en och samma gång gråta av rörelse och extas – bara av att höra honom totalt gå upp i sin gitarr.

Den grekiska filosofen Aristoteles (384 f.Kr-324 f.Kr) myntade begreppet katharsis, rening, rensning, en känslomässig klimax bestående av en överväldigande känsla av förnyelse, av nytt liv. Han menade att de antika tragöderna, Aischylos, Sofokles och Euripides, med sina dramer bistod med det – det gjorde också Francis Vincent Zappa cirka 2.000 år senare.

Han var dock den eviga misantropen och misstrodde – i alla fall ibland – sin egen publik.

– Jag har med tiden tröttnat på att spela för folk som applåderar på fel ställen, sa han redan 1969.

Seriösa lustar

En åsikt som kunde tas som ett prima exempel på talesättet ”don’t shit where you eat”.

Men som Zappa-freak tog man det som beröm, det var givetvis alltid ”de andra som inte fattade” och klappade händerna på fel ställen.

Den ekonomiska verklighet som starkt begränsade Zappas möjlighet att ägna sig åt att vara seriös kompositör och att få sina verk uppförda, ska nog ses som en välsignelse i förklädnad, utan tvånget att verka inom

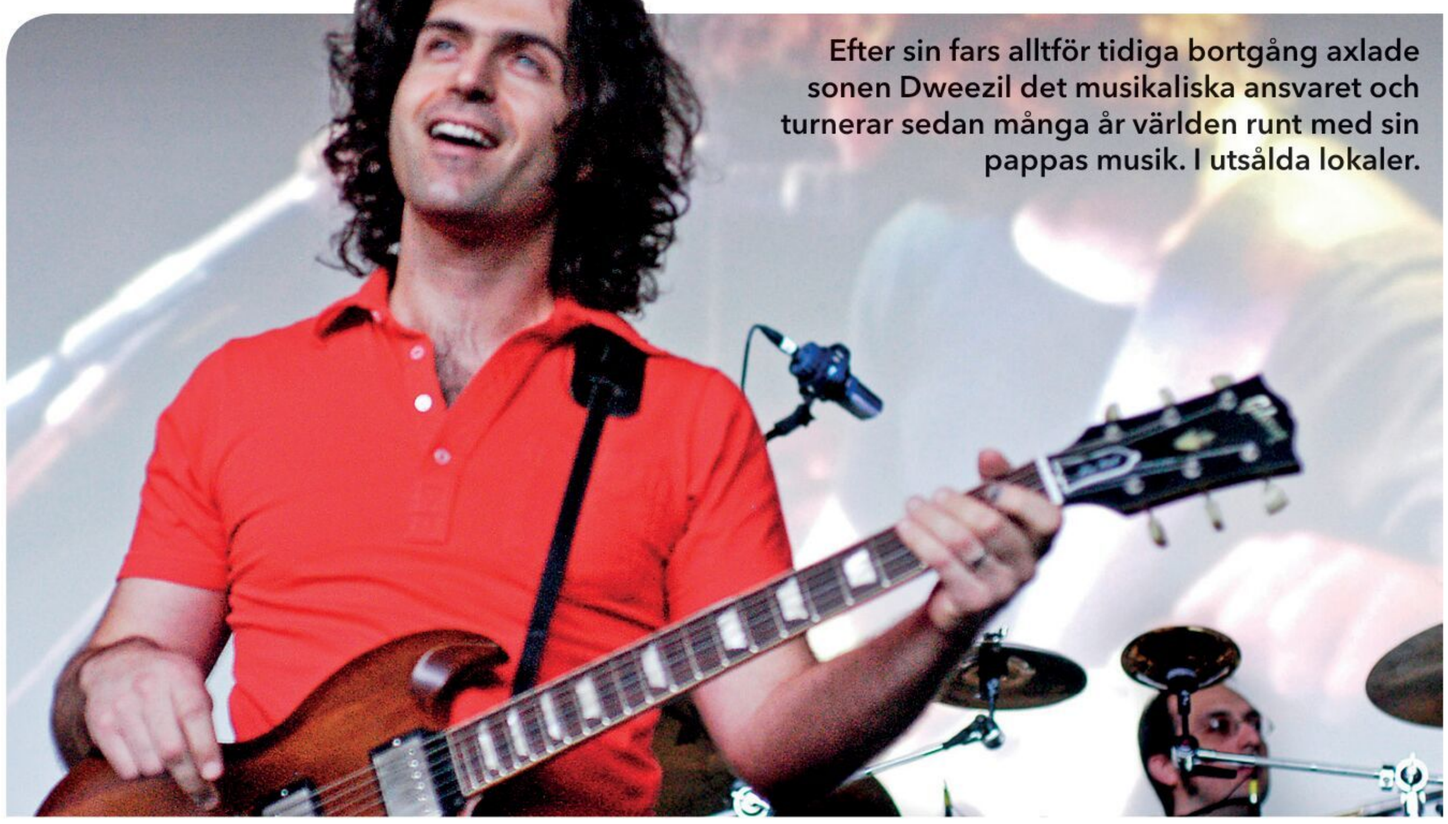

Efter sin fars alltför tidiga bortgång axlade sonen Dweezil det musikaliska ansvaret och turnerar sedan många år världen runt med sin pappas musik. I utsålda lokaler.

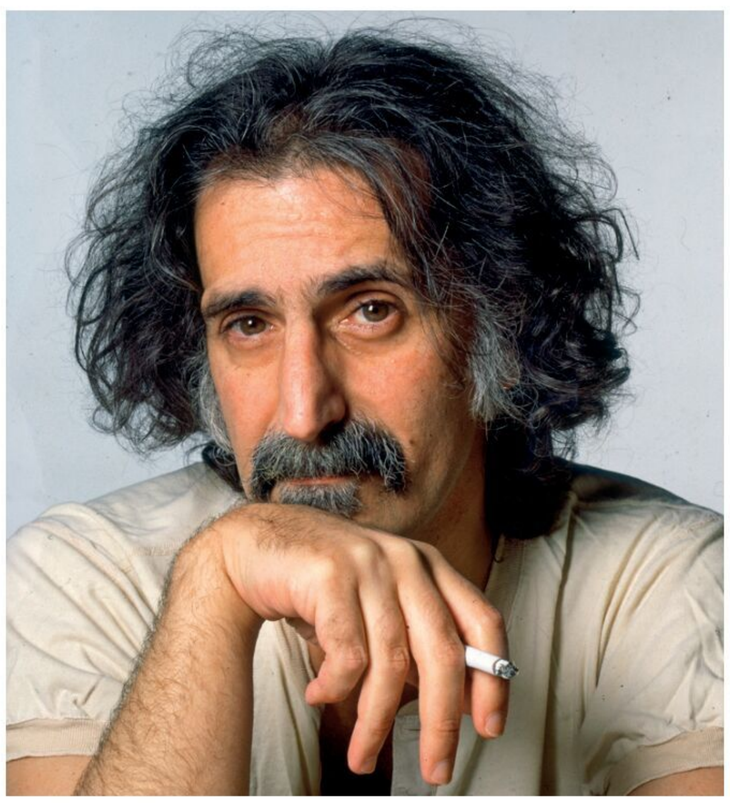

Frank Zappa, åldrad i förtid på grund av prostatacancer. Han gick till läkare och kollade upp sitt tillstånd, två gånger, fick aldrig en riktig diagnos. När han väl fick den riktiga diagnosen var det för sent.

Tom Waits är ett stort fan av Frank Zappa, så här sa han om FZ:s sista officiella release ”The Yellow Shark”: ”Så bra att man blir knäckt, det är en muralmålning av färgnyanser, här har vi galenskapens klarhet och dess enda domptör, ja, Frank regerar med Elmore James till vänster och Stravinskij till höger, han regerar med de märkligaste av verktyg”.

▶ marknadens ramar hade han berört ett fåtal, i stället för tiotals miljoner människor. Det var ju inte så att han smekte medhårs och inte fick utlopp för sina seriösa lustar på sina rock-jazz-avantgarde-Dada-doo-wop-garagerock-med-mera-skivor. Allt korsbefruktades.

Cancern tog honom

Redan 1967 släppte han orkesterverket ”Lumpy Gravy” – inte ett renodlat sådant, men ändå – och säcken knöts ihop strax före hans död med ”The Yellow Shark”, framfört av Ensemble Modern. Det släpptes den 2 november 1993, Zappa gick bort i prostatacancer den 4 december samma år.

Det är fantastisk musik och Tom Waits dansade sig sanslös.

– Det här är makalös musik som ger anledning till vördnad. Det är ett rikt karnevalståg i olika färgnyanser. Det är Zappas perfekta galenskap och mästerskap avklarnade. Frank regerar med Elmore James på sin vänstra sida och Stravinsky på sin högra. Frank styr över sitt rike med de konstigaste av verktyg.

Tom har rätt. Ingen hade velat vara utan det verket. Men ingen hade heller velat vara utan den tämligen raka rockplattan med Captain Beefheart, ”Bongo Fury”. Fråga dramatikern, dissidenten och Tjeckoslovakiens president 1989-1992 och Tjeckiens president 1993-2003, Václav Havel. Zappa bjöds 1990 in till Prag och utsågs av Havel till ambassadör gentemot väst rörande frågor om handel, kultur och turism.

Alla undrade: Vad snackade de om över några glas Becherovka och kedjerökning av Winston i residenset, Pragborgen.

– Havel sa att han diggade mina skivor, framför allt den jag gjorde med Captain Beefheart, ”Bongo Fury”.

Strax därpå, 1991, tillkännagav Zappa sina planer på att kandidera till president i hemlandet …

Det finns mycket

Man kan när artister går bort i förtid spekulera i om de hade sina bästa verk framför sig.

En sådan fråga är självklart ovidkommande för nära och kära, men intressant för publiken. Här kan man till att börja med glädja sig åt att det finns 113 utgivna studioalbum, varav 62 gavs ut medan han levde, 13 samlingar och 34 singlar. Tar en livstid i anspråk att skaffa sig en intim relation med det mastodontverket, och ändå, visst är det möjligt att han hade kunnat överträffa sig själv. Som estradör på världens scener hade han definitivt kunnat ta sig själv till nya, högre höjder.

Men mest av allt kanske man saknar totaliteten av Frank Zappa. Man kan bara tänka sig hur han de senaste decennierna hade gått loss över internet och sociala medier och hur många molekyler det funnits kvar av Trump sedan han passerat igenom Franks intellektuella stenkross. Som talesättet lyder: ”Frank Zappa didn’t suffer fools gladly”.

Det är inte det att Frank Zappa gick bort för tidigt.

Det är synd och skam att en sådan människa, en sådan ovärderlig bristvara, någonsin ska behöva dö. Vem står i dag för mottot: ”Anything, anytime, anyplace, for no reason at all”? □

Personligt

FRANK ZAPPA
NAMN: Francis Vincent Zappa.
FÖDD: 21 december 1940.
DÖD: 4 december 1993.
YRKEN: Gitarrist, sångare, låtskrivare, konceptualist, seriös kompositör, bandledare, producent, filmregissör, manusförfattare …
EXTRAKNÄCK: Var under en kort period av Tjeckoslovakiens president Václav Havel speciellt utsedd ambassadör gentemot väst för handel, kultur och turism. Medverkade 1986 i rollen som knarkbaronen Mario Fuente i avsnittet ”Payback” av krimserien ”Miami Vice”.
HAR SPELAT MED: Zappa gästade ibland, det mest överraskande inhoppet var när han dök upp på Grand Funk Railroads album ”Good Singin’ Good Playin’” (1976), både i egenskap av producent och gitarrist (på en låt: ”Out To Get You”). Han medverkar också på John Lennons ”Some Time In New York City” (1972), George Dukes ”Feel” (1974) och ”King Kong: Jean-Luc Ponty Plays the Music of Frank Zappa” (1970).
FAMILJ: Gift med Kay Sherman 1960-64. Gift med Gail Sloman från 1967 och fram till sin död. De fick barnen Moon (f. 1967), Dweezil (f. 1969), Ahmet (f. 1974) och Diva (f. 1979).
BODDE: Sedan han slagit igenom som musiker hade han två kända adresser: 2401 Laurel Canyon Boulevard, där han flyttade in sent 1960-tal, sedermera slog han och familjen rot på 7885 Woodrow Wilson Drive i Hollywood Hills, han blev kvar där till sin död.
FAVORITMUSIK: Edgard Varèse, Anton Webern, Igor Stravinskij, Guitar Slim, Johnny ”Guitar” Watson, Elmore James, Lightnin’ Slim, Lee Andrews & The Hearts, The Shields, The Penguins, och många fler … Vad gäller populärmusik hade Zappa hjärtat i 1950-talet.
HOBBY: Kaffe och cigaretter (röda Winston). Kaffe definierade han som ”svart vatten” och cigaretter som ”min favoritgrönsak”. I övrigt … jobb, jobb, jobb! Frank Zappa var en av den mänskliga historiens största arbetsnarkomaner.

HOT STUFF

COLLECTOR´S RECORDS & EPHEMERA

WORLDWIDE MAILORDER SINCE 1986
ÄLMHULT - SMÅLAND - SWEDEN

Beställ på www.hotstuff.se
för snabba leveranser, väl packat.
Betala med Kort, PayPal eller mot faktura.

Anmäl dig på hemsidan för nyhetsmail,
så får du inbjudan till våra butiksdagar
och nyheter på ingång eller
följ oss på Instagram.

Lika många vinyler som på Tradera, men till fast pris & på ett ställe

Södra Sveriges största Skivbutik finns i Älmhult

Vår 250 kvm välsorterade vinylbutik finns i centrala Älmhult. Minst 50.000 titlar i lager, i god ordning, i de flesta musik stilar. Nytt och begagnat, där du både kan göra fynd och syna riktiga rariteter. Alltid minst 20.000 skivor som ännu inte hunnit ut i webbutiken och bara finns på plats.

Älmhult ligger mitt i södra Sverige. 1h från västkusten, 1,5 h från Malmö, Jönköping och Östkusten. Utmed stambanan. Om du kommer med tåg så finns vi 300 meter från stationen.

Nu har vi specialpris på hotell igen!

Dubbelrum med frukost 595 kr. Gäller helger & lov.

Kolla hemsidan för aktuella kampanjer.

Vi betalar bäst för stora skivsamlingar i hela Sverige. Tipsa oss, så betalar vi ”hittelön”

hotstuff.se

Huvudbutik:
Norra Esplanaden 5, Älmhult Telefon 0476-10449
Butik i Varberg:
Östra Långgatan 30 www.hotstuff.se/varberg

Kvalitetskomponenter för medvetet DIY-folk

LUKASE
AUDIO & COMPONENTS

Vi är välsorterade på kontakter och kabel för dig som monterar eget kablage. Vi lagerför komponenter från Gotham Audio, RAMM Audio, KLE Innovations, ETI Research, NETZOtech, Supra, HICON, Sommer Cable, Neutrik med flera.

KONDENSATORER
Vi har även audio grade kondensatorer som till exempel ClarityCap och AuriCAP. Vi har hundratals olika filmkondensatorer i lager.

TRANSISTORER
LINEAR SYSTEMS lågbrusiga LSK170, LSJ74 med flera har vi också i lager. Till exempel Lateral MOSFET – perfekt som effekttransistor i ditt nya bygge! Vi har närmare 100 olika sorters transistorer i lager.

HÖGTALARELEMENT
Vi kan även erbjuda högtalarelement från Reckhorn Audio, BESTON Technology och Audience för den som bygger sina egna högtalare.

Självklart hittar du även lödutrustning och mycket annat DIY-relaterat i vår nätbutik: lukaseparts.se

För mer information, priser och beställning besök **www.lukaseparts.se**

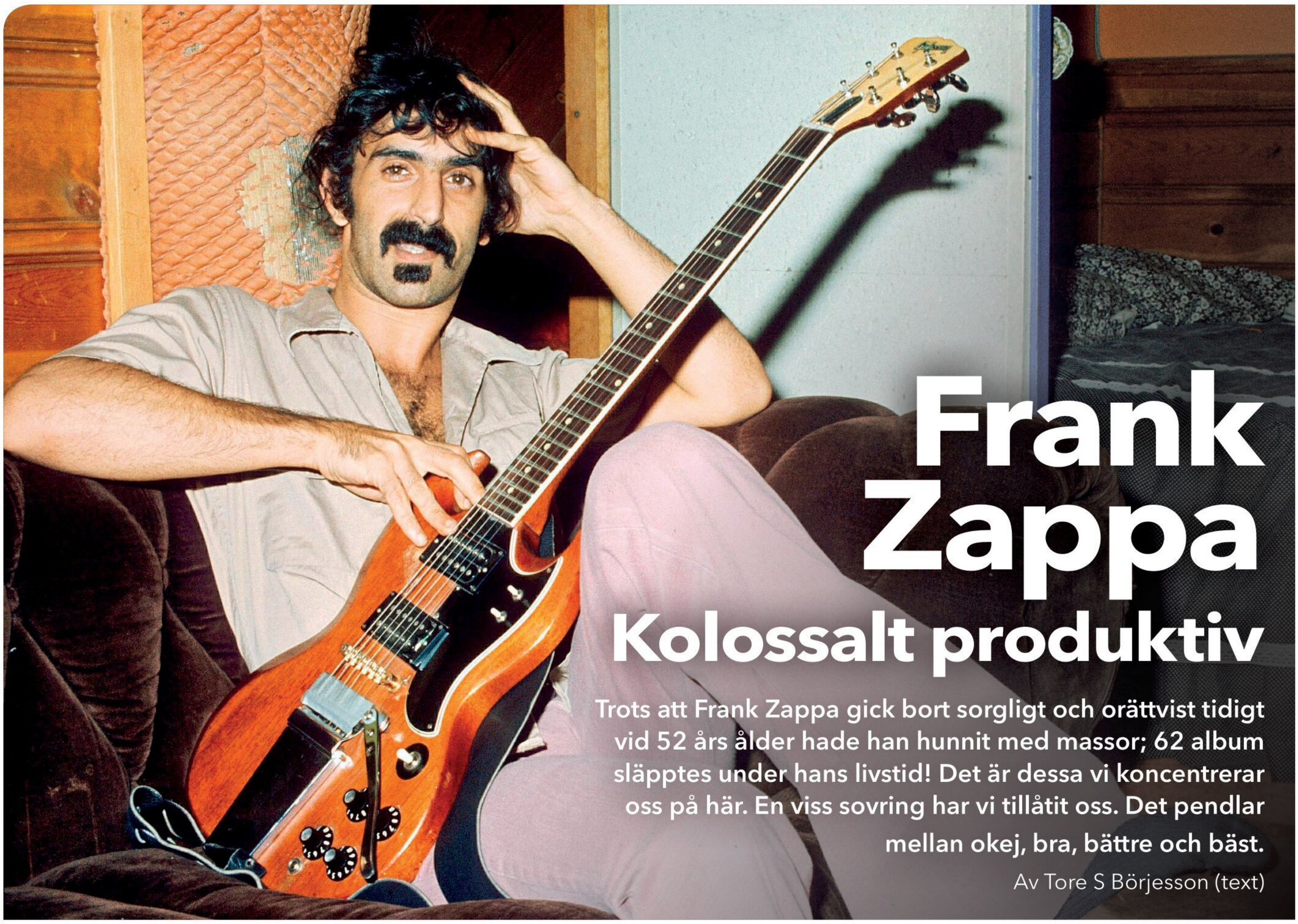

Frank Zappa
Kolossalt produktiv

Trots att Frank Zappa gick bort sorgligt och orättvist tidigt vid 52 års ålder hade han hunnit med massor; 62 album släpptes under hans livstid! Det är dessa vi koncentrerar oss på här. En viss sovring har vi tillåtit oss. Det pendlar mellan okej, bra, bättre och bäst.

Av Tore S Börjesson (text)

Freak Out! (1966)
The Mothers of Invention

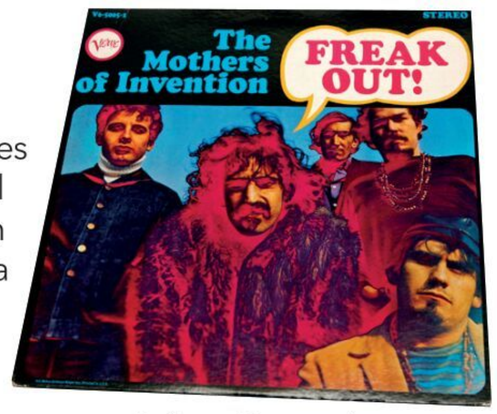

Recensenten Pete Johnson på Los Angeles Times skrev att "Freak Out!" var det största stimulit till ökad försäljning av huvudvärkstabletter sedan inkomstskatten … Ibland kan den riktigt dåliga recensionen vara den största hyllningen.
Plattan blev omedelbart kult i USA och ännu större i Europa. Det är blues, R&B, doo-wop, garagerock, och orkestrala inslag i en underbar gryta, allt framfört med en vass satirisk glimt i ögat. Men komedin tilltåts aldrig överskugga själva musiken. Ett av rockhistoriens första och bästa dubbelalbum.
Adjö medelklass-Amerika – här kommer… FREAKSEN! Ribban sätts direkt med garagerocken i öppningsspåret: "Hungry Freaks, Daddy".

Absolutely Free (1967)
The Mothers of Invention

Än vildare än debuten … Det ligger i texterna, ja, den konformistiska populationen får sina feta kängor, liksom konsumtionskulturen, men det är musiken i sig som är revolutionär och än i dag utmanande i sin frihetstörst. Här ryms allt: å ena sidan free form jazz och citat från Stravinskij, å andra sidan citat från "Louie Louie" och kärleksfulla parodier på tidens pop och rock. Så här kan man också utmana och försvara yttrandefriheten! Det tjeckiska bandet Plastic People of the Universe – bildat 1968 runt Pragvåren och det sovjetiska förtryck som följde – tog sitt namn efter låten "Plastic People". Zappa representerade för dem den frihet de förvägrades. Bästa låt: "Brown Shoes Don't Make It" – en absurdistisk miniopera.

Lumpy Gravy (1967)
Frank Zappa

Den första soloplattan och det första seriösa, orkestrala verket av KOMPOSITÖREN Frank Zappa, kännetecknat av att han inte lirar på plattan, bara dirigerar, instrumenten tar medlemmarna i Abnuceals Emuukha Electric Symphony Orchestra hand om. Tycke och smak varierar, men ordet "seriös" ska inte skrämma bort någon, det är lättlyssnat, om man inte är helt konventionell i sin smak, och temat som öppnar plattan är en hit, en melodi att vissla med i. Musiken bryts med jämna mellanrum upp av inslag av musique concrète och dialog där höjdpunkten är Louis Cuneos skratt, vars sound Zappa liknade vid en "psykotisk kalkon". Ett sådant skratt kan roa vem som helst, men det är Zappa som tar med det på skiva intill ett orkesterverk. "Lumpy Gravy" var en av Zappas egna favoriter och hans hustru Gails absoluta favorit.

We're Only In It For The Money (1968)
The Mothers of Invention

Det är lustigt att Frank Zappa, som var anti-hippies och anti-droger, var så bäst på att göra psykedelisk musik … Det här var ett populärt soundtrack för flummare över hela världen. Man kan väl röka på utan att vara hippie, eller hur? Zappa gjorde en skarp distinktion mellan freaks som levde livet som outsiders på djupet 24/7 – och hippies som var yta, mode och naiv idioti: "First I'll buy some beads/And then perhaps a leather band to go around my head /…/ I will ask the Chamber of Commerce/How to get to Haight Street/And smoke an awful lot of dope /…/ I will love everyone/I will love the police as they kick the shit out of me on the street…" Det var nog i verkligheten oftast inte alls lätt att skilja på freaks och hippies. Hur som helst, en felfri platta. "Sgt. Pepper" framstår som spiknykter i jämförelse.

Cruising with Ruben & the Jets (1968)
The Mothers of Invention

En kulturgärning, såtillvida att hörde man inte till Zappas generation eller var inne i 1950-talets musik av andra skäl, var det här antagligen det första mötet med doo-wop över ett helt album. Zappa sög in oss i doo-wop … Det är kul lyssning. Det är inte förbjudet att le och skratta, men bara skratta med, inte åt, Zappa betonade med emfas att det inte var satir: ”Det är en homage till doowop, min ungdomskärlek. Jag älskar det. Musiken gick in i mig på djupet och fick mig att känna saker, vilket det mesta av musiken i dag inte förmår.” Ingen av låtarna slår sig in bland de stora doo-wop-klassikerna, men låtar som ”Jelly Roll Gum Drop”, ”Love Of My Life”, ”No, No, No” och ”Stuff Up The Cracks” håller klassen.

Uncle Meat (1969)
The Mothers of Invention

”Uncle Meat” en öde ö-platta. Ett kollage, surrealistiskt, absurt, bisarrt, men när man lyssnat klart ett kristallklart porträtt av Zappas genialitet. Svänger från start, orkestralt och vackert – ”Uncle Meat: Main Title Theme” – på det ”The Voice Of Cheese”, där Suzy säger att hon är ett freak med bara ett hem kvar: ”I’m Suzy Creamcheese/Because I’ve never worn fake eyelashes in my whole life/And I never made it on surfing set/ And I never made it on beatnik set/ And I couldn’t cut the groupie set either/And, um/Actually I really fucked up in Europe/Now that I’ve done it all over/ And nobody else will accept me/I’ve come home to my Mothers.” Sen kommer en av Zappas förnämsta gitarrlåtar – ”Nine Types Of Industrial Pollution” – och den halsbrytande, gränsöverskridande poplåten, operettsång och sång på helium ingår, ”Dog Breath, In The Year Of The Plague”, med en pregnant refräng om att vara kåt i baksätet på en Chevrolet: ”Fuzzy dice/Bongos in the back/My ship of love/Is ready to attack.” Och på den vägen är det … Zappas enskilt största stund.

Hot Rats (1969)
Frank Zappa

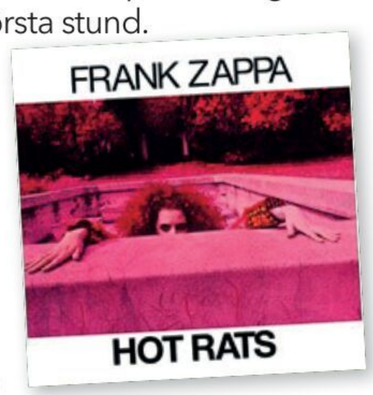

Hits hade han aldrig, med två undantag: ”Bobby Brown” och ”Valley Girl”, men ingen av dem var naturligtvis någon favorit bland de seriösa fansen. För dem var andra låtar hits, som ”Peaches en Regalia” och ”Willie The Pimp”, dubbel-knockouten som inleder ”Hot Rats”. Den förstnämnda en instrumental, lätt jazzig poplåt som skulle kunna få ungarna på ett dagis att dansa ringdans, den sistnämnda kraftfull bluesrock med jazzattityd. Det saknas inte spelrum för solon: Sugarcane Harris på violin, Zappa på gitarr samt Don Van Vliet, alias Captain Beefheart, på sång: ”I’m a little pimp with my hair gassed back/Pair a khaki pants with my shoes shined black…” Det är den enda låt där sång förkommer. Sägs att plattan var viktig för framväxten av genren fusion, det som på svenska kallades jazzrock, det stämmer säkert, men det är inte så värst mycket jazz på plattan, mer än till attityden, det stora utrymmet för solon. ”Willie The Pimp” klockar in på 9,21 och ”Gumbo Variations” på 12,53. Allt som allt: Zappas dittills rakaste platta, ja, dansant om man är lite frisinnad.

Burnt Weeny Sandwich (1970)
Mothers of Invention

The Mothers of Invention upplöstes av Zappa 1969, innan ”Hot Rats”, men det fanns godis i valven ... Här samlas inspelningar gjorda 1967-1970. Albumet börjar och slutar med två härliga doo-wop-covers: Four Deuces ”WPLJ” och Jackie & The Starlites ”Valeria”. Bokstäverna WPLJ stod för ”white port lemon juice”, en kombo, utlovar texten, man ska bli makalöst skönt packad på. ”En galnare låt än jag någonsin kunnat skriva”, sa Zappa. Man tror honom. Mellan dessa ligger två centrala, omväxlande lättillgängliga och komplexa kompositioner som bär albumet: ”Holiday In Berlin, Full Blown” och ”Little House I Used To Live In”. Actionspäckad musik. Livsnödvändigheter för fansen.

Weasels Ripped My Flesh (1970)
Mother of Invention

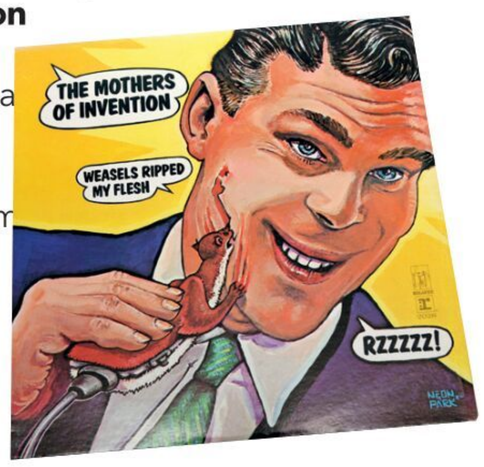

En till Mothers-platta skapad från valven, studio- och liveinspelningar huller om buller, att säga att Zappa kunde vara spretig är som att säga att Zlatan har tryggad ekonomi, men möjligen att Zappa här sätter personligt rekord. Violinisten Sugarcane Harris sjunger en straight cover på Little Richards ”Directly From My Heart To You”, ställ det mot den avantgardistiska frijazzen i ”Didja Get Any Onya?” och framför allt: ”The Eric Dolphy Memorial Barbecue” ... Det är härligt galet. Men här finns också flera raka nummer som fängslar: ”My Guitar Wants To Kill Your Mama” är en lätt skruvad garagerockare där Zappa är förbannad på tjejens morsa som inte vill att hennes dotter ska umgås med ett freak: ”She told me: don’t bother to call again/Unless I cut off all my hair”. Se upp för titellåten … Oorganiserat oväsen!

Chunga’s Revenge (1970)
Frank Zappa

Här går Zappa vad gäller texterna in i sex- och groupieland och Flo & Eddie – Howard Kaylan och Mark Volman – är ombord som uttolkare. Självklart intressanta ämnen värda att uttolka, de är ju en del av rockhistorien, tyvärr skulle Zappa med tiden överdosera på dem. ”Twenty Small Cigars” är instrumental, icke desto mindre ett bottennapp. Hissmusik? Men varför? Bäst blir det när han går in i gitarren i 180, som på ”Transylvania Boogie” och ”The Nancy & Mary Music” – och ”Tell Me You Love Me” snuddar på ett förtjänstfullt sätt vid hårdrock ... Sålunda: ett givet köp för de inbitna fansen, det saknas inte glimrande ögonblick, men en skiva att hoppa över för andra.

Fillmore East – June 1971 (1971)
The Mothers

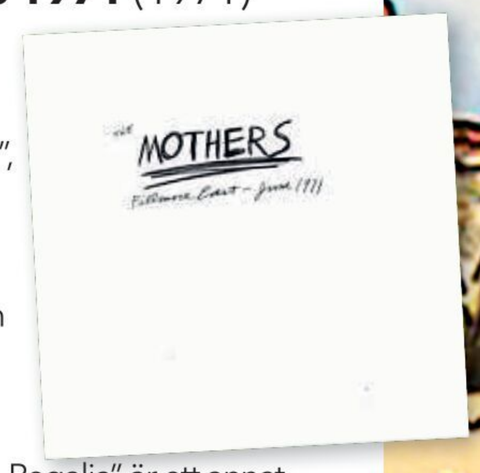

När det är bra är det bäst: ”Willie The Pimp, Part One”, där Zappas killergitarr möter Aynsley Dunbars furiösa, likväl smidiga attack på trummorna är en njutning som inte bleknat ett uns på de 51 år som gått sedan konserten. Tagningen på ”Peaches En Regalia” är ett annat äss. Problemet är de låtar där musiken i stort sett bara utgör fond till Howard Kaylan och Mark Volmans komedirutiner om sex och groupies. Visst, när man i unga år köpte skivan var det spännande och skrattframkallande att lära sig om ”the mud shark incident” (pigghaj) som 1969 hade inträffat på Edgewater Inn i Seattle. Man kunde fiska direkt från hotellrummets fönster där. Det gjorde Mark Stein i Vanilla Fudge och nån av bandets roddare, samt John Bonham i Led Zeppelin och det bandets roadmanager, Richard Cole. Piggahajen som fastnade på kroken fick strax senare, i sprattlande tillstånd, på ren svenska smaka av en groupies mus … Kul att höra en gång, kanske några till, men sen är det hoppa-över-spår.

200 Motels (1971)
Frank Zappa

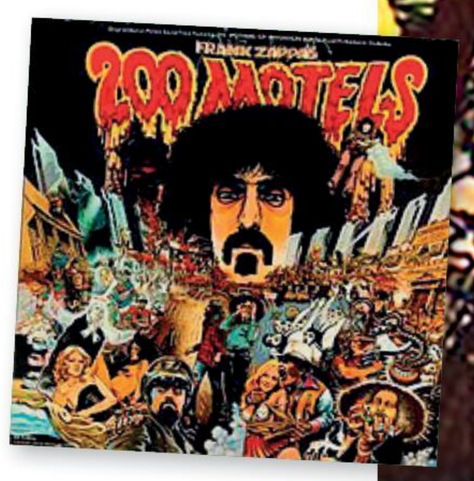

Få musiker har skrivit låtar ihop med Zappa, men gitarristen Jeff Simmons, som till och från lirade med honom under dessa år, är en. Jeff hade en roll i ”200 Motels” och som musiker till soundtracket, men hoppade av – Ringo Starrs privatchaufför Martin Lickert tog över rollen som ”Jeff”, också Ringo medverkade – det säger en del om Zappas förmåga till ögonblicklig improvisation att han rakt av stoppade in storyn i filmmanuset. Lustigt nog blev det till det bästa orkestrala och textmässiga stycket på plattan: ”Strictly Genteel”. I övrigt är de raka låtarna bäst, som hårdrocken i ”Mystery Roach” och ”Magic Fingers” eller parodin på country i ”Lonesome Cowboy Burt”. Vilken låt Zappa och Jeff Simmons skrev ihop? ”Wonderful Wino”, som först dök upp på Jeff Simmons soloplatta ”Lucille Has Me Messed My Mind Up” (1969) och sju år senare på Zappas ”Zoot Allures”.

Just Another Band From L.A. (1972)
The Mothers

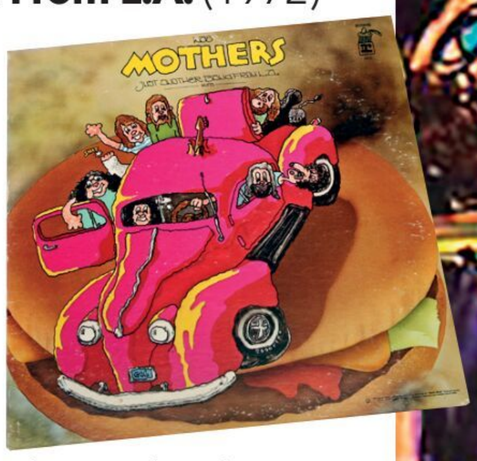

Den sista plattan – av fyra – med Flo & Eddie i Mothers laguppställning och de får bre ut sig i ”Billy The Mountain” som klockar in på 24 minuter och 27 sekunder. Kanske inte för mycket där och då på Pauley Pavilion på UCLA – det är en liveplatta – kanske inte för mycket om man köpte skivan då den gavs ut, men för mycket när man lyssnar i dag. Det är komedirock, det är en parodi på rockoperor En anakronism i sig, och många av skämten är bundna till tid och rum. Bäst: en hårdrocksversion av ”Dog Breath” från ”Uncle Meat”. Kul, men inte i närheten av mästerverket, originalet.

Waka/Jawaka (1972)
Frank Zappa

Plattan kallades för uppföljare till "Hot Rats", sant såtillvida att det mesta är instrumentalt och utrymmet för solisterna är spatiöst. Men medan "Hot Rats" flörtade med jazz och i grunden lät rock, går Zappa här hela vägen in i fusion och man kan njuta av musikernas skicklighet; Aynsley Dunbar är orimlig på trummor, kanske den bästa Zappa haft, då, förr, eller senare. Man kan samtidigt känna att dessa Miles Davis-inspirerade exkursioner – trumpetaren Sal Marquez förstärker draget av Miles – är mer än lovligt i brist på melodisk struktur, "Big Swifty", ett inledande tema plus solon, som klockar in på 17 minuter och 22 sekunder, är en överdos. Titellåten nöjer sig med 11 minuter och 17 sekunder och är bäst här. Excellenta musikanter. Men bara för de redan frälsta.

The Grand Wazoo (1972)
Frank Zappa & The Mothers

Rätt och slätt ett mästerverk i genren fusion. Med ett storband i ryggen får Zappa till en rad minnesvärda melodier, hits i denna rätt smala värld, solona är undantagslöst minnesvärda, det gäller Zappa själv– "Eat That Question"! – och det gäller George Duke på klaviaturer, som från denna stund och några år framöver ska växa ut till den kanske mest profilstarka musiker Zappa någonsin hade i någon av alla upplagor av The Mothers, i konkurrens med Ian Underwood. Bland vad jag kallar hits ska ett särskilt omnämnande gå till den barnsligt underbara paradmarschlåten för freaks: "Cleetus Awreetus-Awrightus", man skrattar av ren och skär glädje när man lyssnar. Redan nämnda "Eat That Question" är också extas; och allt avrundas med den outsägligt vackra "Blessed Relief". Den satiriska ådra som Zappa ofta – ibland intill överdos – odlade både vad gäller text och musik är frånvarande, enär det är helt instrumentalt (lite sång förekommer, men ordlös sådan). Det är skönt.

Over-Nite Sensation (1973)
Frank Zappa & The Mothers of Invention

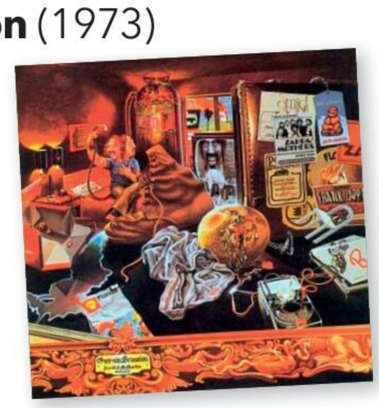

Helt klart ett stilbrott, en vattendelare, det är här Zappa i mycket ritar upp kartan för sin fortsatta karriär (de orkestrala verken som komma skulle undantagna). Det är fortfarande skruvat i jämförelse med bred kommersiell pop och rock – få andra fick ur sig mästerliga låtar om att flytta till Montana och odla tandtråd – men mer lättlyssnad än så här blev aldrig Zappa och plattan kan i mångt och mycket ses som en greatest hits, som pop och rock med ambition att behaga utan att för en sekund vara urvattnad. "Camarillo Brillo", "Dinah-Moe Humm", "I'm The Slime", "Montana" blev livefavoriter. Zappa tar över på sång, med två undantag, en roll han framöver skulle behålla. Varenda låt innehåller ett pregnant, mästerligt, kort gitarrsolo. Jean-Luc Ponty gästar på fiol, liksom Tina Turner & The Ikettes på bakgrundssång. Kvaliteten på ljudet är det bästa Zappa fått till. Det var här han fick en ny, yngre generation fans.

Apostrophe(') (1974)
Frank Zappa

Hälften kom från samma inspelningstillfälle som "Over-Nite Sensation". Det är svårt att undkomma tanken att det var det albumet som krattade manegen för "Apostrophe(')", nu var den breda publiken med på noterna och det blev en tiondeplats på Billboard 200, det högsta Zappa någonsin nådde. Upplägget är detsamma, korta låtar med pregnanta solon och humoristiska texter, till exempel om faran i att äta av piss färgad snö – "Don't Eat That Yellow Snow" – men i plattans bästa låt – "Uncle Remus" – är ämnet allvarligt, rasism och klassmotsättningar och – faktiskt! – till melodi och arr en låt Elton John hade kunnat skriva, då hade det blivit en topp 10-hit. George Duke står som medkompositör och förmodligen är musiken helt och hållet hans, medan Zappa tog hand om texten. På "Cosmik Debris" får New Age-kulturen och DiLeva-folket en välriktad käftsmäll, Zappa var alltid och i alla avseenden en ateist och materialist (i filosofisk mening) och ansåg religion och besläktade företeelser som humbug och – oftast – bara ett utslag av girighet, ett sätt att blåsa naivt folk på pengar. Jack Bruce är gäst på och medkompositör till titellåten.

Roxy & Elsewhere (1974)
Frank Zappa & The Mothers

Gitarristen Frank Zappa ... Woaaaah, mamma! Man bryter som lyssnare ihop i en mix av tårar och extas när han släpper loss i "Son Of Orange County", en vidareutveckling och förbättring av "The Orange County Lumber Truck" från "Weasels Ripped My Flesh", och den övergår omedelbart i "More Trouble Every Day" från debutalbumet "Freak Out!" och i ett nytt solo som tangerar den världsrekordnotering som Zappa just satt i föregående låt. Det här är en live-dubbel-lp som måste övervägas i den ständigt pågående diskussionen om vilket som är FZ:s enskilt förnämsta verk. Bandet briljerar med bröderna Fowler – Tom och Bruce på bas respektive trombon – George Duke på klaviaturer och den fenomenala Chester Thompson på trummor ... Lyssna på Chesters brutala groove och fills på "More Trouble Every Day" ... Ja, och en sak till, i Napoleon Murphy Brock har Zappa hittat en av sina bästa sångare. Sen har vi vad som i mina öron är Zappas mest lyckade komedi-freak-jazz-spoken-word-låt: "Be-Bop Tango (Of The Old Jazzmen's Church)". Den är oavlåtligen genuint kul och musiken i sig är oavlåtligen spännande.

One Size Fits All (1975)
Frank Zappa & The Mothers of Invention

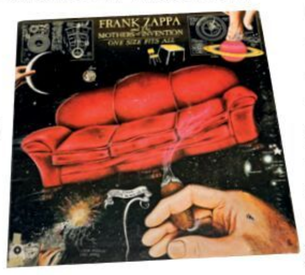

Även denna platta är med i kampen om guldmedaljen för Zappas enskilt förnämsta verk. Alla låtar är hits (för fansen). "Inca Roads" innehåller vad som slåss om titeln FZ:s bästa gitarrsolo, George Dukes solo på klaviatur kan vara det bästa som fästs på vinyl (på en Zappa-platta). De skickliga musiker som han vid tiden omgav sig med får sig en känga i "Po-Jama People" – Zappa sa någonstans att det var priset man fick betala för disciplinerade ekvilibrister, de var skittråkiga på fritiden på turnéerna – men det blev en härlig låt av det och det kan i än högre grad sägas om "Florentine Pogen" och "Andy" – ja, och "Sofa" är i bägge sina versioner genuint vacker musik. Zappas ungdomsidol Johnny "Guitar" Watson gästar. Även denna platta benämdes som fusion, men jazzen åker i baksätet, rocken i framsätet: Un tour de force, avec certitude!

Bongo Fury (1975)
Frank Zappa & The Mothers, with Captain Beefheart

När Frank Zappa av Tjeckoslovakiens president Václav Havel utsågs till ambassadör för kultur, handel och turism och Zappa med pompa och ståt mottogs på statsbesök i landet, som nyligen blivit av med förtrycket från Sovjetunionen, var ju naturligtvis Václav tvungen att bedyra sin genuina kärlek till musikern Zappa genom att utnämna hans bästa album: "Bongo Fury", sa Tjeckoslovakiens president. Riktigheten kan diskuteras, men helt fel ute är inte Václav. De centrala låtarna är "Carolina Hard-Core Ecstasy", "Advance Romance" och "Muffin Man" som än en gång bevisar att Zappa är en av rockhistoriens förnämsta sologitarriser. Men i de kortare låtarna skiner verkligen Captain Beefheart, gläfser som en kåt pitbull på ecstasy på "Debra Kadabra", till exempel. Här gör Terry Bozzio entré som trummis och svänger hårt och brutalt.

Zoot Allures (1976)
Frank Zappa

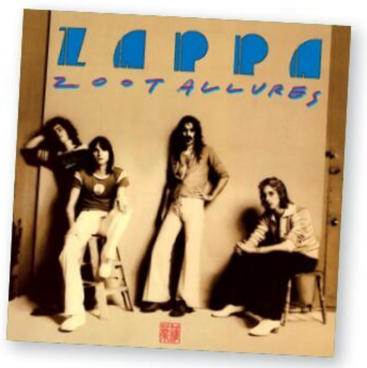

När Zappa liksom sväljer mikrofonen och man hör smacket när han särar på läpparna blir det riktigt otrevligt, begreppet "närmickat" får här en ny, snuskigare och djupare innebörd – och, ja, det är riktigt bra. Låt: "The Torture Never Stops". Ett sadomasochistiskt epos på snudd tio minuter där en kvinna får smaka på både det ena och det andra i genren sexuellt laddad smärta och hon ackompanjerar sig själv med passande skrik. Zappa hade en fäbless för den sexuellt kinky sidan av tillvaron och här funkar det toppen. Kanske kan man kalla det för en långsam jazz-blues i depraverad, utdragen extas. Gitarrliret i de instrumentala låtarna – som kort och gott är solon – "Black Napkins", "Friendly Little Finger" och "Zoot Allures" är kort sagt himmelskt. Resten är bagateller, men jävligt lustfyllda bagateller. I "Wonderful Wino", skriven ihop med Jeff Simmons, blir det ren jävla hårdrock, och texten beskriver en alkis som bland annat panikbajsar i en dams trädgård eftersom nöden inte har någon lag när det är alkisdiarré på G.

Zappa In New York (1978)
Frank Zappa

Plattan öppnar med ett funky komedinummer inspirerat av Goethes "Faust" och/eller Robert Johnsons deal vid korsvägen, alltså att sälja sin själ till djävulen mot att få sin dröm förverkligad, ett klassiskt och odödligt tema som uppstått i otaliga former, i Zappas version frestar djävulen med tuttar och bärs: "Titties & Beer". För pubertalt för somliga, men inte för mig, jag gillar, även som vuxen, tuttar och bärs. Som enskild låt funkar den fint för i övrigt är det den komplexa, men ändå så tillgängliga, Zappa som firar triumfer. "The Black Page Drum Solo/Black Page #1" och "Black Page #2" är galet bra och i "The Purple Lagoon" som klockar in på 16 minuter och 57 sekunder får jävlar anamma Mike Brecker bevisa sig värdig sin legendstatus som tenorsaxofonist – och han lyckas med spets. Fantastiskt! Det ska också nämnas att Eddie Jobson, klaviatur och violin, före detta Roxy Music, här ger sitt främsta bidrag till FZ.

Studio Tan (1978)
Frank Zappa

Zappa var inget om inte produktiv. Kanske att publiken inte alltid orkade med att ta in den makalöst täta skivutgivningen …? Utifrån den hypotesen tror jag att "Studio Tan" hamnade mellan stolarna. Orättvist. Men det kan ju rättas till i efterhand. De vokala inslagen på eposet "Greggery Peccary", som klockar in på 20 minuter och 40 sekunder, funkar fint som fond mot musiken och vid cirka 13 minuter förlöses allt av vilt, galen instrumental musik, sedan lite mer vokala inslag, följda av mer instrumental, underbar musik. Plattan rundas av med mästerverket "RDNZL" där Ruth Underwood får bekänna färg på xylofon, vibrafon eller marimba, hon spelade allt, innan Zappa tar allt in i mål med ett tappa-hakan-solo.

Sleep Dirt (1979)
Frank Zappa

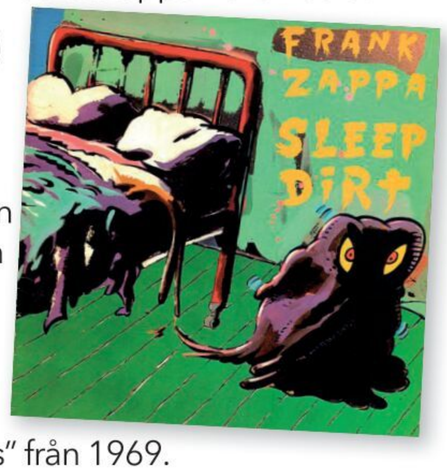

Annu en formidabel platta, Zappa hade från början tänkt döpa den till "Hot Rats III" och okej för det, om man ser den som en vidareutveckling av den ursprungliga "Hot Rats" från 1969. Men det albumet var i grunden rock, och rätt skitig sådan. Här är det mer av komplexa kompositioner med gott om noter. Det är instrumentalt, jazzinfluerat, men man hör också den seriösa sidan av Zappa, kompositören av orkestrala verk. Allt bryts helt plötsligt av med ett mästerligt, akustiskt gitarrsolo mot en lugn, soft bakgrund: det är titellåten (slutar i snarkningar). Den akustiska gitarren fick vila på "The Ocean Is The Ultimate Solution" men – gosse! – Zappa kramar all juice ur sin elektriska gitarr, ett gudabenådat ståbassolo ingår också – oklart av vem, tre basister listas på omslaget, men grundtips: Patrick O'Hearn. Vad kan mer sägas? Jo, detta, Zappa må ha hållit sig borta från hallucinogena droger, men mer LSD-trippat än på "Filthy Habits" blir det inte.

Sheik Yerbouti (1979)
Frank Zappa

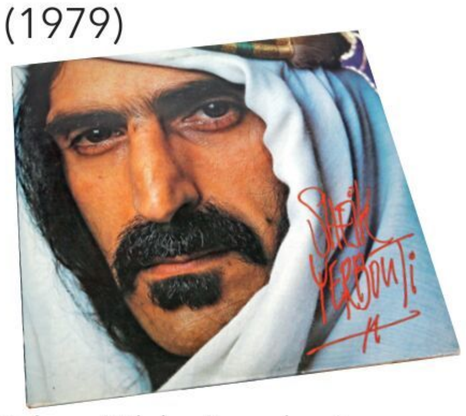

Kanske ändå det mest kommersiella Zappa släppte ifrån sig. Produktionen är klinisk, inte nödvändigtvis ett beröm, och parodierna på Bob Dylan – "Flakes" – och på disco – "Dancin' Fool" – och judiska bimbos – "Jewish Princess" – är jättekul första gången, men håller inte för upprepade lyssningar. Det flörtas genomgående med hårdrock på ett rätt trubbigt sätt och det får Zappa, 38 år vid tillfället, att låta gammal. Nåväl, säga vad man vill om "Bobby Brown", men det är en bra låt i linje med Zappas ungdomskärlek till doo-wop, och texten – om råbarkat, kinky bögsex – är kul, framför allt när man betänker att den blev en megahit i Skandinavien i egenskap av sista-dansen-tryckare på tidens skoldanser…? "Yo' Mama" räddar givetvis en massa, som alltid när sologitarristen Zappa tar plats. Men som de säger i USA: too little, too late.

Orchestral Favorites (1979)
Frank Zappa

Bra, men det blir i dessa arrangemang lite av ett soundtrack utan film. "Strictly Genteel" och "Bogus Pomp" hade tidigare hörts just på ett soundtrack, det till filmen "200 Motels". Var och en får välja själv, men personligen föredrar jag trots allt den Zappa som har en fot i rocken. Som blandar upp alla sina influenser, samtidigt i en och samma låt, eller sida vid sida i olika låtar. Bäst: "Duke Of Prunes" – där kliver FZ in med gitarren.

Joe's Garage, Acts I, II & III (1979)
Frank Zappa

De som lätt blir en smula trötta på Zappas djupt rotade intresse för klet kan få problem med den här plattan, han fördjupar sig i avsugningar utförda av manipulativa katolska flickor ("Catholic Girls"), flickor som bjuder ut sig till bandets roddare ("Crew Slut"), de riskabla följderna av sådant leverne ("Why Does It Hurt When I Pee?"), sexuell fetischism ("Stick It Out", "Sy Borg"), analsex ("Dong Work For Yuda", "Keep It Greasy") … Personligen är jag tudelad, det är ju ändå rätt kul när Ike Willis i "Why Does It Hurt When I Pee?" slår fast: "My balls feel like a pair of maracas …" En hel del av låtarna är tyvärr föga spännande rent musikaliskt, som titellåten, en cheesy tra-la-la-sak. Trodde inte det om Zappa … Detta sagt å ena sidan. Å andra sidan håller hälften hög klass, med "Lucille Has Messed My Mind Up", "On The Bus", "Keep It Greasy" och framför allt: "Watermelon In Easter Hay" – ett av Zappas allra finaste solon – som toppar. Lyfter man blicken finns ett allvar i texterna, kritik mot regeringsmakten och organiserad religion, katolicism och scientologi, och censur. Rockoperan slutar med att all musik kriminaliseras …

Tinsel Town Rebellion (1981)
Frank Zappa

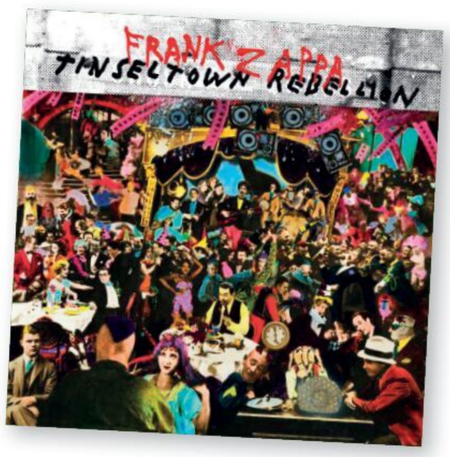

En liveplatta (mestadels) utan pålägg (mestadels). Förmodligen från den tid då – de avgörande solona undantagna – Zappa i mycket fokuserade på att vara estradör, sångare och dirigent, för här finns tre gitarrister till: Steve Vai (debut på skiva med Zappa), Ike Willis, och Ray White. Det är ett killerband över huvud taget, Vinnie Colaiuta excellerar på trummor. En genuin konsertupplevelse att spela upp hemma i vardagsrummet på rejäl volym, finalen, ett fyrtal i äss är bäst: "Pick Me, I'm Clean", "Bamboozled By Love", "Brown Shoes Don't Make It" och "Peaches III".

Shut Up 'n Play Yer Guitar (1981)
Frank Zappa

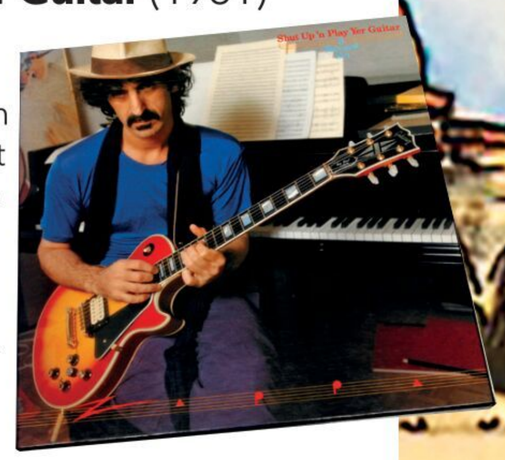

Först såldes plattorna som tre separata lp och endast via postorder: "Shut Up 'n Play Yer Guitar", "Shut Up 'n Play Yer Guitar Some More" och "Son of Shut Up 'n Play Yer Guitar". När plattorna kom till skivbutikerna gjorde de det i en tre-lp-box, som sedermera blev en dubbel-cd Personligen håller jag Zappa som den bästa sologitarristen genom tiderna, jag pratar inte om att vara banbrytande, inte heller om teknik, även om han hade sådan i övermåtta, utan bara om vad som glädjer mina öron och – ja, att då få alla dessa gitarrsolon på rad. Extas! Jag ser det inte som gjort för sträcklyssning, men allt är topp och man tar några nummer då och då och får ett lyft som räcker hela dagen, veckan eller månaden. Titellåten rekommenderas lite extra, liksom "Treacherous Cretins" och, så klart, "Black Napkins".

You Are What You Is (1981)
Frank Zappa

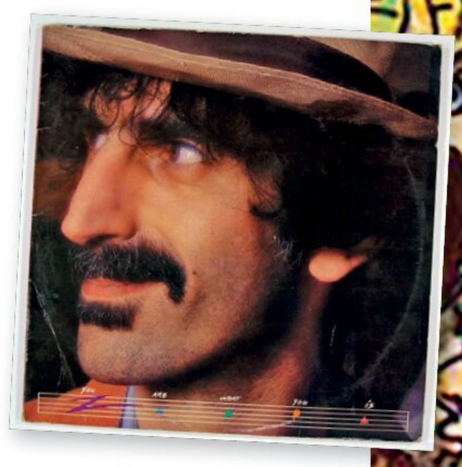

En platta som fokuserar på tajta, korta låtar med raka strukturer. Bland de många pärlorna måste "Doreen" framhållas, en makalös urladdning, en fantastisk hårdrockslåt med vild, självfull sång av Ray White. Man sjunger med och spelar luftgitarr samtidigt. Countryparodin "Harder Than Your Husband" är också fin, Jimmy Carl Black gör comeback och sjunger, den står på egna ben som låt, mer än en lustifikation. På "Dumb All Over" kommer solisten Zappa till tals med största förtjänst. Den kritiska, satiriska ådran är i fin form, han ger sig på religion, yuppies, motion- och fitnesskultur, disco, country, punk, överklassens vulgaritet, beordrad militärtjänstgöring, samt folk som inte kan ta livet av sig på första försöket (den faktiskt väldigt roliga "Suicide Chump") … Allt funkar. Nästan. Kanske borde han tänkt efter en gång till innan han skrev texten till "Jumbo Go Away", om det korrekta i att ge en ful groupie en käftsmäll, när hon inte förstår att det är dags att sluta suga av och gå hem. Allt som allt, en måsteplatta, den sista Zappa fick till.

Ship Arriving Too Late to Save a Drowning Witch (1982)
Frank Zappa

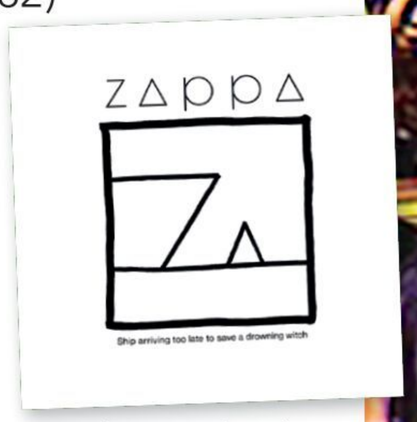

"No Not Now" är en rolig pop-hårdrock-låt och det är också "Valley Girl", där Zappas dotter Moon, 14 år vid tillfället, parodierar snacket och uttalet bland sina kompisar i San Fernando Valley, den överraskade Zappa med att bli en Top 40-hit. Höjdpunkten är den komplexa titellåten som klockar in på 12 minuter och 3 sekunder. Den ger Zappa fria tyglar på gitarr. Underbar! Ändå … ett album bara för fansen, i den meningen att det finns så mycket annat att först lyssna in sig på i den här mannens produktion innan man ger sig på "Ship Arriving Too Late to Save a Drowning Witch".

The Man From Utopia (1983)

Frank Zappa

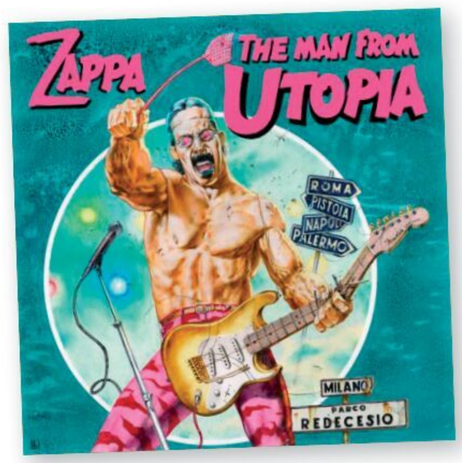

Finns några toppar, till exempel "Moggio" där slagverkaren Ed Mann med bravur får gå loss, samma sak kan sägas om "Tink Walks Amok", där det i stället är basisten Arthur Barrow som får briljera. Annars, för mycket pratsång till musikaliska bakgrunder som inte står på egna ben. Titellåten håller också. Räcker inte. Totalt sett ett av Zappas sämsta album och helt klart med det fulaste omslaget.

Baby Snakes (1983)

Frank Zappa

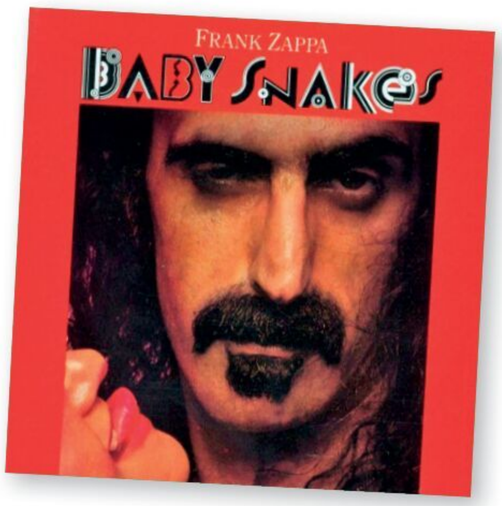

Titellåten är lyft från "Sheik Yerbouti" och i övrigt är det live, inspelat i New York i slutet av oktober 1977. Materialet är i mångt och mycket detsamma som på mästerverket "Zappa In New York", en annan liveplatta inspelad exakt ett år tidigare – i alla avseenden vida överlägsen denna. Musiken här tjänade som soundtrack till filmen "Baby Snakes". Utan filmen framför ögonen blir det en meningslös utgivning där Zappa bland annat förstör sin klassiker "Dinah-Moe Humm" genom att framföra den i smaklöst högt tempo, som om han vill bli av med den fortast möjligt. Sista låten, "Punky's Whips", är bäst.

London Symphony Orchestra Vol. I & II (1983, 1987, 1995)

Frank Zappa

Först kom Vol. I och Vol. II som separata utgåvor, 1983 och 1987, sedan slogs de ihop på cd (1995). Här får Zappa leva ut sin kärlek till Igor Stravinskij. Det är bra, men förutsätter självklart att man klarar sig utan rockmusikern – och allt annat han var med gitarren runt axlarna – och i stället kan fördjupa sig i 1900-talets moderna, klassiska musik. Inte allas kopp te, men allt känns igen från de egna, mer komplexa övningarna han hade gjort med band på scen och skiva. Ingenting är svårlyssnat och otillgängligt om man är van vid sin Zappa. Men personligen föredrar jag ett tajt band framför London Symphony Orchestra. Vad som generellt sett saknas: minnesvärda melodiska ledmotiv.

Boulez Conducts Zappa: The Perfect Stranger (1984)

Frank Zappa

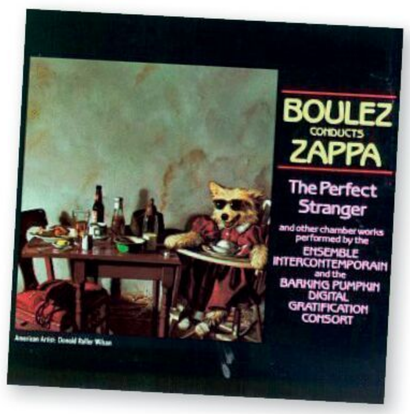

Pierre Boulez dirigerar och hans 16 man starka Ensemble InterContemporain tar hand om instrumenten. Det gäller tre av styckena. De övriga sköter Zappa hemma i huset i L.A. i den av honom själv byggda studion: Utility Muffin Research Kitchen. Han sa vid upprepade tillfällen att han av ekonomiska skäl tvingats in i rockmusiken, för att få råd att spela in sina orkestrala stycken, som alltid kommersiellt sett var förlustaffärer. Här hör vi varför, inte alls dåligt, men bara för ett fåtal.

Them Or Us (1984)

Frank Zappa

Jag är en frankofil, men så har jag heller aldrig haft några problem med deras offentliga toaletter, där man, som Zappa sjunger i "In France", måste göra tvåan stående på huk: "And when you go ka-ka/They make you stand up", och då fanns ju risken att bajs hamnade på skinkorna, varpå man luktade som en infödd: "It'll stick to your cheeks/You'll smell like a native…" Zappa måste varit kass på att hantera huktoaletter, gjorde han misstaget att sätta sig på dem? Nej, han var ingen frankofil. Här ska sägas att dessa toaletter inte var exklusiva för Frankrike, de fanns i Italien, Asien och Afrika och den muslimska världen. I dag är de borta, i alla fall i Frankrike. Men ... kul text. Det här är Zappas sista studioplatta, om man inte räknar "Thing-Fish", och en stilig avslutning på en storstilad karriär som "enfant terrible" i rockvärlden. En massa härligt gitarrlir ingår: "Ya Hozna" och "Stevie's Spanking". Allt avslutas med en prima cover på Allman Brothers Bands "Whipping Post".

Thing-Fish (1983)

Frank Zappa

Tänkt som en Broadwayshow om en rasistisk teaterkritiker med mål att utplåna alla afroamerikaner och homosexuella. Konstigt nog blev den aldrig uppsatt ... Zappas bolag MGM vägrade att distribuera plattan. Zappa kunde få en att le och skratta, här får han i alla fall mig att gapskratta hejdlöst. Fetischism är alltid kul, man vet ju aldrig vad folk går i gång på, Rhonda går i gång på portföljer: "This is my pussy, Harry! Look! See it? You know what I'm gonna do with it, you worm? I'm gonna make it fuck something! That's right! You won't get any of it ... Because you're disgusting and I don't need you, Mr. First Nighter! My wonderful, wonderful pussy doesn't need you! I have my briefcase, Harry! I'm gonna fuck my briefcase! /…/ "I'm gonna stuff my fountain pen up my asshole and ride the briefcase again!" Obetalbart! Stycket heter "Briefcase Boogie". Mycket av musiken på plattan är tidigare utgivna låtar, här modifierade och satta i en ny kontext.

Frank Zappa Meets The Mothers of Prevention (1985)

Frank Zappa

Synclavier, nån? Nej, säger jag. Med emfas. Det är inte det att jag är en synt-hatare och bara tål "riktiga" instrument, men synclavierns klang är genuint osexig. Allt är inte synclavier, men allt är fritt från låtar som slår sig in bland Zappas bästa. Ett ljudkollage på vad som sades under debatten kring PMRC:s (Parental Music Resource Center) moraliska offensiv – PMRC var en organisation skapad av "The Washington Wives" med vicepresident Al Gores fru Tipper i spetsen, för att hålla bort snusk, droger och våld från låttexter – blir till låten "Porn Wars". Zappa hade naturligtvis rätt i sak och i sitt förakt för dessa damer och deras attack mot yttrandefriheten, men hur kul är den låten att lyssna på i dag 2022?

Guitar (1988)

Frank Zappa

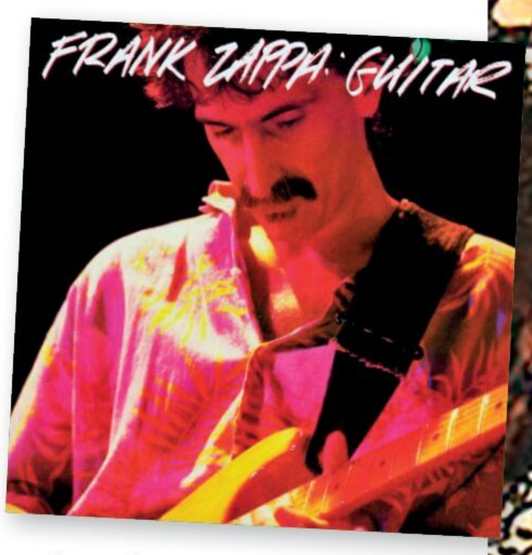

Räcker mer än väl med att höra The Mighty FZ gå loss i öppningslåten, en blues, "Sexual Harassment In The Workplace". Totalt sett 2 timmar och 12 minuter av bara gitarrsolon, 2 timmar och 12 minuter av ren, skär och oavbruten extas.

The Yellow Shark (1993)

Frank Zappa

När han bokstavligen var döende, faktiskt bara hade en månad kvar att leva på grund av prostatacancern, blev detta orkestrala verk utgivet och det är så vackert att det gör extra ont att tänka på hans tragiskt tidiga bortgång, bara 52 år gammal. Zappa dirigerade en del och musikanterna hör hemma i Ensemble Modern. Allt uruppfördes på Frankfurt Festival 1992. De andra moderna kompositörerna vars verk där framfördes var Karlheinz Stockhausen, John Cage och Alexander Knaifel.

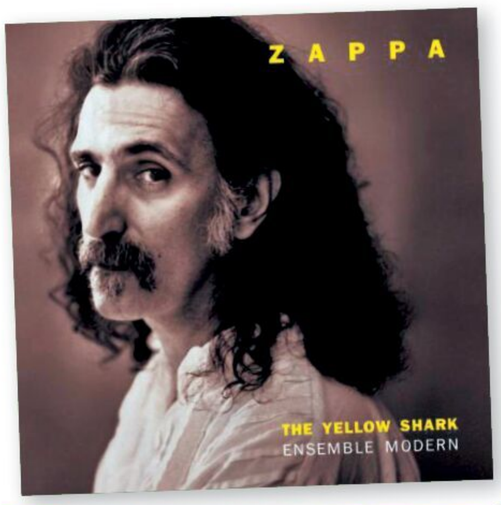

Frank Zappa gick i mål med flaggan i topp – och bland valfrändskaper. "The Yellow Shark" är ett av Tom Waits favoritalbum genom tiderna.

Jukebox – Prissänkt!

ginza.se

Prissänkt 3000kr!

Jukebox Retro Med Vinyl/CD/USB/AUX/BT

Ny modell av den populära Jukebox Wurlitzer 1015 style. Nu med fler läckra detaljer och högre finish på träkabinettet vilket ger ett mycket exklusivt intryck, ej att förväxla med billiga kopior! Skiftande ljus i ljusramperna som kan låsas i den färg man önskar. Rött, grönt, gult och nyanser mellan dessa färger. Utrustad med 5 högtalare; 1 subwoofer, 2 diskanter och 2 mellanregister som ger ett rent och tydligt ljud på 80W.

Jukeboxen spelar formaten Vinyl, CD, CD-RW, MP3, RADIO FM, USB, Micro-SD-kort samt Bluetooth. Koppla in iPad, iPhone, mobiltelefon, skivspelare, dator m m via kabel eller Bluetooth. Fjärrkontroll. Kabel med 3,5mm kontakt finns förinstallerad på baksidan. Undertill på jukeboxen finns ett praktiskt utrymme där man kan förvara t ex CD-skivor. Detta är absolut den bästa, driftsäkraste och mest prisvärda boxen på marknaden! 230V/50Hz. CE-märkt. Kan kopplas vidare till externa högtalare via RCA 8ohm. Mått 60x125x30cm.

Nr 74951.....Förr 12990kr...Nu 9990kr

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - VI SKICKAR DEN GRATIS!

Ginza AB • Fåglum • 465 81 NOSSEBRO • kundservice@ginza.se • Kundtjänst telefon 0512-299 50

NYHETER

THORENS®

New Thorens Direct Drive turntable TD 403DD

With the new model TD 403 DD Thorens completes the line of direct drive plug-and-play turntables of the 400 series. Visually a true Thorens, the new TD 403 DD features the same proven smooth-running direct drive as the successful TD 402 DD, but sets itself apart from its smaller brother with a more massive 1.4 kg and 22mm-thick Die-cast aluminum platter and the TP 150 audiophile tonearm also used in the new TD 1500 model.

A high-quality and pre-adjusted 2M Blue cartridge from Danish cartridge specialist Ortofon is also supplied as standard. This proves to be an adequate playing partner due to its naked diamond with elliptical stylus.

Ungefärligt marknadspris: 15.000:-

New Thorens turntable TD 1500

In 1965, the Thorens TD 150, an inconspicuous little turntable, came on the market and thus started a technical revolution in record player manufacturing. For the first time, a spring-suspended sub-chassis with an inner platter driven by a flat belt was used in a mass-produced unit. The principle proved to be very successful and found many imitators in the years since.

Like its famous predecessor, the new Thorens TD 1500, which will be operated purely manually, features a sub-chassis that decouples the turntable and tonearm shelf from the motor and frame by means of three conical springs.
In contrast to the TD 150, these springs can be adjusted from above through corresponding holes in the platter, which makes correct adjustment much easier. The speed of the DC motor is electronically monitored by an incremental encoder and deviations, e.g. caused by a broom, are automatically corrected. This also enables very good wow and flutter values. As a real unique selling point in its class, the TD 1500 has XLR outputs in addition to the usual pair of RCA jacks, thus enabling true balanced operation with a suitable MC cartridge.

Ungefärligt marknadspris: 22.000:-

Distributör för **Thorens** i Sverige är HiFi-Agenten AB
www.thorens.com - www.hifi-agenten.se

Ett ess med fäbless för fusion

Han är musikpedagog, har en master i psykologi och älskar rysk litteratur. Framför allt är han dock en gitarrvirtuos med en fäbless för fusion och boutique-gitarrer. Magnus Lindbloom hjälper Rock'n'Roll Magazine att reda ut begreppen.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

Magnus Lindbloom är en fingerfärdig och genremässigt öppensinnad gitarrist med rötter i både Skåne och Västerbotten. Fast sedan 25 år tillbaka bor han i Stockholm.

Han har släppt några ep, den senaste heter "Crazy good lookin'". Nästa ep "Funky Shack" kommer kring årsskiftet. På den medverkar bland annat trummisen Morgan Ågren, basisten Gustaf Hielm samt sångarna Göran Edman och Mats Lefvén.

Intresset för gitarr väcktes av ett annat gitarress, som till och med tagit det som förnamn.

– Jag är ju ett barn av 70-talet och intresset väcktes av Ace Frehley i Kiss. Brorsan hade posters och några av deras tidiga plattor. Jag tyckte de var ascoola – och speciellt då Ace. Jag tycker faktiskt fortfarande att han spelar snygga och smakfulla saker på "Alive!". När jag var i tioårsåldern fick jag en Les Paul-kopia av märket Stagg. Den var horribel men jag var glad ändå, för det var en "likadan" gitarr som Ace hade. Jag köpte gitarrböcker och blev stegvis bättre på att planka.

En utvecklingsprocess

Ritchie Blackmores gitarrspel kom in tidigt i Lindblooms liv och har förblivit den kanske största inspirationskällan. Sedan följde folk som Clapton, Stevie Ray Vaughan, Gary Moore och Yngwie Malmsteen.

– Jag var något av en periodare. Lyssnade intensivt på en gitarrist i taget och plankade smått maniskt dennes saker.

Kunde du spela som dina idoler?

– Gradvis gick det bättre, det var naturligtvis en utvecklingsprocess. Jag hade bland annat en rullbandspelare, och körde in gitarrsolo – exempelvis i Deep Purples "Lazy" – och körde det på långsam hastighet tills jag satte det. I dag kan man ju dra ner hastigheten med hjälp av datorn, utan att behöva sänka tonart.

Senare – långt senare – började han planka andra instrumentalister, i synnerhet saxofonisten John Coltrane, som också varit en stor inspiration.

Magnus Ramel har byggt denna gitarr. "Hans huvudverksamhet är inlays och jag tror att gitarren byggdes för att presentera dem: i det här fallet gräshoppor och pärlemor. På den sitter Lundgren Crossroads, som är en stor single coil, som ett möte mellan vanlig enkelspolig stratamick och P90. Toppen och baksidan är flammig mahogny. Greppbrädan är av ebenholts. Ramel har lagt lite vinkel på halsen och på huvudet, så det är som en hybrid mellan Strata och Les Paul. Skruvad hals och Strata-messur". Förstärkaren är en handgjord Port City Pearl på 50 watt. Ett boutique-märke från North Carolina.

Pedagog och bokmal

Till yrket är Lindbloom musikpedagog för människor med neuropsykiatriska och intellektuella funktionshinder et cetera, exempelvis personer som har autism eller Downs syndrom.

– Det öppnar upp mycket. De flesta människor har en relation till musik och blir glada av det. De slappnar av och får tillgång till något annat i sig själva. Det öppnar upp för kommunikation. Musiken har även hjälpt mig i livet och varit terapeutisk när jag har mått dåligt.

Utöver musiken är litteratur en stor passion. Han läser en hel del klassiker, företrädesvis ryssar som Dostojevskij, Tolstoj och Gogol.

– Jag har en bild på Fjodor Dostojevskij på mitt kontor. Gillar även tyska författare som Thomas Mann och Hermann Hesse. Tidigare blev det mycket Kafka och Stig Dagerman. Det är kanske inte så konstigt att jag har en master i psykologi!

Litteraturintresset är lite förvånande. Min erfarenhet är att de flesta sologitarrister inte brukar bry sig så mycket om texter.

– Även för mig är det låten som är det viktiga. Det vimlar ju av bra låtar som har usla texter. Musiken är det bärande och den är ju ett språk i sig. Men visst är det viktigt att mina texter har något att säga och slår an en sträng hos lyssnaren. En del skriver jag själv, andra gånger brukar Jerry Steele, som passande nog är författare, skriva tillsammans med mig.

Skippade "vintage"

Magnus hade tidigare ett gäng vintage-gitarrer, men har sålt dem.

– Coolhetsfaktorn hos vintage går förstås inte att slå och de har ofta en helt annan spelkänsla. Jag landade dock i ett par saker. "Boutique"-gitarrer kan man få byggda efter sina egna specifikationer och man kan byta saker på dem. De är inte "heliga". Det försvinner heller inte en massa tusenlappar om man tappar dem. De dyra törs man inte ta med sig på spelningar. ▶

Personligt

MAGNUS LINDBLOOM.
FÖDD: 1971 i Lund, uppvuxen i Umeå.
BOR: Stockholm sedan 1997.
FAMILJ: Sambo, två bonusbarn och en hund.
UTBILDNING: Snöade in på universitet 2005. Blev less på att spela covers. Först socionom, sedan en master i psykologi, därefter psykoterapeut.
YRKE: Föreståndare på Individkraft och musikpedagog för människor med neuropsykiatrisk och intellektuell funktionsnedsättning.
HOBBY: Utöver musiken är jag väldigt inne på litteratur.
FAVORITGITARRISTER: Det finns så många bra. Det är som att hälla så mycket sand i en tratt att det inte rinner igenom någonting. Men bland ”all time”-favoriterna finns Stevie Ray Vaughan, Adam Rogers, Scott Henderson, Ritchie Blackmore. Jag var manisk på Yngwie Malmsteen förr i tiden, men det har inte så mycket med mig i dag att göra. Det finns många bra i Sverige. Om en stund kommer jag att komma på några som jag har missat! Jag vill gärna ta med John Coltrane, även om han var saxofonist. Älskar också keyboardister som Chick Corea, McCoy Tyner och Herbie Hancock.
FAVORITGRUPPER: Rival Sons, Led Zeppelin, Deep Purple och Van Halen. Beethoven är också en favorit, om än inte en grupp!

Magnus Lindbloom med sin ”go to”-gitarr, en Stratocaster i Sherwood Green, i högsta hugg. ”När jag sålde min Fender Stratocaster från 1958 ville jag ha en boutique-gitarr som hade ungefär samma specifikationer och valet föll på Sonnemo. Jag ville ha en kombination av Strata-halsen från 1958 och en annan Strata från 1971, som hade väldigt smal hals uppe vid sadeln. Pickuperna är Lundgren BJFE”. Telecastern är byggd av Perra Nilsson. ”Ganska ny och gjord i gran, vilket inte är det vanligaste valet till en Fender-lookalike. Pickuperna är Lundgren BJFE. Den låter mycket Telecaster, till och med för att vara en sådan! Bra bett och mycket mellanregister”.

Lindbloom känner på sin ”jazzburk” (halvakustisk gitarr), en svensk TLL. ”Jag tror det var Tobias Lindbergs examensarbete”, säger Lindbloom. ”Tobbe fixade ett nytt stall och stränghållare. Lite Benedetto-känsla, som bland annat Pat Martino spelar på. Jäkligt bra byggd. Jag flirtar med jazzen ibland och var inne i en intensiv fas när jag köpte den 2019”.

”Om man kör rakt in i en Marshall på maxvolym har man ett enda ljud, som AC/DC eller Blackmore. Det låter skitbra, men man kanske vill ha andra ljud också.”

”Don’t even point at it”, som Spinal Taps oförglömlige Nigel Tufnel sa.

– Vintage är främst för samlare, slår Lindbloom fast. Jag vill spela på mina gitarrer och ser dem mer som verktyg. För mig är det intressantare än att ägna mig åt ett evigt letande efter utrustning. Fast visst har jag mina perioder …

Det finns också många myter kring vintage, menar han.

– Visst finns det gamla instrument som låter bättre, men det är väldigt olika. Min Strata från 1958 lät fantastiskt, men den från 1957 var långtifrån lika bra.

Fullmatat pedalbord

Vad kör du på för strängtjocklekar?

– På de flesta är det 0.10-0.46, men på jazzburken kör jag 0.12-0.52.

Föredrar du något visst märke?

– Det blir ofta D’Addario, men inte alltid. Ibland blir det vad som är på rea i butiken, ler han.

Magnus har ett ganska fullmatat pedalbord. En lekman kanske undrar varför man behöver alla dessa pedaler. Pedagog som han är, erbjuder Magnus förklaringar som de flesta kan förstå:

– Om man kör rakt in i en Marshall på maxvolym har man ett enda ljud, som AC/DC eller Blackmore. Det låter skitbra, men man kanske vill ha andra ljud också. Jag har denna setup för att kunna variera ljuden. Paletten blir bredare. Ofta går mina låtar igenom olika sekvenser och stilar, där det går från rent till distat till mer udda ljud. Dessutom har jag numera en fantastisk octa switch, så det behövs ingen kosackdans över pedalbordet längre!

Den förstärkare han numera föredrar är en handgjord Port City Pearl på 50 watt. Port City är en boutique-förstärkare som görs utanför Asheville i North Carolina.

Lindblooms pedalbord rymmer en bra mix av pedaler för hans sound och här trängs Dan Drive Aequitas Fuzz, King tone The Duellist, Drybell The Engine OD/Dist, Spectrum – autowah/Envelope filter etc., JAM Ripplyfall, King tone The Octaland, Catalinbread Belle Epoch, Polytune tuner och Octa-switch.

– Tillverkaren modifierar den konstant, det är ett levande projekt. Den är ganska ”bright”, vilket jag gillar. Även om det bara är fyra rattar har den mycket potential. Den spelar rent även på maxvolym och tar tacksamt emot alla typer av pedaler. Jag hade exempelvis en Fender Super Reverb från 1964 och den var fantastisk, men en del pedaler lät skit genom den. Dessutom var den oberäknelig.

Funk och stonerrock

Lindbloom är inte så bra på att marknadsföra sig. Det är själva musikskapandet som är givande.

– Efter min förra ep, ”Crazy good lookin’”, gjorde jag fem-sex låtar som bara hamnade på ett USB-minne. Lite stoner-rock. Det vore kul att göra något av dem.

Du släppte albumet ”Lady Opium” 2018. Finns det planer på en ny fullängdare?

– Jo, och det blir i så fall stonergrejen eller mer funk. Men innan det släpps ep:n ”Funky shack”, som kommer strax efter årsskiftet. Den är mer åt funk fusion-hållet. Jag gillar hela spektret rock/funk/jazz. Jag tänker inte genre, utan det blir vad det blir. Om jag skriver en låt blir det i princip aldrig vad jag hade tänkt från början. Låten får ett eget liv och det drar iväg! □

BÄSTA PRENUMERANT!

Ta del av fina erbjudanden via mejl och mobiltelefon

Gå in på
www.rocknrollmagazine.se/minasidor
Fyll i mejladress och mobilnummer

Rock'n'Roll MAGAZINE

EN TIDNING FRÅN Albinsson & Sjöberg

Stöter du på problem längs vägen?
Ring kundtjänst på tel. 0455-30 29 30
eller mejla kundservice@fabas.se

Rock'n'Roll MAGAZINE

PRENUMERERA

Som prenumerant får du flera fördelar

- Du betalar mindre än de som köper lösnummer
- Du får tidningen bekvämt hem i brevlådan
- Du slipper eventuella prishöjningar under prenumerationstiden

Starta din prenumeration på
rocknrollmagazine.se/prenumerera

EN TIDNING FRÅN Albinsson & Sjöberg

Laddat rockband

i batteriernas stad

Musikaliskt förknippas Skellefteå i norra Västerbotten mest med indieband som på 90-talet nådde både nationell och internationell framgång. Men visst finns där även tyngre rockmusik. Möt kvintetten Mr Quinn.

Av Anders Lundquist (text), Peter Törnqvist (foto)

Det händer saker i Skellefteå. På Bergsbyns industriområde bygger Northvolt Europas största batterifabrik. Där ska man ägna sig åt tillverkning av litiumjonbatterier för elbilar och lagring av energi. Området är lika stort som 40 fotbollsplaner och Northvolts etablering kommer att generera cirka 3.000 arbetstillfällen när fabriken år 2025 är helt utbyggd. Dessutom har man låtit bygga Sara kulturhus. Med dess 20 våningar är det 80 meter höga huset ett av världens högsta trähus.

I slutet av 70-talet var Skellefteå dock en sömnig stad. För unga var det huvudsakligen hockey eller musik som gällde – och är det något gitarristen Christer Lundgren inte är intresserad av, så är det sport. Redan som 11-åring spelade han i band och i gymnasiet träffade han sångaren Johan Paavola.

– Vi träffades när vi utbildade oss till elektriker. Det visade sig att vi hade samma syn på musik, minns Johan. Så vi bildade Borderline, som senare skulle utmynna i Mr Quinn. Namnet togs från ”I’m not there”, en film om Bob Dylan, där ett antal skådespelare spelar en fiktiv person med samma namn (sannolikt en referens till Dylanslåt ”The Mighty Quinn”).

Att hitta rätt folk

1986 kom Christers fyra år yngre bror, Urban, med i gruppen på keyboards.

– Många tror att det är lätt att hitta folk att spela med, men så är det verkligen inte. Man måste passa ihop som människor och vilja göra samma sorts musik. Att hitta trummisar brukar vara det vanligaste problemet, konstaterar Christer.

Efter en paus där medlemmarna fokuserade på sina familjer, återupptogs gruppen, nu i egenskap av coverband. Att spela andras låtar fick dock ett bryskt slut efter en spelning i Byske.

– Droppen var när vi spelade ”Holy diver” av Dio och en tjej kom fram och sa ”Kan ni inte spela något av Gyllene Tider? Då skulle alla här tycka om det”, minns Christer och grimaserar.

– Incidenten gjorde att vi gav upp hela cover-grejen och började skriva eget, säger Johan, som skriver bandets texter. ▶

Mr Quinn rockar loss i sin replokal. Från vänster: Christer Lundgren (gitarr), Tobias Lundgren (trummor), Jonas Wiik (bas), Urban Lundgren (keyboards) och Johan Paavola (sång).

”Egentligen behöver de knappt repa. Det handlar mer om att behålla bandkänslan och skapa nytt material tillsammans.”

Stilmässigt blev det klassisk hårdrock. Om man mixar de största banden ur Purple-familjen (Deep Purple, Whitesnake och Rainbow) och lägger till en dos Thin Lizzy, kommer man ganska nära Mr Quinn: melodisk med kraftfull sång, tunga gitarrer och mycket Hammondorgel. Dessutom – på tal om batteristad – en riktig powertrummis vid kaggarna!

Amerikansk mixare

Tre album har det blivit. De två senaste är mixade av USA-baserade Jeffro Lackscheide.

– Han har jobbat med massor av olika band och vi blev intresserade för att han hade jobbat med Cheap Trick på albumet ”Special one”. Vi mejlade honom och han gillade oss, berättar Christer. Han är både entusiastisk och noggrann och försöker inte göra vår musik tam – tvärtom!

Gruppens medlemmar har lite olika musiksmak.

För Christer och Johan började det med Kiss och de gillar fortfarande rakare rockmusik.

Basisten Jonas Wiik och trummisen Tobias Lundgren (som för övrigt inte är släkt med Christer och Urban) lyssnar på lite mer progressiva saker. Tobias har till och med ett förflutet i progressiva Moon Safari.

– Jag har lyssnat mycket på Dream Theater och The Flower Kings, men jag tröttnade lite på DT när de blev för mycket metal och hade lite svårt för TFK:s mer jazziga, flummiga period, erkänner han.

Det är ingen slump att Jonas spelar Rickenbacker-bas.

– Geddy Lee från Rush är min husgud, avslöjar han.

Urban har bredast musiksmak av dem alla. Förutom rock är han inne på bland annat jazz och soul.

– Jag älskade tv-serien ”1971 – the year that music changed everything”. All musik i serien var bra! konstaterar han entusiastiskt.

När Jonas kom med spelade de fortfarande covers. Dåvarande trummisen lämnade skutan när de skulle släppa sitt andra album, ”Long way to Hollywood”.

– Dålig timing, konstaterar de. Den följande trummisen blev dessutom kortvarig. Vi trodde nästan att det skulle bli slutet för bandet.

Räddningen var dock nära.

– Min fru och jag var på Bishops Arms en kväll 2017 och då satt Tobias där, minns Christer. Jag hade alltid tyckt att han var stans bästa trummis och visste att han inte längre var med i Moon Safari. Jag sa till min fru att jag borde fråga honom om han vill spela i Mr Quinn. När jag fegade ur tog hon tag i mig och väste ”Nu går du dit!” Hon tvingade mig i princip att gå fram, skrattar Christer.

Fann rätt trummis

Redan dagen efter kom Tobias till replokalen och de testade att spela tillsammans.

Det lät bra direkt.

– Vår styrka är att vi inte behöver anstränga oss för att det ska låta som vi vill, säger Jonas. Det kommer naturligt genom vår mix av individer, influenser och ljudpreferenser. Vi repade en enda gång med Tobias inför vårt senaste gig och det hade inte kunnat låta bättre.

Egentligen behöver de knappt repa. Det handlar mer om att behålla bandkänslan och skapa nytt material tillsammans.

Christer nickar.

– Jag har spelat i band där vi har fått jobba hårt för att få det att låta som det ska. Så är det inte med Mr Quinn. Jag kan komma med en demo som låter för hemskt. När sedan bandet spelar samma sak, blir det bra direkt.

Nicke Andersson har sagt ”om jag spelar i en grupp vill jag att alla inblandade ska ge 110 procent”.

– Så borde det vara, men det kan vara svårt att få alla att känna så samtidigt. Många band har en person som är drivande, medan de andra hänger på. Arbetsplatser kan vara likadana, konstaterar Christer.

En anledning till att bandet inte kan ses så ofta som de borde, är att Tobias numera bor i Stockholm.

– Jag hamnade i Europe-land: Upplands Väsby, ler han.

Kassa på promotion

De har också ett problem som många band tycks ha gemensamt. De är dåliga på att promota sig själva och det geografiska avståndet gör att de saknar de nödvändiga branschkontakterna.

– Vår utmaning är att få folk att veta att vi över huvud taget finns!

När de har gig så är det oftast resultatet av att arrangörer har hört av sig. De enda undantagen är Mullberget, där Mr Quinn även spelar in sina skivor.

– De har en scen där vi har arrangerat spelningar ihop med andra band.

Det tredje och senaste albumet, ”Walking through the fire”, kom ut 2019. Nu arbetar Mr Quinn på nästa. Parallellt med det undersöker de möjligheterna att spela mer runt om i Sverige.

– Vi har bland annat en kontakt i Södertälje som har sagt att han vill ordna spelningar till oss. Vi skulle gärna spela i Stockholm, Göteborg, Malmö med mera. Vi är laddade och öppna för förslag! □ ▶

Mr Quinns tre album

Skelleftebandet Mr Quinn har släppt tre album. Här berättar de lite om respektive skiva.

Dream On (2013)

”Vårt första officiella album. Vi gjorde även en 0.5-platta, men den går inte längre att få tag på. Vi ville bevisa att vi kunde göra det själva, spelade in och skruvade till ljuden så gott vi kunde. Vi gjorde den i första hand för vår egen skull, men responsen var positiv i så många recensioner att vi blev peppade att göra en skiva till.”

Long way to Hollywood (2016)

”Här siktade vi högre och anlitade för första gången Jeffro Lackscheide som mixare. Dessutom gjorde vi även en dubbelvinyl. Den blev också uppmärksammad av recensenter. Vi bygger låtarna organiskt, från en melodi eller ett riff. Även om soundet är ganska fett så funkar det även bra att spela många av våra låtar ”unplugged.”

Walking through the fire (2019)

”Första albumet med Tobias Lundgren på trummor. Många band är hårda i början och blir softare med tiden, men de flesta verkar tycka att vi blir allt hårdare. Allt beror förstås på var man befinner sig i livet, det blir ett avtryck från den aktuella perioden. Även om vi är tyngre har musiken också mer dynamik än tidigare.”

Mr Quinn repar i Skelleftehamn, ett par mil från Skellefteå, där de flesta av dem bor. Övre raden från vänster: Urban Lundgren (keyboards) och Tobias Lundgren (trummor). Undre raden från vänster: Johan Paavola (sång), Christer Lundgren (gitarr) och Jonas Wiik (bas).

Personligt med Mr Quinns medlemmar

JOHAN PAAVOLA
INSTRUMENT: Sång. Började som basist, inspirerad av Gene Simmons.
FÖDD: 1967 i Skellefteå.
BOR: Ostvik, norr om Skellefteå.
FAMILJ: Gift, två barn och barnbarn.
UTBILDNING: Elektriker och civilingenjör. Jobb: Systemutvecklare och ansvarig för ett system för träindustrin.
FAVORITBAND: Whitesnake, Deep Purple, Thin Lizzy och Eagles.
FAVORITSÅNGARE: David Coverdale, Don Henley, Lou Gramm och Jay Buchanan.
HOBBY: Musiken finns alltid där. Jag kan också snickra och har byggt hus.

TOBIAS LUNDGREN
INSTRUMENT: Trummor.
FÖDD: 1982 i Skelleftehamn.
BOR: Upplands Väsby.
FAMILJ: Fru och två döttrar.
UTBILDNING: Bildjournalist. Relativt självlärd som trummis. Tog några lektioner i högstadiet och gick ettårigt "musik-college" efter gymnasiet.
JOBB: Jobbar som konsult inom marknadsföring. Jag gick över till "the dark side", ha ha!
FAVORITGRUPPER: IQ, Bruce Springsteen, Kent, Jellyfish. Är också svag för postrock som Death Cab For Cutie.
FAVORITTRUMMISAR: Influenser genom åren säger kanske mer än vad man gillar mest just nu. Den som har störst inflytande över min utvecklingskurva som trummis är Mike Portnoy. Sedan blev jag väldigt inspirerad av Jaime Salazar, som var med i den första upplagan av The Flower Kings. Jag älskar Phil Collins dynamik och musikalitet. Smakfullheten. Världens bästa trummis, i fråga om bredd och innovation, är nog Vinnie Colaiuta.

URBAN LUNDGREN
INSTRUMENT: Orgel, piano och synthesizers. Skulle även vilja ha ett Fender Rhodes.
FÖDD: 1971 i Skellefteå.
BOR: Skellefteå.
FAMILJ: Distansförhållande och två vuxna söner.
UTBILDNING: Civilekonom.
JOBB: IT-konsult.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: Mina rötter är Deep Purple och tidiga Whitesnake. Jag gillar också många 70-talsplattor med Stevie Wonder, Todd Rundgren och Steely Dan.
FAVORITKEYBOARDISTER: Jon Lord har jag lyssnat på i hela mitt liv. Han är min stora idol. En yngre favorit är Cory Henry, som har varit med i Snarky Puppy. Jag såg Cory Henry and the Funk Apostles på Slaktkyrkan i Stockholm. Helt fantastiskt. Jimmy Smith – som var Jon Lords idol – har jag kollat in på senare tid. Nat King Cole hade en helt egen stil som pianist i sin trio, innan han blev känd.
HOBBY: Musik.

JONAS WIIK
INSTRUMENT: Bas.
FÖDD: 1977 i Jakobstad, Finland.
BOR: Skellefteå.
FAMILJ: Fru, två döttrar.
UTBILDNING: Geolog.
JOBB: Prospekteringschef på Boliden.
FAVORITBASISTER: Geddy Lee är den som har influerat mig mest. När jag började spela bas lyssnade jag mycket på Steve Harris i Iron Maiden. Där hör man verkligen basspelet. Neil Murray är en annan husgud. En mer udda fågel är James LoMenzo. Han slog igenom som basist i White Lion, men främst är det hans spel i Pride & Glory och Black Label Society som jag gillar.
FYRA FAVORITGRUPPER: Rush, Iron Maiden, Led Zeppelin och Tool.
HOBBY: Golf, alpin skidåkning, löpning och fjällvandring. Har också en förkärlek för vintage-instrument.

CHRISTER LUNDGREN
INSTRUMENT: Gitarr, kör.
FÖDD: 1967 i Skellefteå.
BOR: Skellefteå.
FAMILJ: Fru och tre vuxna barn. Ett barnbarn.
JOBB: Elektriker på Rönnskärsverken.
FAVORITGRUPPER/ARTISTER: Cheap Trick, Kiss, Deep Purple – och så är jag helt besatt av The Beatles. Nu låter det som att jag är en bakåtsträvare som bara lyssnar på gammal musik, men så är det inte. Jag upptäcker nytt på Spotify hela tider och handlar vinyl.
FAVORITGITARRISTER: Ritchie Blackmore och Gary Moore. Jag är dock mest intresserad av trummisar, då jag började som trummis. Älskar Ian Paice, Tommy Aldridge och Mike Portnoy. Trummisen är det viktigaste i ett band.
HOBBY: Jag är helt ointresserad av sport och besatt av musik. När jag växte upp hade jag en granne i Falmarksforsen som var precis likadan. Det är över 40 år sedan och vi är fortfarande likadana.

Guitar Works

GITARRVERKSTAD SEDAN 1995. TILLVERKNING, RENOVERING OCH REPARATIONER.

SWEDEN GUITARWORKS

Jakobsson

WWW.SWEDENGUITARWORKS.COM
INFO@SWEDENGUITARWORKS.COM
HTTPS://JAKOBSSONGUITARS.COM

LÄRLINGSGATAN 41
904 22 UMEÅ
070-2484267

plek®
the optimum in tone & playability

JULY MORNING PRODUCTION AT VIKING LINE

ROCK AT SEA!

2022

Hardrock
Fredag 18 november

- Thundermother
- Treat
- Kiss Forever Band (HUN)
- Nestor
- Bonafide
- Siena Root
- Lugnet
- Memory Garden
- Torch
- Hot Breath
- Made in Iron - Tribute to the Beast
- Wild Rooster
- Ulf Sandström & Bo Gustafsson
- Cecilia & The Happy Combo

ROCK AT SEA ALL STAR BAND

Pontus Snibb / Conny Bloom / Anders Möller
Meja / Staffan Österlind / Håkan Nyberg
Sampo Axelsson / Guernica Mancini / Filippa Nässil
Anders Rosell / Henka Johansson / Nalle Påhlsson
/ Martin Ekelund / Niklas Matsson / Ronnie Åström

50 & 60-tal
Lördag 19 november

- Eva Eastwood
- The Go Getters
- Callinaz
- Honkabillies (UK)
- Freddy Velas and The Silvertones (ITA)
- Red Hot Riot (UK)
- Wild Rooster
- The Radiovisions
- The Errols
- Mad Martin Trio (ES)
- Flatland Trio
- June and Johnny Cash Tribute (ES)
- Jumpin´ Jukebox
- Pallanites
- Ulf Sandström & Bo Gustafsson
- Cecilia & The Happy Combo

FÖLJ MED OCH UPPLEV EN MUSIKFEST UTAN LIKE!

Fredag 17.00 avgår M/S Viking Cinderella från Stadsgårdskajen i Stockholm är åter 14.30 dagen efter. 17.30 avgår den på lördagen och åter 14.00. En superfest på fartyget som har den största nattklubben inkl. två läktare och fem av båtens tolv barer. Följ med på 24 timmars MUSIKFEST!

Tickster.com bokning

Bokning HARDROCK | Bokning 50&60-tal | July Morning

priser från

495:-

(buffé + 420:-)

- Skivmässa ombord!! • 12 barer
- 4 scener. 15-16 band, 20 akter • Tax Free
- Största nattklubben med två läktare
- Rockotek med bara rätt musik
- 2500 likasinnade festfolk
- Konferensmöjligheter
- Förmånliga bussanslutningar
- P-plats ombord 345:-

eller på telefon Kod: HARDROCK eller 50TAL

Privatbokningen: 08–452 40 00 (1-30 personer) Dam/herrplatser bokas via telefon. Öppet: Mån–fre 08.00–17.00, Lör–sön 09.00–15.00
Gruppbokningen: 08–452 40 40 (Sällskap om 31 personer och uppåt)
Öppet: 09.15-16.00 vardagar

July Morning Records AB
Rådhustorget 1, Eskilstuna
Öppet: måndag–fredag 15–18
Lördagar 13–15
Telefon: +46 (0)708 13 29 00
ras@julymorning.nu